

Hai Chàng Đại Gia

Contents

Hai Chàng Đại Gia	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	27
17. Chương 17	28
18. Chương 18	29
19. Chương 19	31
20. Chương 20	32
21. Chương 21	33
22. Chương 22	34
23. Chương 23	36
24. Chương 24	38
25. Chương 25	39
26. Chương 26	41
27. Chương 27	42
28. Chương 28	43
29. Chương 29	44
30. Chương 30	45
31. Chương 31	46
32. Chương 32	48
33. Chương 33	49
34. Chương 34	51
35. Chương 35	52
36. Chương 36	54
37. Chương 37	55
38. Chương 38	57
39. Chương 39	60
40. Chương 40	61
41. Chương 41	63

42. Chương 42	65
43. Chương 43	69
44. Chương 44	70
45. Chương 45	73
46. Chương 46	76
47. Chương 47	80
48. Chương 48	83
49. Chương 49	86
50. Chương 50	89
51. Chương 51: Phiên Ngoại?? Chuyện Sau Đó	92

Hai Chàng Đại Gia

Giới thiệu

Dịch: YokoThê loại: đam mỹ, hõ công, một người cố chấp, một kẻ nhẫn nại, 1×1, HE. Nội dung câu chuyện xoay quanh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-chang-dai-gia>

1. Chương 1

Đúng 12 giờ, tôi gửi lời nhắn chúc mừng sinh nhật đến Doãn An Thất.

Tên đó lập tức gọi sang, vừa thở hồng hộc vừa nói chuyện như thể sợ người ta không biết mình đang làm gì.

Tôi phun một tràng 300 chữ đủ các câu chúc sinh nhật vui vẻ, mỗi ngày đều hạnh phúc, phát tài phát đạt,... cho xong, ngay lúc chuẩn bị cúp máy thì Doãn An Thất la lên bảo tôi ngừng lại.

Ngón tay tôi bấm lấy chiếc điện thoại, cố gắng lắm nhưng vẫn chẳng thể ấn nút đỏ ngắt kết nối.

“Tiểu Bạch này, đừng giận anh nữa mà?”

Tôi gắt: “Tôi không giận anh.”

Anh hơi ngập ngừng rồi thở dài với vẻ nuông chiều: “Em ở đâu, anh qua ngay.”

Chẳng biết sao khi nghe anh nói vậy bỗng dưng tôi lại thấy hơi giận, dứt khoát cúp máy, tắt luôn điện thoại.

Tôi ngã người lên chiếc giường mềm mại, lăn qua lăn lại mấy vòng trên chiếc giường cỡ lớn, sau lại mở ti vi xem vài ba bộ phim chán ngắt.

Phim kể về mối tình tay ba, hết như mớ bòng bong giữa tôi, Doãn An Thất và Trần Đông Đông hiện giờ.

Thật lòng thì tôi cũng không buồn đến thế, chỉ cảm thấy mất mặt chết đi được. Đầu dây mối nhợ là thế này, trước đây Trần Đông Đông là một diễn viên nhỏ chẳng chút tiếng tăm, trong một lần tôi đang xem phim thì đúng một phát vừa ý cậu ấy, à mà chẳng phải cái kiểu vừa ý rồi kéo lên giường ấy đâu mà nó là một cảm giác vô cùng kì diệu như kiểu fan yêu thích ngôi sao ấy.

Thế là tôi gọi vài cuộc điện thoại tìm mấy anh trong công ty điện ảnh nhờ quan tâm để ý, giúp đỡ cậu, tài trợ một số thứ cho group fan, sau đó còn thoải mái, vui vẻ kéo theo một nhóm mấy cô bé đi tặng quà cho cậu.

Từ đầu tới đuôi tôi đều giữ một khoảng cách nhất định với cậu, xem cậu như thần tượng, cực kì yêu thích phim và âm nhạc của cậu, và vì tôi biết trong giới giải trí rất khó để mà ngóc đầu lên được, cho nên vẫn âm thầm giúp đỡ, không phải vì tôi muốn lên giường với cậu, tôi làm thế đơn giản chỉ là vì hi vọng cậu có được những điều tốt đẹp.

Vậy nên vào hôm tổ chức sinh nhật mình, lúc nhìn thấy cậu cởi hết quần áo nằm trên giường, tôi bỗng thấy vô cùng khó chịu.

Chuyện khiến tôi khó chịu hơn là đến tận lúc đó tôi mới biết Doãn An Thất lên giường với cậu từ lâu rồi, lần này tặng cậu cho tôi xem như quà sinh nhật.

Càng khó chịu hơn nữa là Doãn An Thất lấy danh nghĩa của tôi, ngầm thừa nhận người hậu thuẫn cho cậu là mình, Trần Đông Đông cũng chẳng đắn đo mấy đã lao vào vòng tay anh, sau chơi chán rồi thì tặng lại cho tôi.

Đúng là không có chuyện đáng ghét nhất chỉ có chuyện đáng ghét hơn, đỉnh cao luôn rồi. Tôi điên tiết đến mức đánh cho Doãn An Thất một trận no đòn, anh nằm yên dưới đất chịu trận, không đánh trả lại phát nào, làm như thể tôi mới là người vô cớ gây sự.

Đánh sướng tay xong thì tôi bỏ chạy về nhà, Doãn An Thất gọi mấy cuộc tôi chặn bấy nhiêu cuộc, cứ trốn tránh mãi cho đến hôm nay sinh nhật anh, không nhận được nữa nên mới gửi một tin nhắn chúc mừng sinh nhật sang.

Gửi xong thì lại thấy mình hết sức vô vị, quả thật rất vô vị.

Tôi với Doãn An Thất là bạn bè chí cốt, chơi với nhau từ bé đến lớn, anh thích đàn ông, tôi cũng thế, chúng tôi quen nhau một năm rưỡi, ngay cả lên giường cũng lên luôn rồi.

Quà sinh nhật năm 16 tuổi của anh, là tôi nằm trên giường, trao thân cho anh.

Quà sinh nhật năm 16 tuổi của tôi, là anh nằm trên giường, trao thân cho tôi.

Cha mẹ hai bên chúng tôi đều biết chuyện này, họ cũng đồng ý cho chúng tôi quen nhau, thậm chí còn đùa rằng sau này muốn cho chúng tôi sang nước ngoài kết hôn.

Thế nhưng cuối cùng chúng tôi vẫn chia tay, anh bị cài bẫy lên giường với một cô nàng chân dài da trắng, ai ngờ một phát ăn luôn, cô nàng dính bầu, chuyện xảy ra anh chẳng cho tôi biết, cho rằng có thể tự giải quyết, nhưng bác gái không nỡ bỏ đứa bé chưa thành hình ấy, giấu anh lén lút bảo vệ cô nàng kia.

Cuối cùng món quà sinh nhật năm 18 tuổi của tôi chính là đứa bé nằm trong lòng người tình một đêm của Doãn An Thất, cô nàng khóc lóc nói với tôi rằng cô giao đứa bé cho bọn tôi, cô phải ra nước ngoài.

Tôi cũng chẳng biết lúc đó mình đã nghĩ gì, nhưng lúc tỉnh táo lại thì Doãn An Thất đã bị tôi đánh bể đầu chửi thửi vào cấp cứu.

Anh nằm viện 42 ngày, tôi chẳng đến dù chỉ một lần, chúng tôi cứ thế mà chia tay.

Về sau, tôi biết Doãn An Thất bị gài bẫy.

Sau đó nữa, tôi biết báo cáo xét nghiệm ADN của đứa bé đó bị người ta động tay động chân, đứa bé không phải con của Doãn An Thất.

Nhưng dù vậy thì sao chứ.

Ngoại tình thì vẫn là ngoại tình, những đau lòng và tuyệt vọng nào có xóa đi được.

Ba lần Doãn An Thất nói muốn quay lại với tôi, tôi từ chối hết cả ba, sau anh cũng không nhắc đến nữa, trên trán anh bị lưu lại một vết sẹo do tôi đập bằng chai rượu lúc đó, làm phẫu thuật xóa sẹo được nhưng anh không chịu, anh đùa rằng vết sẹo này là để nhắc cho anh nhớ ngày đó mình đã phạm phải chuyện gì.

Cuối cùng tôi ra nước ngoài, ở bên đó 8 năm, thường xuyên nghe thấy mấy chuyện chơi bởi trăng hoa của anh.

Tôi mới về nước hồi năm ngoái, sinh nhật năm nay, Doãn An Thất quả thật tặng cho tôi một món quà cực lớn.

Tôi đã có bóng ma tâm lý đối với chuyện tổ chức sinh nhật này, ám ảnh vô cùng nghiêm trọng, những tháng ngày lúc tôi và Doãn An Thất còn nhỏ, gia đình hai nhà vui vẻ quây quần bên chiếc bánh kem, cùng hát bài chúc mừng sinh nhật đã một đi không quay trở lại.

Sau khi tôi chia tay với Doãn An Thất, mẹ tôi thở dài bảo: “Trong hai đứa, con với Tiểu Thất nếu như một đứa là con gái thì mọi chuyện đã tốt rồi.”

Tôi lại không cho là như vậy, cho dù tôi có là con gái đi chăng nữa thì cũng không có nghĩa là chúng tôi có thể không mắc bẫy, không ngoại tình cả đời, hay có thể yêu thương nhau và bên nhau mãi mãi.

Lý do mặt ngoài thì rất nhiều người không muốn hai gia đình nhà Bạch và nhà Doãn quá thân thiết với nhau.

Còn lý do chính là vì Doãn An Thất không phải mẫu người có thể mãi mãi chung thủy, anh là người có mối nói cũ, có trăng quên đèn, thích tiệc tùng, đua xe, thích chơi bời, thích cảm giác mạnh, tôi cũng không phải người im lặng chịu đựng, bản chất ngạo mạn, mắt cao hơn đầu nó đã ăn vào máu, bình thường thì trông lý trí, trầm ổn nhưng một khi tôi đã nổi điên lên thì chẳng ai cản được.

2. Chương 2

Một lần đi là biệt biệt 8 năm trời, giờ đây Doãn An Thất không thể nào biết tôi trốn ở đâu được, tôi ngủ một đêm rất yên bình, không mộng mị, yên bình đến mức khi mở mắt ra thì tâm trạng tồi tệ hôm qua đã trôi đi hơn nữa.

Vào những lúc mà con người ta tuyệt vọng thì chỉ có ăn với ngủ là con đường giải thoát hữu hiệu nhất, chiều này nhiều năm trước hữu hiệu thì bây giờ cũng không thay đổi.

Tôi vốc nước ấm rửa mặt, trong gương phản chiếu hình ảnh một người đàn ông với sắc mặt xanh trắng, nếu mang thêm một chiếc kính nữa thì trông chẳng khác gì mấy thằng cha lưu manh giả danh tri thức, nhưng mà thị lực hai mắt tôi đều rất tốt nên cũng chẳng cần thêm thất, tô điểm làm gì.

Tôi về nước hơn nửa năm mà vẫn chưa tìm được việc làm, nói nôm na là thành phần thất nghiệp, đến lúc rửa mặt xong, mở điện thoại lên thì thấy có tin nhắn, là mẹ tôi gửi đến báo chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay.

Ngày hôm nay mà tổ chức tiệc thì chỉ có thể là sinh nhật Doãn An Thất. Năm đó sau khi tôi với Doãn An Thất chia tay, quan hệ hai bên gia đình có một dạo trở nên khá căng thẳng, nhưng về sau lúc tôi ra nước ngoài, chuyện Doãn An Thất đến tiễn rồi chúng tôi ôm nhau trước cửa an ninh còn được đăng lên mục tin bên lề trên báo, sau lần đó người lớn hai nhà mới qua lại với nhau như trước, lễ Tết cũng vẫn quà cáp đầy đủ, đôi khi tôi về nước còn gặp Doãn An Thất tán gẫu, gọi nhau anh em hết sức thân thiết, chẳng cần biết trong lòng nghĩ về nhau như thế nào, ít nhất ngoài mặt vẫn phải tươi cười rạng rỡ, đồng lòng đối phó người ngoài.

Có những lúc tôi thấy mệt mỏi vô cùng, thế là hỏi Doãn An Thất có thấy thế không, anh chỉ cười không đáp, mùi thuốc lá vương trên người anh khiến tôi bất giác nhú mày rồi nhích chân bước ra xa.

Dù gì đi nữa thì mẹ tôi cũng đã gửi tin đến, ý bảo tôi nhất định phải tham dự, tôi gửi lại một tin đáp “Dạ.” xong thì màn hình chợt hiện lên ba chữ in hoa Doãn An Thất.

Có một câu nói chẳng biết bắt nguồn từ đâu, rằng nếu tên của một người trong danh bạ từ biệt danh ban đầu đổi lại thành tên họ theo kiểu truyền thống thì cũng đồng nghĩa với việc người đó đã từ một người có vị trí rất quan trọng trở thành một người bạn xã giao thông thường.

Tôi đổi tên anh từ rất nhiều năm về trước, sau này Doãn An Thất còn cố chấp bảo tôi sửa lại nhưng tôi vẫn luôn lười đổi, hay nói đúng hơn là không muốn sửa.

Tôi bắt máy báo cho anh địa chỉ rồi gọi phục vụ khách sạn gửi quần áo tối qua tôi gửi giặt lên phòng, sau đó đứng trước gương chỉnh trang đến khi trông có vẻ chấp nhận được thì xe Doãn An Thất cũng đã đỗ dưới lầu, tôi lên xe ngồi vào ghế kế tài xế, tay anh giờ lên định xoa đầu thì bị tôi hất trở về.

Chiếc xe từ từ lăn bánh, vận tốc chạy chậm hơn nhiều so với bình thường, thế nhưng tôi vẫn tuân thủ luật thắt dây an toàn, thắt xong thì cúi đầu chơi điện thoại.

Tôi với vài đứa bạn nước ngoài tạo một nhóm chat, trong nhóm cả đám đang nhắn tin bằng đủ thứ loại ngôn ngữ, tôi chơi một hồi bỗng thấy ánh sáng trên đầu bị khuất mất, theo bản năng khóa điện thoại, ngẩng đầu lên.

Trông thấy hơn nửa người Doãn An Thất dựa sang phía bên tôi, làm khuất đi ánh sáng trước mặt, anh yên lặng nhìn, lúc thấy tôi ngẩng đầu lên thì lại im lặng không nói tiếng nào trở về chỗ cũ.

Đèn đỏ chuyển sang xanh, Doãn An Thất đạp chân ga tiếp tục chạy, tôi cũng dời ánh mắt trở lại vào chiếc điện thoại, đang chơi vui thì thấy Weibo hiện lên một tin tức.

“Bộ phim mới Kiếm Hiệp của Trần Đông Đông sắp được lên sóng, thư ký phòng biên tập cùng bạn đột nhập nhìn lén thông tin hậu trường...”

Tôi không nhịn được bấm vào xem, Trần Đông Đông rất đẹp trai, bộ phim này do tôi trước đây giúp cậu ấy có được, cho cậu diễn vai nam phụ, trong hình là một cậu chàng đẹp trai ngời ngời, cực kỳ thu hút, nào có giống với cái người nằm trên giường tôi đêm đó.

Ngay khi tôi đang tập trung xem thì điện thoại bỗng dưng bị ai đó giật lấy.

Xe vẫn đang chạy còn điện thoại tôi thì nằm trong tay Doãn An Thất, không phải không giật lại được nhưng anh lại cố tình tăng tốc đúng ngay lúc này, tỏ vẻ đang vô cùng tập trung lái xe.

Tôi xoa xoa ấn đường, không có ý giật lại, tôi không hề muốn gây ra tai nạn, hướng chỉ với tôi mà nói Trần Đông Đông chẳng qua cũng chỉ là để tiêu khiển, cậu ấy không quan trọng đến mức khiến cho tôi và Doãn An Thất phải từ mặt nhau.

Ngay cả việc chia tay còn không khiến chúng tôi đi đến bước đó được thì một diễn viên cũng có là gì đâu.

Thế nhưng không có nghĩa là việc này không làm tôi tức giận, đau lòng và chán chường.

Phải mất bao lâu nữa thì Doãn An Thất mới chịu thừa nhận rằng chúng tôi đã không còn trở lại như thuở ban đầu được nữa, tôi đã sớm

không còn yêu anh ấy và chúng tôi cũng đã chia tay từ lâu lắm rồi

3. Chương 3

Tôi và Doãn An Thất cặp tay nhau tiến vào hội trường, hiện đang là giai đoạn nhảy cảm, việc tôi đánh anh ấy một trận hôm qua đã là chuyện khác lạ, cho nên hôm nay phải cố gắng tỏ vẻ thân mật.

Hồi còn bé, tôi luôn cho là bố mẹ và bác trai, bác gái đồng ý việc chúng tôi quen nhau vì họ yêu thương chúng tôi, sau này tôi mới nhận ra rằng họ chỉ dựa vào mối quan hệ này để thắt chặt và củng cố thêm lợi ích giữa hai nhà.

Lúc Doãn An Thất gặp chuyện, vừa khéo nhà tôi đang gặp khó khăn và cũng chính là lúc gia đình nhà Doãn cần nhắc liệu có nên thay đổi đối tượng hợp tác, thế cho nên những kế hoạch của bác gái lúc ấy mới có thể dễ dàng thực hiện, cũng bởi thế cho nên chuyện chúng tôi chia tay mới không gặp phải phản đối mạnh mẽ nào từ phía hai gia đình.

Tình bạn, tình thân hay tình yêu giữa các đại gia đình đều là tình cảm chân thành cả, lợi ích cũng vậy, thế nhưng lợi ích luôn được đặt lên hàng đầu, gió chiều nào theo chiều ấy không phải là việc hổ thẹn gì mà nó đã là bản chất, nhìn từ góc độ này thì tôi và Doãn An Thất năm đó cũng chỉ là vật hi sinh cả thôi.

Chúng tôi tay nâng sâm banh, cạn ly với những khuôn mặt hoặc quen hoặc lạ, giấu đi tất cả những suy nghĩ của mình dưới lớp tây trang, ngay cả độ cong của cái nhếch môi cũng phải qua một tấm màn lọc, làm sao cho trông vừa thân thiết vừa đẹp đẽ, hơn một tiếng xã giao như thế trôi qua, sau cùng cũng đến thời gian dùng bữa, để chúc mừng sinh nhật Doãn An Thất, gia đình nhà Doãn đã đặc biệt mời những nghệ sĩ nổi

tiếng, tài đức vẹn toàn trong giới diễn viên, chỉ có điều người đầu tiên biểu diễn lại chẳng phải ai khác ngoài Trần Đông Đông.

Trần Đông Đông hát ca khúc chủ đề “Tuyết bay” trong album mới ra mắt, khúc dạo đầu vừa vang lên là tôi nhận ra bài này ngay, tôi theo phản xạ quay đầu sang nhìn, bỗng cảm thấy nơi cánh tay hơi nhói đau, quay đầu lại thì thấy khoe miệng Doãn An Thất vẫn treo nét cười không đổi, tựa như chẳng hề để ý bất kì việc gì cả.

Thế là tôi quay đầu nhìn tiếp, đứng tại chỗ nghe bản live của idol mình hát, đến lúc bài hát kết thúc thì vỗ tay đầu tiên. Trần Đông Đông nhìn sang phía chúng tôi, gật đầu nhẹ một cái, cậu ấy là người thông minh, đến tham gia bữa tiệc lần này, chắc hẳn là do bất đắc dĩ.

Tôi nhìn theo cậu ấy từ lúc xuống sân khấu cho đến khi tiến vào phòng hóa trang, vành tai bỗng bị kẹp giữa hai phiến môi nóng rực, âm thanh ma sát truyền đến vừa rõ ràng vừa tinh tế, Doãn An Thất ngậm lấy vành tai tôi, cố gắng ra vẻ vô cùng thân mật.

Tôi chẳng những không né tránh mà còn dựa gần hơn vào lồng ngực anh, tiếng máy ảnh chớp nháy vang lên không ngừng, khách khứa cũng lên tiếng thể hiện trêu chọc và hâm mộ đúng mực, tựa như chúng tôi là một đôi tình nhân, tựa như những việc làm không biết phải trái kia chưa từng xảy ra, tựa như vẫn giống 8 năm trước, dưới sự chúc phúc của mọi người, chúng tôi tay cầm tay cắt bánh kem, nhìn nhau mỉm cười...

Thế nhưng sau đó thì thế nào, cửa phòng khép chặt chợt bị đẩy ra, tất cả mọi người im bật nhìn ra phía cửa, đứa bé đang khóc nỉ non, trên gương mặt của cô nàng kia vẫn còn vương vệt nước mắt, cô nàng ngược sáng bước từng bước về phía chúng tôi. Đôi môi cô nàng khép mở, thốt ra từng câu với chất giọng nghẹn ngào nức nở, tôi của lúc ấy theo phản xạ nhìn sang phía người yêu mình, thế nhưng người yêu tôi lại nghiêng đầu sang hướng khác, cái nghiêng đầu đó chẳng khác gì một sự âm thầm thừa nhận.

Lúc này môi tôi chợt bị ai đó hôn lên, tôi hồi hồn lại, trông thấy ánh mắt sâu thẳm của Doãn An Thất, anh nhìn tôi, tựa như muốn kéo tôi trở về từ trong những suy nghĩ quẩn quanh, thế nhưng sau khi khiến tôi tỉnh táo thì anh lại có chút lúng túng - Anh đã đoán được việc mà tôi vừa nghĩ đến.

Tôi im lặng mặc cho anh hôn tới khi vở kịch này đến lúc phải dừng lại.

Khách khứa lần lượt ra về, bố mẹ tôi và bố mẹ anh hẹn nhau ra ngoài đi dạo, vừa khéo chừa lại cho chúng tôi một không gian riêng tư.

Đến rồi sau đó chúng tôi cùng lặng thinh không nói gì.

4. Chương 4

Nghĩ đến việc cứ đứng mãi thế này cũng không được gì.

Tôi cảm thấy không được thoải mái cho lắm, suy nghĩ vô số câu trò chuyện xã giao để nói vậy mà đến khi thốt nên lời lại là: “Anh và Trần Đông Đông quen nhau bao lâu rồi?”

Lời vừa thốt ra tôi lập tức nghĩ rằng thôi xong rồi. Tôi hỏi thế chỉ đơn thuần xuất phát từ tình cảm của fan dành cho thần tượng, thường sau khi biết diễn viên mình yêu thích có quan hệ sau lưng với người khác thì chúng tôi vẫn luôn âm thầm muốn biết thêm chi tiết cụ thể, thế nhưng cùng câu hỏi này mà đổi góc nhìn thì lại có vẻ như tôi vẫn chưa từ bỏ được, cứ mập mờ không rõ.

Doãn An Thất kéo tôi vào lòng, hôn lên đôi gò má rồi thờ ơ mở miệng: “Chưa quen nhau bao giờ.”

Đó chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa tôi và anh, trong quan điểm của tôi thì có quan hệ da thịt đồng nghĩa với việc quen nhau, còn quan điểm của anh thì cho dù có quan hệ da thịt, nhưng không có tình cảm trên mặt tinh thần thì không được cho là quen.

Nguyên nhân cho sự khác nhau này là do hoàn cảnh gia đình, người nhà tôi hoặc nhiều hoặc ít đều có chút ưa sạch sẽ, một lòng chung thủy với người mình yêu, còn chủ nghĩa mà người nhà anh theo đuổi đó là tình yêu đích thực, là tình yêu xuất phát từ đôi bên, quan hệ da thịt không phải ràng buộc gì quá to tát, chỉ cần không gây thiệt hại đến mạng sống người khác thì tất cả mọi việc đều được quy vào phạm vi có thể chấp nhận được.

Nhiều năm về trước, Doãn An Thất đầu đeo băng gạc, chặn tôi lại trước cổng thư viện, tất cả những lời anh nói lúc ấy tôi vẫn nhớ rõ không sót câu nào.

“Anh biết anh sai rồi, nhưng trong lòng anh chỉ có một mình em, em hãy cho anh một cơ hội, tha thứ cho anh được không?”

Tiếc là tôi không thể.

Tôi của lúc ấy nhìn mặt anh, cảm thấy chẳng còn chút yêu thích nào, trong đầu chỉ mãi tua đi tua lại cảnh cô nàng kia xuất hiện.

Cô nàng nước mắt rưng rưng, tựa như phải gánh hết mọi uất ức, ngắt nỗi tâm tính lại vô cùng thiện lương, ra vẻ như đang cố gắng tác hợp cho chúng tôi.

Cô nàng nghẹn ngào cất lời: “Người duy nhất mà anh Doãn yêu thương là anh, tôi biết mình không thể nào tranh được, tôi chẳng cầu mong gì hơn cả, người lớn làm sai thì bất hạnh chính là con trẻ... Tôi biết hai người thiếu một đứa con, tôi xin anh, nói cho cùng thì đứa bé cũng là máu thịt của Doãn Thất, nếu anh nuôi nó từ bé đến lớn thì nó cũng có khác gì con ruột của anh đâu...”

Từng câu từng chữ mà cô nàng nói tôi đều nghe hết cả, đều khắc vào trong tâm trí, khiến tôi không cách nào trốn tránh hay tự dối gạt mình.

Tôi để cho những lời nói ấy ngấm dần, phía bên tay trái tôi là người tôi yêu, anh đã từng nảy sinh quan hệ thể xác với cô nàng trước mặt chúng tôi đây, thế mà giờ đây, chính cô ấy lại là người đang cầu xin tôi nuôi đứa con đang chảy trong mình dòng máu của Doãn An Thất và cô ấy, bảo tôi làm một người cha nuôi, một mình ôm trọn lấy tình yêu duy nhất của Doãn An Thất, cam tâm tình nguyện trở thành một kẻ thấp hèn đến tận cùng.

Tôi ngược mắt lướt nhìn mẹ Doãn An Thất, bà tránh ánh nhìn của tôi - Bà đã biết chuyện này.

Doãn An Thất ôm chặt lấy tôi, đôi tay anh siết chặt khiến tôi đau đớn.

Tôi hỏi anh hai câu, “Hai người đã làm gì? Đứa bé có phải là con anh không?”

Anh ấy chỉ liên tục nói rằng anh rất yêu tôi, rằng anh xin lỗi tôi.

Tôi quay đầu nhìn về mặt đau khổ của anh, từ ánh mắt anh nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong đó.

Mặt tôi không chút cảm xúc, thế như đã bị ngăn cách với thế giới bằng một bức tường, đang đứng ở một nơi thật cao nhìn xuống vở kịch hoang đường này.

Tôi bảo Doãn An Thất buông tôi ra, tôi gào ba lần anh mới buông đôi tay đang ôm lấy tôi.

Giây tiếp theo, tôi vớ lấy chai vang đổ đập ngay vào ót anh.

Chẳng ai ngờ được tôi lại làm vậy, ngay cả chính bản thân tôi.

...

Lúc Doãn An Thất nằm viện thì tôi hay tin chuyện này chỉ là một vở kịch.

Trước khi Doãn An Thất xuất viện, tôi đã nhận được bản báo cáo xét nghiệm ADN chính xác trên tay.

Thế nhưng một Doãn An Thất mà tôi từng yêu đã chết vào cái lúc tôi vớ lấy chai rượu ngày hôm ấy. Lòng tin đã hoàn toàn sụp đổ, vết rách đã không thể chắp vá, tôi biết mình có thể chịu đựng hết mọi thứ, mặc cho thời gian xoa dịu đi tất cả những đớn đau, nhưng tôi không làm được.

Tôi là một kẻ tôn thờ chủ nghĩa vị kỷ, tôi chẳng có hơi sức đâu mà đi quan tâm người khác nghĩ như thế nào, cảm giác rõ nhất lúc này là nếu tôi và Doãn An Thất tiếp tục ở bên nhau thì sẽ rất khó chịu, thậm chí là đau khổ. Anh chẳng khác gì một thứ đồ phế phẩm to lớn, đã bị vấy bẩn mất rồi, cho dù có rửa sạch thế nào đi nữa thì những vết ố còn sót lại vẫn rõ mồn một dính lấy anh, không lúc nào ngừng nhắc rằng anh đã phản bội tôi một lần thì biết đâu chừng vào những tháng ngày sau này anh sẽ phản bội tôi lần thứ hai.

Nhiều năm trước, tôi không thể trao cho anh cơ hội hối lỗi.

Nhiều năm về sau, tôi cũng không muốn trao cho anh cơ hội ấy.

5. Chương 5

Doãn An Thất ôm lấy tôi một chốc rồi buông ra, hỏi tôi lát nữa có định đi đâu không, tôi vặt lại một câu rằng tôi chẳng muốn đi đâu cả.

Vậy là anh tự mình quyết định hẹn mấy người bạn, đặt phòng karaoke, chuẩn bị ra ngoài chơi, đến khi sắp xếp đâu ra đó rồi anh mới buông điện thoại nhìn tôi, vừa khéo nhìn thấy tôi đang vuốt lại mấy nếp nhăn do khi nãy dựa gần quá trên quần áo, ánh mắt anh chợt thay đổi trong phút chốc.

Từ bé tôi đã có tật xấu ưa sạch sẽ, chẳng qua nếu là người càng thân thiết thì sẽ không sao, lấy ví dụ, bố mẹ gấp đồ ăn đặt vào chén tôi thì tôi sẽ vui vẻ ăn mà không chút chán ghét, khi Doãn An Thất khoảng mười tuổi bóc vỏ quýt cho tôi, tôi cũng vui vẻ ăn lấy.

Hiện tại Doãn An Thất của hai mươi mấy tuổi chỉ mới ôm tôi một lát mà tôi đã phải chỉnh lại áo quần, chẳng vì sao cả, chỉ đơn giản do không thoải mái.

Đôi tay hôm nay anh đã cầm, vòng em anh đã ôm, đôi gò má anh đã hôn và cả đôi môi này, về đến nhà hẳn là tôi phải tắm ba lần thì mới yên tâm ngủ được.

Tôi ngờ rằng có lẽ mình bị bệnh rồi.

Trong đầu tôi chỉ có vồn vện một suy nghĩ là muốn vứt Doãn An Thất ra khỏi thế giới của mình, ấy vậy mà tôi lại chẳng thể làm thế được.

Doãn An Thất nhìn tôi một lát rồi hỏi, em đi chơi với anh không?

Nếu như anh muốn đi với tôi thì đã không hỏi thế rồi, anh hỏi chủ yếu là muốn nói khéo rằng, anh bây giờ chỉ cần nhìn thấy em thôi là nổi giận, em tốt nhất đừng có mà đi theo anh, anh sợ mình không chịu được thì chúng mình lại cãi nhau.

Thế nên tôi lắc đầu nói, “Em về, sinh nhật vui vẻ nhé.”

Dứt câu tôi lập tức ra về, bảo vệ biệt thự điều một chiếc xe đến cho tôi, mãi đến khi xe chạy được nửa đường tôi mới nhớ ra mình quên mất một việc.

Tôi quên tặng quà sinh nhật cho Doãn An Thất, mà tất nhiên là tôi cũng chẳng nhớ để mà mua quà.

Doãn An Thất chắc hẳn rất khó chịu, nhưng anh khó chịu thì dính dáng gì đến tôi chứ, tôi chẳng khó chịu, cũng chẳng vui vẻ, chỉ hờ hững thần nhiên. Tôi có thể làm tổn thương anh dễ dàng như vậy là vì anh vẫn còn yêu tôi. Anh cứ mãi thử đến gần tôi hết lần này đến lần khác, để rồi đổi lấy những thương tổn.

Tôi hiểu được lý do của sự cố chấp và không cam lòng của anh, nhưng tôi không hề có ý định mềm lòng. Tôi biết mình có thể đối xử với anh dịu dàng hơn, cho anh sống thoải mái hơn, thế nhưng anh mà thoải mái thì người khó chịu sẽ lại là tôi.

Tôi vẫn còn rất hận anh, cho dù tôi biết rằng mọi việc không phải đều là lỗi nơi anh.

Ngày lễ tình nhân vào năm tôi mới ra nước ngoài, Doãn An Thất chạy khỏi nhà, ngồi máy bay 22 tiếng đồng hồ đi tìm tôi. Hai tay anh nâng hoa hồng, tỏ tình với tôi, cầu xin tôi tha thứ, lúc ấy xung quanh có rất nhiều người chỉ trỏ giễu cợt.

Tôi khép lại cổ áo, nói với anh.

I will never forgive you.

Tôi trong mắt anh là một người dịu dàng và hiền lành.

Tôi trong mắt tôi lại là một kẻ ích kỉ và dối trá.

6. Chương 6

Vài ngày nữa là đến tiệc sinh nhật Trần Đông Đông, hễ đã là minh tinh có tên tuổi thì mỗi khi đến sinh nhật, công ty giải trí sẽ tổ chức tiệc, tiện thể làm tiệc họp mặt fan, mời fan và truyền thông đến tham dự, chụp vài tấm hình hoành tráng đưa lên báo.

Bản thân vừa là phó hội trưởng đội fan hậu cần vừa là fan VIP của Trần Đông Đông như tôi cũng nhận được một tấm vé tham dự buổi gặp mặt riêng, thường thì có hai cách thông báo cho fan, một là gửi thiệp mời trực tiếp, hai là gửi mã QR, còn vé tham dự mà tôi nhận được trên thực tế thì lại là ảnh chụp mã QR do hội trưởng nhắn riêng cho.

Trước đây tôi cũng đã nhắc một lần, Doãn An Thất lấy danh nghĩa của tôi tiếp cận Trần Đông Đông, thế nên tôi cũng không rõ là Trần Đông Đông có biết người đứng đằng sau ID này là tôi hay không, nhưng với tôi thì cho dù biết hay không cũng chẳng sao, tôi nhận vé thì muốn đi xem thử, muốn được đứng thật gần nghe cậu hát, nghe cậu nói chuyện, sau đó cùng cậu cắt bánh sinh nhật.

Tôi thật sự rất thích cậu ấy, thích đến mức cho dù cậu có dính dáng đến cái chuyện chẳng hay ho gì kia của tôi và Doãn An Thất thì lòng yêu thích của tôi vẫn không bị lung lay, thích đến mức tôi bỗng thấy mình giờ bắt đầu giống giống mấy đứa fan cuồng luôn ấy chứ.

Trước đây, nếu như bất kì một ngôi sao nào bị tung tin đi cửa sau hay có người hậu thuẫn cho mình thì chắc chắn fan sẽ gào thét bỏ đi.

Nhưng giờ đây có không ít fan ngược lại còn mong sao cho thần tượng nhà mình có người chống lưng, thậm chí còn có fan âm thầm lên kế hoạch, chỉ ước gì idol mình thích có thể “ngồi mát ăn bát vàng”, giẫm đạp lên người khác để trèo lên đỉnh cao.

Thói đời thay đổi quá nhanh, tôi nghĩ chẳng có ai biết được cái lối suy nghĩ “thực dụng” ấy đã ghim vào suy nghĩ của mọi người bằng cách nào.

Tiệc gặp mặt fan hâm mộ sẽ được tổ chức vào 7 giờ tối, tôi đến sớm hơn 2 tiếng, còn gặp mấy cô nàng trong nhóm hậu cần của fan trò chuyện đôi ba câu, mấy cô ấy chẳng hề thấy ngại ngùng vì giới tính khác biệt, ngược lại còn vui vẻ thoải mái xin chụp hình chung với tôi, sau đó còn nói trên live stream weibo rằng Trần Đông Đông nhà chúng ta không chỉ hút fan nữ mà còn câu luôn cả fan nam, bên dưới bình luận có mấy bé fan liên tục xin ảnh, thế nhưng mấy cô nàng nhất quyết không đăng dù chỉ một tấm.

Idol như thế nào thì fan cũng sẽ như thế ấy.

Nhìn từ góc độ này mà nói thì con người Trần Đông Đông thật ra cũng rất được.

Không phải, cậu ấy đương nhiên là người tốt, sau khi về nước tôi chỉ thích mỗi mình cậu, mặt nào của cậu cũng tốt cả, chẳng có một điểm xấu, mà cho dù có đi chẳng nữa thì trong mắt fan như tôi cũng biến thành điểm tốt.

Tiệc gặp mặt fan hâm mộ nhìn trên tổng thể thì được thiết kế khá hài hòa, âm cúng, cậu ấy đeo ghita, chân thành chia sẻ một vài việc vặt thường ngày, trong khoảng một tiếng vừa hát vừa nhảy, biểu diễn liên tiếp mấy bài, cuối cùng đến tiết mục cắt bánh.

Bánh kem không quá to, tất nhiên có thể đặt một cái bánh thật to, nhưng như thế thì đến lúc cắt sẽ gặp phiền phức, hơn nữa cho dù bánh có to đến mức nào thì cũng không đủ chia cho bao nhiêu fan ở đây, thế nên bằng số của mỗi người trước khi vào cửa được phát cho phát huy tác dụng ngay lúc này, người đại diện của Trần Đông Đông bê một cái thùng to lên, bảo Trần Đông Đông rút thăm người được chia bánh lên sân khấu.

Tổng cộng rút trúng 3 người, người thứ nhất là cô gái đứng bên cạnh tôi, cô ấy kích động đến mức nhảy cẫng lên, sau đó đi theo người hướng dẫn tiến lên khu cánh gà, chớp mắt sau đã xuất hiện trên sân khấu.

Người thứ hai được rút trúng là tôi, tôi cũng chẳng ngờ số của mình lại may đến vậy, tôi đứng trên sân khấu, đứng cách Trần Đông Đông một khoảng cỡ hai người đứng, Trần Đông Đông chẳng chút bối rối, mỉm cười với tôi như chỉ đang cười với fan mà thôi. Tất nhiên là cậu không thể đột ngột mất trí nhớ được, chỉ có thể nói là cậu diễn xuất tốt, mà ngay cả điểm này của cậu cũng trở nên đẹp trong mắt tôi, khiến tôi bỗng cảm thấy cậu rất có tiềm năng tấn công vị trí ảnh đế.

Sau khi số thứ ba rút trúng được đọc ra thì mắt một lúc vẫn không thấy ai lên tiếng, ngay khi MC bắt đầu hơi lúng túng định xoa dịu bầu không khí thì có người cất bước tiến lên sân khấu, người ấy lại còn là người quen, Doãn An Thất.

Tôi cũng không biết là anh được rút trúng thật, hay là mạo danh bạn fan trúng thật nào đó lên đây, nói tóm lại khi anh bước đến cạnh tôi thì bên dưới còn có vài cô gái thốt ra tiếng hoan hô.

Doãn An Thất rất đẹp trai, trông giống như Trịnh Y Kiện thời trẻ vậy, trên gương mặt anh không vương nét cười mà mang vẻ vừa nghiêm túc vừa chững chạc, chính xác là mẫu người thu hút mấy cô em.

Lúc này MC canh chuẩn thời gian lên tiếng kéo sự chú ý của fan bên dưới quay trở lại vấn đề chính, trước hết khen fan ở đây toàn là trai tài gái sắc, sau đó thì hỏi Trần Đông Đông có bối thế mà thấy áp lực nặng nề không.

Trần Đông Đông cũng thuận theo tiếp lời, bảo rằng chỉ mong các bạn fan hâm mộ cậu cho dù là nam hay nữ đều ngày càng trở nên xinh đẹp, tốt nhất là đẹp hết như cậu vậy.

Câu trả lời này quả thật vừa ấm lòng vừa hài hước, fan bên dưới liên tục quơ băng rôn, kích động hú hét, Trần Đông Đông giơ một ngón tay lên đặt lên môi, hội trường sân khấu lập tức trở nên im lặng, sau đó bùng nổ một đợt gào thét còn điên cuồng hơn khi nãy.

Tất cả mọi người đều tập trung vào Trần Đông Đông, cậu nâng con dao lên bắt đầu cắt bánh, lúc này vai tôi chột nặng, Doãn An Thất đặt tay lên vai tôi, kéo theo non nửa sức nặng đè lên trên đó.

Tôi đoán hẳn là anh đã nổi giận.

Vì tôi chẳng những không tặng quà sinh nhật cho anh, phá nát tâm trạng anh mà còn đặc biệt chạy đi dự sinh nhật Trần Đông Đông, đã thế còn đi với tư cách của fan nữa chứ.

Nghiêm trọng hóa vấn đề thì hành vi của tôi rất dễ bị suy thành vì trả thù anh nên mới làm thế, hơn nữa xem ra hiệu quả còn khá là khả quan.

Miếng bánh kem đầu tiên Trần Đông Đông chia cho cô nàng đứng cạnh tôi, tặng bánh kem xong thì trao một cái ôm ấm áp, trông cô nàng vô cùng vui vẻ, rưng rưng nước mắt.

Đến miếng bánh thứ hai, toàn thể ánh nhìn của Trần Đông Đông và fan bên dưới đều chuyển sang người chúng tôi, Doãn An Thất và tôi đứng dựa vào nhau, trông cực kỳ thân mật, thân mật đến mức không thể đem lý do bạn bè ra để che mắt.

Trần Đông Đông nhún nhún vai: “Chà, không ngờ chúng ta lại rút trúng một cặp tình nhân, thế thì có thể tiết kiệm một phần bánh kem rồi, vậy là tôi được ăn thêm một miếng ha?”

Đông đảo fan bên dưới đều bật cười vui vẻ, sau đó bắt đầu nhón nháo lên tiếng, chủ yếu đều bảo Trần Đông Đông ăn nhiều thêm chút, đừng vì duy trì vóc dáng mà nhịn đói đến mức gầy đi thấy rõ như thế.

Trần Đông Đông mỉm cười cảm ơn mọi người, quả thật chỉ đưa cho tôi một miếng bánh kem, còn vô cùng có tâm cầm sẵn lên trên miếng bánh hai cái nữa.

Cậu nhìn tôi, như thể chúng tôi đã quen biết nhau từ rất lâu mà rằng: “Hai bạn fan này ơi, chúc hai bạn hạnh phúc nhé.”

Được idol tặng bánh, được idol chúc phúc, dường như đây là thời điểm mà tất cả các fan yêu thích nhất.

Lẽ ra lúc này tôi cũng nên vui vẻ, nếu như không xảy ra chuyện chẳng ra gì của mấy hôm trước, nếu như người được chúc phúc không phải tôi và Doãn An Thất.

Doãn An Thất nhận lấy đĩa bánh, nói cảm ơn thay tôi, anh buông tay đang đặt trên vai tôi ra, lấy nĩa ghim vào một miếng bánh đưa đến trước mặt tôi.

Ý rất rõ ràng, anh muốn dứt cho tôi.

Anh cho rằng lần này khi đứng trước sự chờ mong của mọi người, và dưới lời chúc phúc của Trần Đông Đông thì tôi sẽ thỏa hiệp.

Hết như cái lần anh ôm hoa hồng quỳ trước khu học tập.

Thế nhưng lúc đó tôi đã không chấp nhận thì lần này cũng sẽ như thế.

Tôi lùi về sau một bước, nhanh chóng nói chúc mừng sinh nhật với Trần Đông Đông rồi bước vội đi như chạy xuống sân khấu.

Doãn An Thất cũng lập tức chạy xuống theo, vì khá quen thuộc với khu vực khán đài nên tôi chen vào chỗ đông người nhất, sau một lúc cuối cùng khán giả cũng tản ra chừa lối đi cho chúng tôi.

Trần Đông Đông phản ứng rất nhanh, cậu làm như thể rất lo lắng giơ tay vò vò tóc: “...Thôi được rồi, xem ra là một cặp đôi đang giận dỗi nhau ấy mà, thế thì tôi sẽ hát một bài gửi tặng họ, mong cho họ có thể đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất, mau chóng làm hòa với nhau đi nhé ~”

Ánh đèn sân khấu chuyển tối theo tiếng nhạc chậm rãi vang lên, tôi đứng giữa những hàng khán giả, giữa vô số cánh tay giơ lên với những ánh đèn huỳnh quang của vòng tay chụp chờn đung đưa.

Tôi lặng lẽ len qua dòng người, quay lưng lại với sân khấu bước về phía cửa ra, thế nhưng âm thanh tựa như đã hóa thành không khí, xuất hiện ở khắp mọi nơi, cứ mãi cố chấp kéo về những chuyện xưa vốn đã vùi chôn bấy lâu.

Doãn An Thất của năm 15 tuổi có một cây đàn guitar, nó là chiến lợi phẩm lần đầu đua xe của anh.

Tôi đeo ba lô đi theo địa chỉ được viết trên giấy, bước vào một con hẻm cũ nát, tôi tìm tới tìm lui mấy vòng trong con hẻm ngắn ngủi ấy thế nhưng chẳng tìm thấy anh.

Mãi cho đến khi tôi chợt nghe thấy giọng hát giả bộ khàn khàn truyền đến từ phía trên cao hòa với tiếng guitar vang lên dưới ánh chiều tà.

Tôi lập tức ngẩng đầu thì mới thấy Doãn An Thất đang ở trên khung cửa sổ lầu hai của một tòa nhà xập xệ, anh ấy ăn gan hùm mật gấu rồi hay sao ấy mới dám ngồi trên bệ cửa sổ, hai chân vắt vẻo đứng đưa ngoài khung cửa.

Tôi sợ anh xảy ra chuyện, muốn anh mau chóng leo vào trong thế nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Những ngón tay đang gảy đàn của chợt anh dừng lại, tiếng hát ngưng bật.

Anh bảo.

“Bạch Tề, anh yêu em.”

7. Chương 7

Lúc ấy mạng lưới internet vẫn chưa phổ biến, mọi người vẫn chưa vội vã, nghệ thuật cũng chưa bị gán ba cái mác linh tinh, và ngay cả cách theo đuổi người mình thích cũng chưa được tổng kết thành bài bản giống hiện nay.

Tôi hơi ngắc đầu, tiếng tim đập thành thịch, thịch thịch, thịch thịch, tựa như cả thế giới chợt trở nên thật yên bình, chỉ còn lại mình tôi và anh.

Tôi trông thấy anh giơ tay phải lên sờ sờ tai mình, trong phút chốc anh chợt trở nên thật thân thuộc và đáng yêu biết mấy, tôi biết rằng chỉ khi anh đang căng thẳng nhất mới làm ra hành động be bé ấy.

Tôi lặng im nhìn anh, chừng như anh càng lúc càng căng thẳng hơn nhưng vẫn cố ra vẻ như chẳng chút quan tâm nếu như có bị tôi từ chối.

Ánh chiều tà chiếu lên đôi gò má anh, làm cho chúng trông vừa ngọt ngào vừa thơm ngon như chiếc bánh trứng mới ra lò của một tiệm bánh nào đó.

Tôi ngấm đàng vẻ ngày càng bứt rứt, dẫn đo không biết có nên mở lời nói gì đó không của anh thì lại thêm chắc chắn một điều rằng chàng trai này rất yêu tôi, rất rất yêu tôi.

Vừa hay là tôi cũng yêu anh.

Chẳng hiểu sao tôi lại rất muốn cười, thế là bật cười khúc khích, tôi nhìn anh, cười lớn tiếng hơn nữa đến mức muốn treo luôn cả thất lưng.

Anh quăng chiếc guitar yêu quý của mình sang bên cạnh, tựa như giận dữ lắm, cuối cùng không nén được vẻ mặt lạnh lùng giận dữ kia.

“Ê, tóm lại ý em thế nào, có muốn làm bạn trai của anh không?”

Tôi cởi ba lô ra, đặt ngay ngắn xuống một chỗ sạch sẽ dưới đất, cuốn ống tay áo lên ba vòng để lộ ra cổ tay.

Tôi bước đến dưới tầng lầu ấy, vươn hai cánh tay: “Anh sà vào lòng em đi rồi em sẽ nói với anh em nghĩ thế nào.”

“Em có học môn Vật Lý không vậy hả?” Doãn An Thất vò đầu một cái,

hơi gắt gỏng, “Nếu như anh nhảy xuống mà em đón được thật thì em gãy tay chắc.”

Tôi vẫn cứ im lặng muốn làm khó anh.

Anh xoay đầu nhanh chóng bước vào phía trong bệ cửa, khoảng 10 phút sau cánh cửa của tầng lầu bị xô mạnh ra, anh chạy tới bên cạnh tôi tựa như một cơn gió rồi ôm chầm lấy eo tôi.

Có lẽ vừa rồi bị tôi chọc cho nổi giận rồi nên Doãn An Thất dứt khoát bế tôi như bế công chúa, cánh tay anh nâng nâng ảnh chừng cơ thể tôi rồi làm như chuẩn bị quăng tôi xuống đất, ra vẻ nghiêm túc đe dọa: “Tiểu Bạch nếu em không đồng ý thì anh sẽ quăng em xuống đó, em tin không hả?”

Tôi hao phí một phen sức lực mới nhịn cười được, nhưng lại bởi vì cố gắng nhịn cười quá nên khóe mắt rịn ra nước mắt: “Rồi rồi rồi, em đồng ý, Doãn An Thất anh mau thả em xuống.”

“Không thả, anh không thả đâu, ” Doãn An Thất tựa như một vị tướng quân vừa mới thắng trận, nét cười trên mặt anh rạng rỡ đến mức tôi không nở dời mắt, “Anh cứ bế em thế này về nhà đấy, dù sao thì mẹ anh đối xử với em còn tốt hơn cả anh nữa, sau này tụi mình ngày nào cũng ngủ chung giường, em ủ ấm giường cho anh, anh nuôi em, em thấy sao?”

“Thấy cái gì mà thấy, anh nằm mơ giữa ban ngày đủ chưa đấy, mau thả em xuống, em nặng lắm.” Dầu gì đi nữa thì tôi cũng là một thằng con trai nặng 60kg vậy mà Doãn An Thất bế tôi nhẹ hẫng, bộ anh ấy là trâu bò chắc.

Doãn An Thất cố chấp không chịu buông tay, đã vậy còn nhớ xách ba lô của tôi lên móc vào ngón tay, tôi bảo anh đưa ba lô cho mình, anh nâng nâng tay quăng ba lô vào lòng tôi: “Em ôm ba lô đi, anh bế em.”

“Anh thì bé em được bao lâu, lát nữa mệt cũng vậy thôi, chẳng bằng bây giờ thả em xuống.” Tôi vô cùng nghiêm túc nêu ý kiến.

Anh cúi đầu, quang minh chính đại hôn một cái lên trán tôi, nói lời yêu thương mà người ta đã nói mòn cả miệng từ lâu: “Anh bé được bao lâu anh sẽ bé bấy lâu, nếu như có một ngày anh không bé nữa thì anh sẽ ôm em, em đừng hòng bỏ chạy.”

Cuối cùng tôi cũng đến được chỗ cổng ra vào của hội trường, tiện tay xoa xoa khoe mắt, khô ráo, chẳng có lấy một giọt lệ.

Hóa ra tôi đã keo kiệt đến mức giống trong mấy bộ phim truyền hình, ngay cả nước mắt cũng tiếc không muốn rơi vì anh.

8. Chương 8

Bộ phim của Trần Đông Đông đang bị dời lịch chiếu, với một người nhận được nhiều sự quan tâm và yêu thích như cậu, đặc biệt còn có người chống lưng ở phía sau thì chuyện thế này rất bất thường.

Tôi gửi weixin hỏi thăm mấy người bạn thì mới hay tin Doãn An Thất không những không làm tốt chức trách của một “đại gia”, đã vậy còn gọi điện dằn dò người ta từ từ dìm chết Trần Đông Đông.

Thời đại bây giờ đã không giống với trước đây, muốn dìm chết ai thì cứ thế mà dìm được nữa, dù sao thì thần tượng nào cũng có người hâm mộ, bỗng dưng đột nhiên cho dừng hết mọi hoạt động thì rất dễ dẫn đến sự phản đối của fan. Bước đầu tiên trong việc giết từ từ đó là gây chút phiền toái cho mấy bộ phim truyền hình hoặc phim điện ảnh sắp được lên sóng, chẳng hạn như kéo dài hoặc dời ngày chiếu, nói tóm lại là làm giảm mức độ ảnh hưởng, tiêu diệt mọi khả năng có thể trở nên nổi tiếng. Nước thứ hai là giao cho diễn viên ấy nguồn tài nguyên nhìn sơ qua thì thấy rất tốt nhưng thực chất lại chẳng có ích lợi gì, đổi vai nam chính phim truyền hình thành vai nam thứ phim điện ảnh mà người trong ngành ai cũng biết khả năng cao sẽ bị chìm nhưng lại làm tuyên truyền rất hoành tráng, hơn nữa thời gian quay phim điện ảnh phải dài hơn khi quay phim truyền hình, những fan không biết chuyện hay thậm chí là diễn viên bị dìm đều chỉ cảm thấy biết ơn công ty đã giúp đỡ, nhưng khi đã dốc hết thời gian và sức lực làm việc thì tình hình phòng vé và dư luận lại cứ rối tinh rối mù, đã thế còn có khả năng phải gánh trên lưng cái “danh hiệu” thảm họa phòng vé. Bước thứ ba là tung ra những tin xấu có cũng được mà không cũng chẳng sao, ban đầu thì tung tin nhỏ nhỏ như làm việc thiếu chuyên nghiệp, tỏ ra kiêu căng với fan, đợi đến khi

những người khác bắt đầu chú ý thì tung tin nặng đô hơn, liên tục đăng bài lên diễn đàn Tấn Giang và Thiên Nhai, lên top thì lại càng tốt. Weibo của diễn viên thông thường đều do trợ lý đăng bài, bảo trợ lý đăng vài bức ảnh dễ gây hiểu lầm rồi dựa vào mấy tấm ảnh đó chỉ ra chứng cứ vốn đã được gài sẵn, bảo đảm trúng đích, đến lúc này ngay cả những fan trung thành nhất cũng đã bỏ đi hơn phân nửa. Bước cuối cùng là thỉnh thoảng giao cho diễn viên ấy mấy vai diễn và tham gia show thực tế dễ bị ghét, sau đó dần dần làm giảm độ hot, chắc chắn sẽ flop một cách vô cùng tự nhiên và chẳng bị ai nghi ngờ gì, thậm chí đến sau này ngay cả bản thân diễn viên ấy cũng không biết mình bị người khác hại mà chỉ cho rằng vận may của mình không tốt vậy thôi.

Tôi không biết Doãn An Thất nghĩ gì mà lại làm những chuyện này, anh đối xử với người yêu mình bao nuôi trên danh nghĩa như vậy có lẽ là do giận cá chém thớt chuyện tôi quan tâm Trần Đông Đông vượt mức bình thường, nếu nhìn từ góc độ này thì quả là Trần Đông Đông gặp tai bay vạ gió. Nếu như tôi không phải là fan trung thành của Trần Đông Đông và cũng không hiểu mảnh khoe của giới giải trí thì chắc là chẳng có mấy người nhận ra được chuyện Trần Đông Đông bị Doãn An Thất hại để mà giúp cậu ấy.

Tôi gọi vài cuộc điện thoại, tới đến lại hẹn mấy người bạn đã giúp đỡ đi ăn một bữa, gọi vài cuộc điện thoại cho ông chủ công ty của Trần Đông Đông, trò chuyện cả buổi cho đến lúc nhận được câu trả lời rằng ông sẽ

tiếp tục hỗ trợ cậu và nhanh chóng liên lạc đưa bộ phim bị hoãn lịch chiếu kia lên sóng xong mới thở phào yên tâm.

Ông chủ công ty của Trần Đông Đông sau ba đợt mời rượu thì đã uống khá nhiều, nói chuyện cũng không còn được tỉnh táo cho lắm, ông nâng ly rượu nói thẳng: “Vận may của thằng nhóc Trần Đông Đông đó cũng tốt thật đấy, có tận hai vị đại gia chống lưng cho, đầu bên kia một người muốn hại nó thì đầu bên này lại có người muốn cứu nó.”

Tôi không nói gì, trái lại đưa bạn thì hất thẳng ly rượu vào mặt bảo ông chủ ấy tỉnh táo lại. Ông có vẻ hơi mơ màng nhìn chúng tôi, không thốt lên được lời nào, chắc chắn trong lòng ông ấy rất tức giận, nhưng việc xét duyệt ba bộ phim hiện tại của ông còn phải nhờ bạn tôi giúp đỡ, tương lai còn có nhiều bộ phim khác phải qua được cửa ải của cậu bạn ấy nữa cho nên hẳn là ông ấy đang đấu tranh giữa việc nên giữ thể diện không cần tiền hay là giữ tiền mà không cần mặt mũi.

Tôi lấy khăn lông người phục vụ mới đưa sang lau tay, lau sạch sẽ mỗi một đầu ngón tay xong mới mở miệng: “Bạn tôi nó lỡ tay, tôi thay mặt nó xin lỗi, ông đừng để bụng.”

Ông chủ ấy cũng liên tục đỡ lời theo bảo không sao, cậu bạn tôi cười nhạt nhìn sang tôi một cái rồi quay qua khách khí mấy câu làm dịu không khí, cậu chỉ bảo do tay lỡ run mong ông ấy không để trong lòng.

Sau khi khúc dạo đầu này kết thúc, chúng tôi chuyển sang đi KTV, ông chủ ấy lại gọi mấy diễn viên đang hot với mấy cô cậu thực tập sinh chưa debut ra cùng giải trí. Có người thích loại ngoan ngoãn, có người thì thích loại ngây thơ, mà xem ra chỗ này cũng khá kín đáo, trừ việc mấy diễn viên kia cứ tự ra vẻ cao giá ra, còn lại dù là trai hay gái thì cũng chẳng khác gì mấy so với chỗ mua bán mại dâm cả, cũng đứng xếp hàng chờ người ta đến chọn.

Cậu bạn bảo tôi chọn một người, tôi nhìn từ trái sang phải một lượt, cuối cùng chọn một chàng trai trông có vẻ ngây ngô, chưa trải đời, nguyên nhân chẳng phải gì khác là do trên người cậu chẳng có chỗ nào trông giống Doãn An Thất.

Bạn tôi chọn một cô nàng diễn viên đang nổi trông rất thanh thoát, cô nàng mang vẻ đẹp êm đềm tựa như trong mấy bộ phim thần tượng cũ đầu nhồn miệng cười.

Mọi người trong phòng cũng đã chọn xong bạn cặp cho mình, những người còn lại tự giác cầm micro hát tạo không khí, giai điệu là một bài hát tình ca của Ý, đại khái kể về một chàng trai tình cờ gặp gỡ một cô gái thế nhưng cô nàng lại không yêu cậu.

Chọn hát một khúc ca thanh thuần đẹp dễ như thế vào lúc này ấy vậy mà lại hợp tình hợp cảnh.

Cậu trai bên cạnh tôi căng thẳng nắm chặt quần, tôi chợt thấy hơi chán, cậu bạn tôi thì đang hôn nhau với cô nàng diễn viên kia, nụ hôn ấy nghiêm túc thế như đang hôn chính người mình yêu.

Thấy chẳng có gì thú vị nên tôi dựa vào sofa mở điện thoại chơi trò Plants vs Zombies kinh điển, cậu trai ngồi bên cạnh thấy tôi chơi có một màn mà mãi chẳng qua được đành lấy hết can đảm mở lời: “Anh... để em chơi thử được không?”

Nghe thế tôi bèn tiện tay đưa điện thoại cho cậu ấy rồi quay đầu lướt nhìn tình hình xung quanh một lượt.

Nhiều người cũng được xem như còn biết kiềm chế, chỉ dừng lại ở việc sờ soạng ngoài hoặc trong áo, trừ cậu bạn tôi đang cởi nút áo ngực của cô nàng diễn viên kia ra, lúc tôi nhìn sang thì cậu vừa cởi đến nút cuối cùng, chiếc bra trắng tinh cứ thế bị cởi ra, cô nàng theo phản xạ giơ tay muốn che đi nhưng lại không dám, thân thể cô nàng dưới ánh đèn nhẹ nhàng run lên trông hơi đáng thương.

Tôi hờ hững chuyển tầm mắt đi, không lâu sau liền nghe thấy những tiếng rên vừa như làm nũng, vừa như đang nỉ non, ngón tay của cậu trai ngồi bên cạnh tôi hơi run lên thế là lướt trúng một bông hướng dương lên ngay hàng đầu trận tuyến, tôi thờ dãi lấy điện thoại lại nhấn nút tạm dừng, thấy cậu hoảng hốt nhìn mình nên tôi nói thẳng: “Tôi không chơi cậu đâu.”

Cô nàng diễn viên bên kia chắc do không muốn bị người ta đùa giỡn quá đáng nên bắt đầu giãy giụa, cô nàng vừa giãy thì cậu bạn tôi cũng buông ra, xong rồi còn quay sang gọi tên tôi: “Tiểu Bạch.”

Tôi xoa xoa huyết thái dương quay sang, ngoài việc không thể không nhìn cơ thể trắng muốt của cô nàng bị đập xuống đất ra thì tôi còn phải chịu đựng hình ảnh cái ấy của cậu ta, đã thế nó vẫn còn đang cương lên nữa chứ, may mà cậu ấy nhìn được, tôi hỏi: “Kêu cái gì mà kêu, gọi hồn hả?”

“Cậu có chơi đùa kể bên không thể?”

“Không, cậu muốn?”

“Ừ, còn cứng ngắc nè ba.”

Tôi quay mặt sang nhìn cậu trai mặt mày trắng bệch: “Nếu cậu không muốn qua đó thì tôi giúp cậu từ chối cho.”

Cậu trai đấu tranh trong mấy giây rồi từng chút nới lỏng bàn tay đang nắm ống quần ra bước chậm sang bên kia, ngay sau đó âm thanh tựa như đau đớn, tựa như vui sướng lại một lần nữa vang lên xung quanh tôi.

Tôi cúi đầu tiếp tục chơi trò Plants vs Zombies, có lẽ nhờ ban đầu bày trận quá mạnh cho nên vụ bông hướng dương vừa rồi không ảnh hưởng gì nhiều, chơi đến cuối tôi cũng qua được màn ấy, tôi cứ thế chơi hết trò này đến trò kia, lúc điện thoại báo pin còn 15% thì thông báo ngừng chơi cũng hiện lên.

Trên mặt đất và sô pha đâu đâu cũng là những thân thể trần trụi trắng nõn, cô nàng diễn viên khi nãy đã rời đi từ lâu, nói đúng hơn là bị ông chủ đuổi đi, những người có mặt hôm nay đều biết trước họ được gọi đến đây để làm gì, thậm chí là đã phải trải qua cạnh tranh lẫn sàng lọc mới chọn ra được bao nhiêu đây người đến mua vui cho bọn tôi, cốt chỉ để được nâng đỡ, bây giờ cô nàng không cho người ta chơi chắc chắn là chẳng đào được chút lợi lộc nào, còn về việc ông chủ bị mất mặt rồi sẽ xử lý cô nàng ấy ra sao thì hoàn toàn không nằm trong phạm vi quan tâm của bất cứ ai ở đây.

Tôi và cậu bạn sánh vai bước ra khỏi KTV, trong lúc chờ người ta lái xe sang cho chúng tôi, cậu ấy ngậm điều thuốc hỏi: “Cậu chưa quên Doãn An Thất hay sao mà còn muốn thủ tiết cho thằng chả nữa hả?”

Tôi bỗng thấy hơi hâm mộ cậu ấy, tôi nhìn cậu một lát rồi cứ thế nói ra mấy lời vốn luôn giữ trong lòng: “Tiểu Diêm Diêm, tớ cũng chả muốn vậy đâu nhưng tớ không cứng lên được thì biết phải làm sao?”

Tiểu Diêm Diêm là biệt danh tôi đặt cho cậu ấy, họ của cậu là Diên, tên Tráng, quả là một cái tên hết sức quê mùa, cậu ấy chỉ thích chúng tôi gọi cậu là lão Diên hoặc ngài Diên, thế nhưng sau khi tốt nghiệp chả ai nể mặt cậu ấy cả, suốt ngày gọi Tiểu Diên Tiểu Diên, sau này chẳng biết ai là người đầu tiên kêu cậu ấy là Tiểu Diêm Diêm, cậu cũng không giận cứ thế ha ha cười chịu luôn, phải công nhận tính tình cậu tốt thật.

Tiểu Diêm Diêm vút đầu lọc thuốc đi rồi giẫm tắt tàn lửa còn cháy, thấy tôi nhướng mày nhìn xuống chân mình, cậu mắng một tiếng “Đệt.” rồi cúi người xuống lấy khăn giấy nhặt đầu thuốc lá đi đến chỗ thùng rác vút vào.

“Sao vậy, do tâm lý hay là sinh lý, nếu như cậu không làm người ta được thì đi kiếm thằng nào chơi thử mặt sau đi, bảo đảm đâm trúng tuyến tiền liệt một cái là cứng liền.”

“Cậu thử rồi hay sao mà rành thế?” Tôi chỉ nói đùa thôi ai ngờ mặt mày cậu ấy bỗng dưng trắng bệch, vẻ hồng hào ban nãy chẳng thấy đâu nữa.

Tôi nhú mày gờ tay núm vai cậu: “Với ai vậy, tớ có biết người đó không?”

Tôi cảm nhận được cơ thịt của cậu dưới lòng bàn tay mình trở nên căng cứng, tôi lẳng lặng nhìn cậu chờ cậu trả lời. Cậu lại đưa tay vói vào trong người lấy bao thuốc lá rút một điếu ra châm lửa, ngậm vào miệng.

“Biết, là em trai của cô ấy.”

Trong phút chốc tôi chợt không biết nói gì, chuyện này thì tôi không cách nào nhúng tay vào được.

“Cậu cũng biết là tớ nợ em ấy mà.”

Năm 17, 18 tuổi, Tiểu Diêm Diêm là một thằng rất khôn nặn, làm biết bao nhiêu là chuyện xấu xa, những nơi xa hoa lộng lẫy như Thiên Thượng Nhân Gian* dạo chơi như cơm bữa, sau này có một lần vì đánh cược là mình sẽ tìm được tình yêu đích thực, nên cậu đóng giả thành người nghèo theo đuổi một cô gái. Người

đánh cược với cậu چرا được một cô nàng, cậu chàng cũng thật lòng yêu thương, nhưng về sau chúng tôi biết được cô nàng ấy ngay từ đầu đã biết cậu chàng kia là đại gia do chiếc vớ lộ ra ngoài tiết lộ bản chất của cậu.

*Thiên thượng nhân gian có nghĩa là: Cõi tiên nơi trần thế. Đặt trong bối cảnh truyện này thì là tên của một tụ điểm ăn chơi cao cấp.

Đến lượt của Tiểu Diễm Diễm, cậu và cô gái kia đều yêu nhau từ tận đáy lòng, nhưng cậu chàng đánh cược với Tiểu Diễm Diễm cuối cùng không có được hạnh phúc nên cho rằng tất cả phụ nữ trên đời này đều sống vì tiền hết, thế là dứt khoát nhúng tay vào gọi cô nàng đến quảng tiền bảo biến đi, cô nàng không hề dao động trước số tiền ấy, ngược lại vì biết được thân phận thật sự của Tiểu Diễm Diễm mà tức giận vì nghĩ rằng mình bị lừa dối.

Thế là cô nàng nói lời chia tay với Tiểu Diễm Diễm, nhưng cậu ấy mặc kệ tiếp tục đuổi theo, ngay lúc hai người đang giằng co trên đường thì kẻ thủ của gia đình Tiểu Diễm Diễm cho người đến giết cậu ấy, vào ngay giây phút cuối cùng cô nàng kia đẩy Tiểu Diễm Diễm ra đỡ cho cậu.

Cậu ấy sống nhưng cô nàng không qua khỏi, cô nàng vốn còn một người em trai sống nương tựa lẫn nhau, trước khi chết cô nàng đã gửi gắm em trai mình cho Tiểu Diễm Diễm.

Tiểu Diễm Diễm mất đi người con gái mình yêu nhất và cũng vụt mất cả cơ hội có được tình yêu đích thực duy nhất trong đời mình, cậu đã suy sụp suốt một khoảng thời gian dài, sau này không ngờ ấy vậy mà thật sự đón em trai của cô nàng kia về nhà nhận làm em mình, chúng tôi cũng đã gặp mặt nhau vài lần, tôi chỉ nhìn thấy trong ánh mắt nhìn Tiểu Diễm Diễm của cậu em trai ấy luôn chứa đầy sự căm thù và oán hận.

Cũng đã có người khuyên Tiểu Diễm Diễm giao cậu ta cho người khác, nhưng Tiểu Diễm Diễm không nghe.

Cậu đã nói như thế này, cậu ta là gửi gắm của cô ấy trước lúc lâm chung, cho dù cậu ta có muốn giết tôi đi chăng nữa thì tôi cũng đành chịu.

Tôi rời đi tám năm trời cũng chẳng ngờ được cậu ta chẳng những không giết Tiểu Diễm Diễm mà còn lên giường với cậu ấy

9. Chương 9

Vì tôi và Tiểu Diễm Diễm đều đã uống ít rượu nên quyết định gọi người lái xe thay của KTV chở về, sau đó chào tạm biệt nhau, tôi ngồi băng sau xe ghim sạc điện thoại, giờ phút này chẳng những không thấy mệt mỏi mà lại còn thấy tỉnh táo hơn hẳn. Đúng lúc này Doãn An Thất gọi điện thoại đến, tôi nhìn ba chữ hiện lên trên màn hình một lúc rồi bấm nhận cuộc gọi đặt điện thoại lên tai nghe.

Dãy ngân hà do những dòng xe tấp nập nối đuôi nhau phía xa xa, những tòa nhà chọc trời hai bên đường vùn vụt lướt qua cùng với những vì sao lấp lánh ngoài cửa xe ánh vào nhau thật hài hòa.

Giọng Doãn An Thất có hơi khàn khàn vẻ buồn ngủ như vừa mới tỉnh giấc: “Anh nghe nói hôm nay em đến quán KTV đó à?”

“Ừ, Tiểu Diễm Diễm rủ, có Bưu Tử với Lão Lý cũng đến góp vui nữa.” Một tay tôi cầm điện thoại, tay còn lại vươn ngón tay lên gõ gõ kính xe cảm nhận sự lạnh buốt của mặt kính, ấy thế mà tôi lại thấy dễ chịu.

Doãn An Thất cười khẽ rồi cất tiếng như khuyên ngăn: “Người bên ngoài không sạch sẽ đâu, bẩn lắm.”

“Tôi biết,” Tôi rút ngón tay về, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ một lát rồi quay đầu nhìn mặt lưng của chiếc ghế phía trước, “Anh khỏi phải quan tâm.”

“Nếu anh chỉ là bạn em thôi thì ngay lúc này đây anh sẽ giới thiệu một vài người sạch sẽ cho em.” Giọng anh luôn dễ nghe như thế, nhất là những khi anh cố kiềm nén tính tình của mình để dỗ dành tôi.

Tôi vẫn luôn nghĩ chắc là kiếp trước tôi và Doãn An Thất đã mắc nợ nhau cho nên kiếp này số phận mới đưa đẩy chúng tôi quen biết nhau, yêu thương nhau để rồi cuối cùng chia cắt chúng tôi bằng cách đau đớn nhất, thảm thiết nhất. Khiến tôi từ một người hiền hòa trở nên đanh đá, khiến anh từ một người bốc đồng, bông bột trở thành một người biết chịu đựng, biết nhẫn nhịn.

Tôi hất nhẹ cằm nhìn vào đôi mắt và khuôn mặt lạnh nhạt của mình trong kính chiếu hậu rồi nhường nhường khóe miệng: “Anh thấy thú vị lắm à Doãn An Thất? Anh muốn mắng thì mắng đi, cần gì phải nhẫn nhịn nói chuyện như thế, anh thấy hay lắm ư?”

Khoảng 30 giây sau phía bên kia đầu dây chỉ nghe thấy mỗi tiếng hít thở, tôi nghĩ chắc do mình uống nhiều rồi nên mới trở nên đanh đá và ngang ngạnh như thế, thậm chí còn có một ý nghĩ hoang đường trôi lên trong tâm trí tôi thôi thúc tôi nói ra những lời quá đáng hơn nữa để chọc tức anh, sau đó chúng tôi sẽ dùng dùng cãi nhau một trận rồi cứ thế cắt đứt một cách hết sức hợp lý, tôi có thể lấy vô số lý do để làm cái cớ rời khỏi thành phố khiến tôi khổ sở này, hay là nói tôi sẽ có thể hoàn toàn đẩy anh ra khỏi thế giới của mình.

Thế giới của tôi sẽ trở nên trong sạch trắng xóa, nơi đó chỉ cần có tôi, một mình tôi thôi.

“Anh rất tức giận nhưng anh không muốn làm em buồn.”

“Bạch Tề, anh yêu em.”

Giọng nói quen thuộc đến mức không cách nào quên được ấy xé toạc thế giới trắng tuyết, hắt vào đó một lớp mực thật dày, từng lớp mực ấy phản chiếu lên một bóng hình hết sức rõ ràng, đó là một gương mặt thuộc về Doãn An Thất.

Anh phồng má thành mặt bánh bao, móc kẹo trong túi ra đưa cho tôi.

Anh đeo ba lô tràn đầy sức sống quay đầu lại bảo tôi đi theo anh.

Anh dựa lại gần liếm liếm que kem của tôi.

Anh biến ra một bông hồng từ sau lưng cắm vào túi áo tôi.

Anh nhón chân hôn lên trán tôi.

Anh nắm tay tôi nói rằng muốn cùng tôi đi hết cuộc đời này.

Tôi hạ điện thoại xuống nhìn thời lượng cuộc gọi dần tăng lên, ngón tay di xuống phím màu đỏ dứt khoát ngắt kết nối.

Cậu bé lái xe thuê cho xe chạy chậm lại rồi quay đầu gọi tôi: “Thưa ngài.”

Sau khi tôi trả tiền rồi nói một tiếng cảm ơn xong, cậu bé lái thuê xuống xe mở cửa cho tôi bước xuống.

Gió đêm mang theo chút hơi lạnh thổi qua mặt làm cho đầu óc đang rối bời trở nên tỉnh táo hơn được tí. Tôi khóa xe trở về phòng, bác gái giúp việc đến gần hỏi tôi có muốn uống canh giả rượu không, tôi gật gật đầu rồi ngã nằm ra trên sofa.

Trong chốc lát cơn buồn ngủ chợt ủa tới, chỉ trong mười mấy giây sau là tôi hoàn toàn chẳng biết trời trăng gì nữa.

Tôi mở bừng mắt, đập vào mắt là hình ảnh nóc nhà trắng toát, hạ tầm mắt xuống trông thấy kiểu tóc mái không thể quên được. Tôi theo phản xạ muốn vén mớ tóc mái ấy của anh lên, nhưng kịp rút tay lại ngay trước khi chạm đến chúng, thế nhưng anh lại mở to hai mắt, cứ thế ưỡn thẳng người lên khiến tôi chẳng thể tránh đi đâu được.

“Sao anh lại đến đây?”

“Anh đến thăm em.”

10. Chương 10

Nghe anh bảo vậy tôi chỉ à một tiếng cho có rồi thôi. Doãn An Thất cảm miếng đệm lót mềm mại, bảo tôi ngược đầu lên, tôi vừa làm theo là anh đặt ngay miếng đệm vào phía sau gáy tôi không chệch đi đâu, anh làm hết sức quen tay và tự nhiên, như thể đã làm thế cả trăm nghìn lần.

Bác gái giúp việc bê chén chè lên, tôi cầm lên uống, Doãn An Thất ngồi bên giường nhìn tôi bằng ánh mắt không ngôn từ nào có thể miêu tả được. Tôi chẳng thèm màng đến anh, đặt chén lên tủ đầu giường rồi quơ lấy điện thoại di động, quẹt mở màn hình khóa trả lời tin nhắn của vài người bạn, xong thì mở Weibo lên lướt một lát, có vài clip đọt hộp mặt fan của Trần Đông Đông được đẩy lên trang chủ của tôi, thế là tôi len lén nhấn thích, ngay lập tức cảm thấy có một đám mây đen ùn ùn kéo đến trên đầu mình.

Điện thoại bị giật lấy hết sức nhẹ nhàng rồi vứt đại sang một bên, tôi ngẩng đầu lên nhìn mặt Doãn An Thất, anh cau mày như thể vô cùng bức bối, thế nhưng lại phải cố gắng đè nén cảm xúc hỏi: “Em thích cậu ấy?”

“Đúng thế, tôi thích cậu ấy đấy, ” tôi hất hất hàm, nói bằng giọng dễ khiến anh tức giận nhất, “Cậu ấy hoàn hảo trên mọi mặt, tôi càng nhìn là càng thích cậu ấy đến không chịu được.”

Anh siết chặt bàn tay, nghiêng đầu sang bên để không nhìn tôi, tỏ thái độ cực kỳ không muốn nghe, nhưng anh càng thế thì tôi lại càng không buông tha, ngoan cố đâm thêm một nhát vào tim anh: “Bây giờ nghĩ lại, lẽ ra tối hôm ấy tôi không nên tức giận, chẳng thà ngủ với cậu ấy một lần thì xem như được thực hiện ước mơ rồi còn gì.”

“Nhưng em ngại cậu ta dơ bẩn, ” Doãn An Thất quay sang, hai mắt đỏ bừng, từng chữ đều như rít ra từ kẽ răng, “Bạch Tề, em ngại cậu ta bẩn, vậy nên em sẽ không chạm vào cậu ta, phải không?”

“Đúng vậy, ” tôi bật cười, thậm chí còn nâng tay vuốt tóc mái rủ xuống của anh lên, “Bởi vậy anh mới vấy bẩn cậu ấy, để tôi không thể xuống tay được.”

Tôi nhìn gương mặt run nhè nhẹ, nhìn đôi mắt chất chứa cơn tức giận và sự chịu đựng của anh rồi hạ tay xuống, mặc cho mái tóc anh xẹt qua đầu ngón tay: “Thế nhưng tôi vẫn thích cậu ấy, cho dù cậu ấy là người thế nào thì tôi vẫn thích, tôi thích cậu ấy lắm.”

“Thế còn anh...” anh bỗng nắm lấy cổ tay tôi kéo lên để ngay cổ họng mình, “Thà là em bóp cổ anh đến chết còn hơn là cứ dần vặt anh thế này.”

Ngón tay tôi đè lên mạch máu trên cổ anh, cảm nhận được sự nóng ấm, khỏe mạnh và tràn đầy sức sống của nó.

“Tiếc thật đấy, tôi cứ tưởng chai rượu kia có thể giết chết anh, chẳng ngờ số anh lớn quá, vậy mà còn sống.”

Trong đôi mắt Doãn An Thất tràn đầy vẻ không tin, anh vẫn luôn cho rằng tôi không hận anh đến mức như thế, vẫn luôn cho rằng tôi là một người hiểu chuyện và ôn hòa.

Thế nhưng chỉ có chính tôi mới biết, tôi không phải là người như thế.

Tôi cứ ngỡ mình có thể giả vờ giỏi hơn nữa, tôi cứ ngỡ mình mãi mãi có thể che giấu bản chất xấu xí và quá quắt của mình, tôi cứ ngỡ mình đã ôm trọn tất cả những hạnh phúc để những suy nghĩ ác độc kia mãi không thể trỗi dậy.

Những điều họ nói đều là giả dối, họ nói thời gian sẽ xóa đi hết thấy những yêu thương, sẽ xóa nhòa nỗi oán hận, sẽ thay đổi được tất cả. Tôi chỉ biết rằng mình không thể nhịn được, những lúc anh dựa đến gần là tôi chỉ muốn cầm dao lên đâm liên tiếp vào người anh, khiến cho anh sống không bằng chết.

“Bạch Tề, anh biết anh đã sai rồi, ” Doãn An Thất của nhiều năm trước mang vẻ mặt xanh xao, ốm yếu nói, chúng tôi hẹn nhau tại con hẻm nhỏ, nơi mà đôi bên đã ước hẹn trước đây, chớp mũi tôi vẫn ngửi thấy mùi nước hoa quẩn quanh, “Lẽ ra anh không nên đến buổi tiệc hôm ấy, cũng không nên dễ dàng uống ly nước ấy, không nên đợi mọi chuyện xảy ra hết rồi mới nói với em sự thật...”

“Tại sao anh lại không dám nói với em hả Doãn An Thất?” Tôi dựa vào vách tường ẩm thấp, nhìn người đàn ông vừa quen thuộc mà cũng vừa xa lạ trước mặt, “Sao anh không dám nói cho em biết?”

Doãn An Thất quay mặt sang một bên, một lúc sau mới quay lại, trong đôi mắt anh trào ra giọt nước trong suốt, men theo gò má lăn dài, trông vừa thảm hại vừa ảm ức: “Em từng nói là nếu như anh cũng giống như bạn anh, nếu như anh ngủ với bất cứ người nào đi chăng nữa thì em vĩnh viễn sẽ không tha thứ, em sẽ quăng anh ra khỏi thế giới của mình tựa như vứt một miếng rác, sẽ không nghe bất cứ lời giải thích hay lý do nào hết.”

À phải rồi, đó là những lời tôi từng nói.

Lúc ấy, một người bạn của Doãn An Thất đã có vợ đính hôn, mà người vợ đính hôn đó là chị họ của tôi, chị ấy là một người kiêu hãnh và thông minh, chị yêu người bạn ấy vô cùng, mãi cho đến khi người ấy ngoại tình.

Tôi vẫn còn nhớ lúc chị gọi điện thoại sang, tôi mơ màng hỏi chị định làm gì, chị nhẹ nhàng nói vào trong điện thoại hai chữ, bắt ghen.

Hôm ấy trời đổ tuyết to, tôi và chị đỗ xe vào bãi đậu của một khu nhỏ gần đấy xong thì hứng tuyết đi về phía trước, con đường ấy chỉ tầm khoảng hơn mười phút thôi mà chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy như nó rất dài, rất xa.

Thế nhưng chị trong trí nhớ của tôi lúc ấy đi rất nhanh, nhanh đến mức tôi gần như không đuổi kịp bước chân chị, tận lúc đến trước cửa căn phòng ấy, tay chị cứ không ngừng run lên, mu bàn tay đặt trên cửa phòng nhưng mãi chẳng thể gõ được.

Chị xoay đầu lại, nhìn tôi với gương mặt trắng bệch: “Tiểu Bạch, gõ cửa giúp chị.”

Tôi bước lên một bước, định gõ cửa, thế nhưng chị bỗng nắm lấy cổ tay tôi, hít sâu một hơi rồi tự mình gõ cửa.

Chuyện xảy ra sau đó là một màn vô cùng bê bối.

Chị họ tôi tát cho gã chồng sắp cưới ấy một bạt tay rồi quay đi không luyến tiếc, thế nhưng ngay lúc bước xuống bậc thang cuối cùng chị liền lao đảo ngã quỵ xuống đất. Tôi lập tức nhào đến đỡ chị, hơn phân nửa sức nặng cơ thể chị dựa vào người tôi, chúng tôi cứ thế nhích từng bước ra ngoài.

Chị nói: “Tiểu Bạch, chị không muốn yêu hấn nữa.”

Sau đó đã có rất nhiều người cố gắng kéo hai người họ về lại với nhau, khuyên chị họ suy nghĩ lại, lúc Doãn An Thất tìm thấy tôi thì tôi đã tàn nhẫn quyết đoán nói những lời đó với anh, Doãn An Thất lúc đó hỏi tôi, lỡ như không phải do cố ý thì sao và tôi đã nghiêm túc mà rằng, tôi sẽ không nghe bất cứ lời giải thích hay lý do nào cả.

Doãn An Thất tin những lời ấy của tôi, đến lúc chuyện thật sự xảy ra, anh sợ.

Vào những tháng ngày thật lâu sau này, tôi cũng đã tự hỏi chính mình, giả sử ngày hôm sau khi chuyện xảy ra mà anh nói rõ hết sự thật với tôi thì liệu tôi có làm như những gì mình đã nói trước đó, liệu tôi có dứt khoát rời khỏi anh, không nghe anh giải thích, không cho anh cơ hội hay không.

Sau cùng tôi vẫn không thể đưa ra một câu trả lời chính xác, bởi vì chuyện không xảy ra thì tôi không biết mình sẽ làm như thế nào.

Cũng giống như tôi đã chẳng thể nào ngờ được sẽ có một ngày tôi hận Doãn An thất, hận đến mức muốn giết chết anh.

Hết chương 10

11. Chương 11

Doãn An Thất từ nãy đến giờ vẫn luôn nén cơn giận, anh không dám đánh hay mắng tôi, cũng không dám nói gì, chỉ ngồi bên cạnh nhìn tôi với ánh mắt chất chứa sự kiềm nén.

Tôi đoán hẳn là sẽ có người gặp họa, nhưng người đó chắc chắn không phải tôi, nếu đứng trên góc độ này để nói thì tôi là người vô tâm, chuyện sống chết của người khác chẳng can hệ gì đến tôi cả.

Thế nhưng cuối cùng tôi vẫn lên tiếng: “Doãn An Thất, tôi sẽ bảo vệ Trần Đông Đông, anh đừng làm khó cậu ấy.”

Doãn An Thất dứt khoát đáp ừ rồi nắm lấy tay tôi nhanh đến mức làm tôi thấy hơi hoang mang, anh hôn lên đầu ngón tay tôi: “Anh đồng ý thì em có vui không?”

Chẳng có gì để vui mà cũng chẳng có gì không vui hết, tóm lại tôi chỉ thấy thật vô vị biết bao.

Doãn An Thất tự tay cầm lấy khăn lông đã được vắt nước ấm lau từng ngón tay tôi cho sạch rồi đặt chúng lại vào chậu, anh bảo tôi ngẩng đầu lên, tôi vừa làm theo thì anh rút gối đầu ra, nhẹ giọng bảo tôi nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Tôi làm gì yếu ớt đến thế, chỉ đơn giản không muốn phải ngồi dậy đối phó với anh nữa.

Anh cũng biết điều, chỉ cười nhẹ rồi bảo còn có việc ở nhà nên phải về.

Tôi ừ một tiếng, anh xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng ngay trước khi anh đẩy cửa ra bỗng ngoan cổ nói thêm một câu.

“Tiểu Bạch, em không còn nhỏ nữa, thời gian để em tùy hứng như thế chẳng còn bao nhiêu đâu.”

Nói xong anh mới đẩy cửa bước đi.

Anh ném lại một câu chẳng đầu chẳng đuôi như thế, như thể đó là một lời khuyên chân thành mà cũng như thể là lời cảnh báo.

Không phải tôi không biết trước.

Tôi không phải con một trong gia đình, lúc dứt khoát bỏ đi tám năm trước thì tôi đã đưa ra quyết định có thể cả đời này cũng không quay trở lại.

Thế nhưng vài năm sau, mỗi lần trở về đều phải giả vờ thân mật bên cạnh Doãn An Thất, vừa mới học xong thì người nhà liên tục hối thúc tôi về, sau đó gần một năm nay chẳng tìm được việc làm nào cho ra hồn, gia đình cũng không ép tôi phải làm gì cả, ngược lại những lần xuất hiện cùng với Doãn An Thất ngày càng nhiều lên, cộng thêm lần sinh nhật trước của anh và cả thái độ của cha mẹ hai bên.

Có lẽ, họ lại muốn kéo hai chúng tôi về lại bên nhau, để thắt chặt hơn mối quan hệ hợp tác của đôi bên.

Lý do cho việc rạn nứt quan hệ và không thể tháo gỡ khúc mắc của cả hai gia đình nằm ở hai chúng tôi, vì làm gì có chuyện gương vỡ lại lành đơn giản như vậy chứ.

Doãn An Thất tính toán bấy nhiêu năm nay, ý của anh chắc hẳn là muốn vin vào cái cơ lập quan hệ thông gia để ép buộc tôi kết hôn với anh.

Ý nghĩ đó nực cười biết mấy, nhiều năm trước chúng tôi đã biết sự khó khăn của việc kết hôn đồng tính, thấp thỏm không yên, nhưng vẫn luôn giả vờ không để tâm bảo nhau rằng chỉ cần cả hai yêu nhau là được.

Nhiều năm về sau, anh lại muốn lấy danh nghĩa của việc kết hôn để trói buộc tôi, cho dù anh biết rõ rằng tôi chỉ mong sao anh chết quách đi cho xong, cho dù anh biết việc này sẽ chỉ làm tôi thêm ghét anh.

Anh thiếu thốn tình yêu đến nhường nào mà cứ phải níu kéo mãi không buông quá khứ như thế.

Còn tôi, tôi ngu dốt đến mức nào mà lại vừa hận anh vừa thương xót anh như thế.

Sau khi Doãn An Thất rời đi không bao lâu thì mẹ tôi gọi điện sang, bảo tôi đi uống trà chiều với mẹ.

Chúng tôi đến quán trà mẹ yêu thích nhất, uống nước trà ấm ấm, nhâm nhi món bánh ngọt liềm.

Cả đời mẹ luôn trôi chảy thuận lợi, khi bé là con út trong gia đình, chưa biết yêu bao giờ, lớn lên được gả cho bố, một năm sau sinh anh trai tôi, tôi là đứa con thứ hai, lúc tôi học cấp hai thì mẹ sinh thêm em gái tôi. Bố thương mẹ như mạng sống của mình, con cái cũng có thể xem như có công danh và hiếu thảo, cuộc đời mẹ suôn sẻ đến mức khó tin, mẹ tin vào sự đẹp đẽ của tình yêu, mẹ cũng tin vào hôn nhân do gia đình sắp đặt bởi vì mẹ đã trải qua cuộc đời như thế. Trong lòng mẹ, Doãn An Thất yêu tôi, cuộc hôn nhân của chúng tôi mang lại lợi ích cho gia tộc, cho nên đó là chuyện hết sức hiển nhiên và chính đáng.

Huống chi.

“Không phải trước đây con rất thích cậu ấy sao?”

Lúc mọi chuyện mới xảy ra, những người xung quanh tôi đều tức giận trước việc làm của Doãn An Thất, họ có chung quan điểm với tôi, cùng trách móc anh.

Nhưng sau này khi sự thật được vạch trần thì bắt đầu ngày càng nhiều người cho rằng chuyện có thể tha thứ được, cho rằng tôi nên tha thứ cho Doãn An Thất, cho rằng với tình cảm từ bé đến lớn của hai chúng tôi thì không thể cứ thế chấm dứt chỉ vì chuyện con con này.

Và đến ngày hôm nay sau tám năm trời, gần nhưng chẳng còn ai nghĩ tôi nên tiếp tục “cố chấp” nữa.

Họ nghĩ tôi nên tha thứ cho Doãn An Thất, bởi vì dẫu sao thì giờ đây anh vẫn yêu tôi, những khó xử tôi gây ra cho anh tám năm nay anh đều chịu đựng cả, đến tận bây giờ anh thậm chí còn ngoan ngoãn nghe theo tôi, bảo sao làm vậy không nói một lời, hơn nữa anh còn từ chối không biết bao nhiêu cuộc hôn nhân để đợi tôi đến hôm nay.

Họ nghĩ chứng ưa sạch sẽ của tôi là bệnh, tôi lại không cho là thế, trên đời này chẳng có mấy người đàn ông có thể yêu tôi và đối xử với tôi như Doãn An Thất.

Huống hồ chính vì anh đã phạm sai lầm, nên anh mới biết sau này không được làm thế nữa, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy được sự thay đổi tính tình ở anh, anh đã thay đổi từ một cậu bé bướng bỉnh, kiêu ngạo thành một người đàn ông chín chắn và kiên cường.

Đó là những lời mẹ nói trước khi chén trà trước mặt tôi nguội lạnh, mẹ khuyên nhủ tôi từng chút một như đang khuyên nhủ một đứa bé bốc đồng, đến sau cùng thậm chí còn dùng đến tuyệt chiêu.

“... Mẹ biết con vẫn luôn để ý mấy tin tức ong bướm mấy năm nay của Doãn An Thất, thật ra nó chỉ diễn trò mà thôi, nó muốn chọc cho con tức giận rồi về nước, hoặc muốn xem xem liệu con có ghen hay không, nó không hề chạm vào những người đó...”

“... Ngay cả cậu Trần Đông Đông kia cũng không... cho nên, Tề Tề à con không thể cho Tiểu Thất thêm một cơ hội nữa sao?”

Tôi nhìn mẹ, trông mẹ vừa xinh đẹp và thanh lịch, ánh mắt mẹ chất chứa tình thương và sự dịu dàng.

Những lời mẹ nói suýt chút nữa là thuyết phục được tôi.

Suýt chút.

Thế nhưng những lời này đến quá muộn màng.

Đã tám năm trôi qua, tôi đã chẳng còn yêu Doãn An Thất nữa.

Tôi có rất rất rất nhiều lý do để tha thứ cho anh.

Nhưng không còn lý do nào để yêu anh nữa.

Tôi đặt tách trà xuống, cầm khăn ăn lau miệng.

“Mẹ, trừ anh ấy ra thì con còn người dự bị kết hôn nào khác không?”

12. Chương 12

Tôi vừa nói xong thì mẹ tôi, mẹ ruột tôi gần như vụt tay đánh rơi tách trà trong chớp mắt.

Tôi lẳng lặng nhìn mẹ, mẹ cũng lẳng lặng nhìn lại tôi, một lát sau nhân viên phục vụ đến dọn dẹp chỗ tách vỡ, còn tận tình chu đáo đưa lên một chiếc khăn ẩm.

Mẹ tôi nhận lấy khăn lau tay, hẳn là mẹ không còn biết nói gì với tôi nữa hoặc là đã quá thất vọng nên chuyển đề tài cuộc trò chuyện sang nhà hàng tổ chức hôn lễ và lịch trình kỳ trăng mật.

Tôi chỉ thấy thật hoang đường và nực cười biết mấy.

“Mẹ, con có phải là con ruột của mẹ không?”

“Phải chứ, nếu không thì mẹ đã chẳng lo chuyện của con làm gì.”

“Tám năm nay mẹ có lo gì cho con đâu, chúng ta cứ giống trước giờ không được ạ? Nếu gia đình cần con kết hôn để lập quan hệ thông gia thì mẹ cứ chọn đại ai cũng được, miễn sao không phải là Doãn An Thất.”

“Chọn người khác thì con có cứng lên được không? Chọn người khác thì con có vừa mắt người ta không?”

Tôi quay đầu không nhìn vào mắt mẹ, trong lòng thầm mắng nhiếc Tiểu Diễm Diễm. Lẽ ra tôi nên biết trước cậu ấy không kín miệng, mẹ tôi chỉ cần hỏi một cái thôi là cậu sẽ trả lời hết, đáng sợ hơn là cậu không chỉ nói sự thật thôi mà có khi còn thêm mắm dặm muối, đắp cho tôi thành một kẻ đáng thương không thể rời khỏi Doãn An Thất được.

Trong lòng tôi nhanh chóng suy ngẫm làm sao trả lời mẹ, chẳng hiểu sao từ việc kết hôn thông gia hết sức nghiêm túc giờ mẹ bỗng dưng chuyển sang lo lắng cho chuyện hạnh phúc nửa thân dưới tôi sau này.

Bên đây tôi còn đang nghĩ thì mẹ bên kia lại hết sức nhanh gọn, dứt khoát gọi điện thoại, chẳng những thế còn áp điện thoại lên tai tôi.

Tôi nhìn thấy hai chữ “Con rể” to đùng trên màn hình, tự nhiên thấy hơi buồn nôn, giống như có một tấm lưới cực nhỏ đang khê khàng giăng lên người mình, tuy nhẹ hẫng nhưng lại bền chắc không sao thoát được.

“Tiểu Bạch, mẹ đã nói với em chưa?” Giọng anh rất điềm tĩnh, đến mức khiến tôi thấy phiền chết đi được.

Tôi xoa xoa ấn đường, sắp xếp câu chữ: “Doãn An Thất, anh làm vậy vô nghĩa quá...”

Vừa nói được một nửa thì chân tôi bỗng nhói lên, ngẩng đầu nhìn thì bắt gặp mẹ tôi đang dụi dằm mỉm cười.

“Có vài chuyện anh muốn nói rõ với em, nhưng sợ em không tin,” Doãn An Thất chậm rãi cất tiếng, giọng anh chất chứa ý khuyên nhủ và dỗ dành, “Mẹ bảo là mẹ sẽ nói thay anh, anh nghĩ nếu vậy thì chắc là em sẽ tin thôi.”

Tôi trước giờ vẫn nghĩ chuyện của mình thì nên do bản thân giải quyết thì hơn, việc nhờ người lớn đứng ra hòa giải như thế là cách giải quyết rất ấu trĩ, nhưng tôi tự hỏi, nếu những “sự thật” này do chính miệng Doãn An Thất thốt lên thì chắc là tôi sẽ phải tốn thời gian để kiểm tra, hoặc thậm chí chẳng thèm kiểm tra mà phán luôn chúng chỉ là bịa đặt.

Niềm tin là một thứ thật thần kỳ biết bao, có đôi khi dễ dàng trao đi, có đôi khi lại keo kiệt đến tận cùng.

“Doãn An Thất, tôi đã không còn yêu anh nữa.” Thôi đành nói thật vậy.

“Anh biết.” Anh bình tĩnh đến lạ, khiến tôi thấy hơi sợ.

“Cho dù tôi không cứng lên được thì tôi cũng sẽ không lên giường với anh.” Tôi ngượng chín cả mặt nhưng vẫn cố chấp nói ra, ngay lập tức thấy mẹ liếc sang.

“Anh biết.” Giọng anh vẫn mang cái vẻ bình tĩnh chết tiệt ấy, như thể tôi đang vô cớ gây sự.

“Chỉ cần nhìn thấy anh là tôi không nén được nổi chán ghét, có khi còn hận anh tới mức muốn giết chết anh, nhìn thấy anh là tôi đau đầu chết được, nhìn thấy anh là không sao yên lòng, nhìn thấy anh là tôi sẽ cáu kỉnh, gắt gỏng.”

“Thế nhưng anh vẫn đang sống sờ sờ đây thôi, và em cũng thế.”

Trong phút chốc tôi bỗng chẳng biết nói gì, như thể lớp giáp phòng ngự tôi dựng lên từ bấy đến giờ vừa bị đâm nhẹ một cái đã vỡ toang.

Bỗng dưng tôi chẳng thể tìm được bất cứ lý do nào để từ chối anh.

“Chúng ta chỉ đi đăng ký một tờ giấy chứng nhận thôi mà, sau này em muốn đi đâu thì cứ đi, em muốn làm gì cũng được.”

13. Chương 13

Tôi cúp điện thoại, nhưng rất nhanh Doãn An Thất đã gọi lại, chữ “Con rể” to tướng hiện trên màn hình, mẹ giương mắt nhìn tôi chằm chằm, ý muốn nói nếu tôi không bắt máy thì mẹ sẽ không tha cho tôi.

Tôi bỗng thấy mệt mỏi, quá mệt, mệt đến mức chẳng muốn nể nang ai nữa, dứt khoát đứng lên chuẩn bị bỏ đi.

“Tiểu Bạch, con muốn làm cho mẹ nổi giận phải không?” Giọng mẹ hơi run run, hẳn là mẹ tức giận thật rồi.

“Mẹ, con không làm thế được, ” Tôi cố ép mình không nhìn mặt mẹ, “Con không còn là con nít nữa, con biết thế nào mới là niềm vui, nếu như sống cùng Doãn An Thất, thì con không vui được.”

Mẹ dường như còn muốn nói thêm gì đó, nhưng sau khi dứt câu thì tôi liền sải chân rời đi, gần như là chạy trốn khỏi nơi đó.

Lát sau Doãn An Thất lại gọi đến, tôi bắt máy, anh hỏi tôi ở đâu, tôi chẳng muốn trả lời câu hỏi của anh tí nào, chỉ muốn cúp máy đi cho xong.

Nhưng anh cứ như đi guốc trong bụng tôi, mở lời trước khi tôi kịp cúp máy: “Em gặp anh một lần đi, Tiểu Bạch, em không thể cứ trốn tránh mãi thế được, đúng không?”

Bàn tay tôi siết chặt chiếc điện thoại, cuối cùng đành bỏ cuộc đọc địa chỉ cho anh, chẳng lâu sau xe anh đã đỗ trước mặt tôi, kính xe hạ xuống làm hiện ra sườn má anh.

Tôi phải công nhận rằng anh rất đẹp trai, mỗi một đường nét trên gương mặt ấy đều đúng gout của tôi, tôi chẳng tin vào Thần Phật, thế nhưng cũng đã từng cầu nguyện một điều, mong sao cho tôi và anh yêu thương nhau đến đâu bạc rằng long, đời đời chẳng rời xa.

Vành mắt anh hình như có quầng thâm, chắc là dạo gần đây không nghỉ ngơi tốt nên mới ra thế, anh xuống xe đi vòng sang mở cửa ghế phó lái bảo tôi lên xe.

Tôi hỏi anh muốn chở tôi đi đâu, anh chỉ cười cười hỏi ngược lại tôi có dám đi theo anh không.

Tôi chẳng rung rinh trước chiêu khích tướng của anh, chỉ nghĩ rằng những nơi có thể đến hẳn là những nơi tôi quen thuộc, vậy nên tôi cứ thế ngồi vào ghế sau đó tiện tay thắt đai an toàn.

Nơi đến cũng chẳng phải chỗ xa lạ gì, đó là quà sinh nhật năm mười sáu tuổi của anh, căn biệt thự ở khu khá hoang vu, cũng chính tại nơi này, anh đã hỏi tôi có chịu hay không, tôi cũng hỏi lại anh như thế, những lời chúng tôi nói với nhau chỉ có chúng tôi mới hiểu, chẳng ai trong chúng tôi chịu lùi bước, cuối cùng hết cách mới miễn cưỡng đồng ý thỏa hiệp rằng anh chịu thì em cũng chịu.

Căn biệt thự này cũng chính là nơi làm tình lần đầu tiên của tôi và Doãn An Thất, chúng tôi lúng túng chẳng biết tiếp tục như thế nào, tôi đau, anh cũng đau, chúng tôi tựa như hai con thú vừa mới trưởng thành, tranh nhau để lại dấu vết trên người đối phương, anh cắn môi tôi đến bật máu, tôi in lại trên cổ anh những vết cắn, lúc đó chúng tôi đều nghĩ rằng mình là người đàn ông yêu thương đối phương nhất trên đời này, đồng thời thiết tha muốn người kia cũng yêu mình như chính mình yêu họ.

Tình yêu tựa như một bó củi bị thiêu cháy hừng hực —— Sau cùng hóa thành tro bụi.

Tôi không biết lý do Doãn An Thất dẫn tôi đến đây là gì, nếu như đó là vì muốn làm cho tôi nhớ lại những ngọt ngào đã qua thì tôi có thể chắc chắn một điều rằng anh đã thành công.

Thế nhưng tôi càng nhớ đến những chuyện tốt đẹp đã qua bao nhiêu thì càng thêm cảm hận khoanh khắc câu chuyện cổ tích của mình bỗng chốc tan biến ấy bấy nhiêu.

Có đôi khi tôi cũng nghĩ đến giá như tôi không yêu anh đến thế, giá như anh chưa từng đối xử tốt với tôi đến vậy, thì khi anh phạm sai lầm, khi anh có chút khuyết điểm nào, khi anh không quá yêu tôi thì có lẽ tôi sẽ không cắt hết đường lui, sẽ không điên loạn, và cũng sẽ không phản ứng quá khích đến thế khi chuyện xảy ra.

Chúng tôi ngồi nơi bàn ăn đã từng ngồi cùng nhau, Doãn An Thất thấp đèn cầy trên bàn cơm tối, anh mở một chai rượu vang rót vào ly của tôi, anh nâng ly mời, không biết sao tôi lại thấy hơi thấp thỏm, trực giác cho tôi biết rằng có gì đó không ổn.

Chắc có lẽ sự từ chối của tôi quá rõ ràng, anh hơi ngây người một lát, sau đó thở dài: “Em sợ anh chuốc thuốc phải không?”

Tôi lặng im, thế nhưng sự lặng im này chính là câu trả lời.

Doãn An Thất uống hết rượu trong ly của mình rồi nâng ly trước mặt tôi lên nốc cạn.

Anh lẳng lặng cắt bớt tét trước mặt tôi, chẳng biết sao tôi bỗng thấy ớn lạnh và hổ thẹn.

Tôi không nên tỏ ra như vậy, một chút niềm tin còn con ấy giữa hai chúng tôi không thể mất đi được.

Thế là tôi nâng chai rượu rót vào ly của cả hai lần nữa.

Tôi nâng ly, anh cũng nâng ly, anh nhìn tôi rồi bỗng bật cười: “Bạch Tề, em biết là anh trước giờ chẳng phải loại người tốt đẹp gì cho cam.”

“Tôi biết.”

Tôi uống sạch ly rượu, sau đó tán gẫu cả buổi trời với Doãn An Thất, từ đầu đến cuối anh vẫn luôn bình tĩnh nhìn tôi, sự bình tĩnh ấy khiến lòng dạ tôi rối bời.

—— Tôi mất ý thức.

—— Tỉnh dậy.

—— Doãn An Thất đang ngồi trên người tôi, còn tôi thì đang làm tình với anh.

Cửa phòng bị ai đó chậm rãi đẩy ra, tôi xoay người sang, trông thấy những gương mặt không thể thân thuộc hơn nữa.

14. Chương 14

Bố mẹ tôi, bố mẹ anh và cả những người bạn của chúng tôi, bảo rằng họ đến đây là để bàn chuyện hôn lễ của chúng tôi.

Tất nhiên cũng là để đóng đinh chuyện hôn nhân này.

Tôi kéo chăn lên che cơ thể cả hai lại, nhẹ giọng bảo mọi người ra ngoài đợi, tôi trông thấy mẹ tôi và mẹ anh hơi mím môi cười trước khi ra khỏi phòng.

Doãn An Thất vẫn luôn tỉnh táo, ga trải giường đâu đâu cũng thấy dấu vết của cuộc làm tình, không có máu, cậu em của tôi vẫn đang nằm trong người anh, đã vậy còn bồng bồng sức sống, phía trước của anh thì lại mềm oặt.

Tôi bầu lấy thất lưng anh, trút hết dự vọng của mình lên người anh trong trạng thái mình mất, đến khi tình địch của tôi bắn hết vào cơ thể anh thì sắc mặt anh đã trở nên trắng bệch, như thể anh không ngờ được mọi chuyện sẽ trở nên thế.

Tôi ngồi dậy, mang dép lê vào phòng tắm, để dòng nước chậm rãi rửa sạch cơ thể mình, vươn tay quẹt đi lớp kính bị hơi nước làm nhòe đi, hình ảnh tôi phản chiếu trong gương mang vẻ thờ ơ, khóe mắt hơi nhướn lên, trông có vẻ khinh thường và lạnh nhạt.

Cửa phòng tắm sau lưng bật mở, Doãn An thất bước vào, bước chân vững vàng, chẳng có vẻ gì là yếu đuối, anh mở vòi nước bồn tắm, đợi nước đầy xấp xỉ thì bước chân vào nằm xuống.

Đứng ở chỗ tôi nhìn sang vừa khéo trông thấy cơ thể trần trụi với nửa người trên chẳng chịt dấu vết hoan ái và cả đầu ngực màu nâu bị giày vò quá mức của anh. Vậy mà anh vẫn rất bình tĩnh và thản nhiên, thể như mọi chuyện đều đi theo đúng kế hoạch của mình, chiếc lưới giăng trùm khiến tôi không cách nào giãy giụa, sau đó kéo tôi rơi vào bẫy rập đã được đặt sẵn.

Một Doãn An Thất thế này thật xa lạ quá đối.

Tôi vẫn luôn cho rằng anh chỉ là một đứa trẻ mãi không chịu lớn và vô trách nhiệm, sợ sệt tất cả mọi thứ, ấy thế mà đứa trẻ ấy lại có một sự gan dạ khó mà tin được.

Trong suốt tám năm qua, mỗi lần gặp nhau anh luôn là người khiêu khích, trêu chọc, còn tôi thì luôn lạnh lùng cự tuyệt.

Tôi cứ ngỡ anh vẫn cứ giậm chân tại chỗ còn tôi thì đã đi xa đến mức không thể quay trở lại.

Hành động lần này của anh ngầm nói với tôi rằng những thứ mà anh muốn có thì anh sẽ không bao giờ buông tay.

Thế nhưng, một khi tôi đã không muốn thì bất kể anh làm thế nào cũng đừng mong đoạt được.

Tắm xong tôi lấy khăn tắm lau sạch mỗi một giọt nước trên người rồi ụp lên đầu lau tóc.

Rào ——

Doãn An Thất đứng dậy trong bồn tắm, tôi cúi đầu thấy một đôi chân xuất hiện trong tầm mắt chật hẹp dưới chân mình.

Sau đó có một đôi tay dè lên đầu lau lau tóc tôi.

“Buông tay ra nào.”

Tôi không buông, ghì khăn lại lau tiếp, thế nhưng sức tôi làm gì so được, chỉ trong chốc lát khăn tắm đã bị anh giặt ra.

Tầm nhìn phút chốc trở nên thoáng đãng, tôi liếc mắt sang nơi khác khi thấy cơ thể trần truồng của anh ngay trước mặt.

Anh vẫn tiếp tục lau tóc cho tôi, cẩn thận đến cả nước đọng ở vành tai cũng không bỏ qua.

Lau đến khi tóc gần khô hết thì anh tiện tay vớt khăn tắm qua một bên rồi cứ thế nhìn tôi.

Cậu em của anh sừng sững trong khu rừng rậm rạp, anh cứng.

Tôi rất muốn đánh cho anh một trận, tiếc là không phải lúc.

Anh ghé sang hôn tôi, nụ hôn vẫn vít hương bạc hà nước súc miệng, đôi môi anh dè lên môi tôi, đầu lưỡi tham lam liếm mút vành môi.

Tôi lạnh nhạt nhìn anh.

Anh mở miệng, dấp dấp mặc kệ tôi muốn làm gì tùy ý, tôi lui về sau một bước, tiện tay cầm chai súc miệng trên kệ đánh ực một hớp.

Mùi vị bạc hà lan tràn khắp khoang miệng và kẽ răng, tôi súc miệng, khom lưng nhổ nước ra ngoài.

Ngay lúc đang muốn đứng thẳng dậy thì sau lưng bỗng có một sức nặng mang theo hơi ẩm đè lên người, thứ cứng rắn nóng rực nằm ngay giữa hai cánh mông, ngay lập tức cảnh báo nguy hiểm và cả sự chán ghét lan tràn khắp cơ thể tôi.

“Cảm giác làm với phụ nữ có phải tuyệt lắm không?”

Tôi bật cười, nhìn hình ảnh chính mình và anh trong gương.

“Tôi phải thử một lần mới được, nghe người ta nói không những mềm mại mà còn tự chảy nước nữa.”

—— Tôi chẳng còn biết mình đang nói gì, cũng chẳng biết tại sao lại cứ muốn nói những điều đó ngay lúc này.

Tôi của trước đây chưa bao giờ nói nặng lời đến vậy, thế nhưng những suy nghĩ day nghiêng vẫn không ngừng cuộn trào trong lồng ngực, chỉ ước sao lời nói có thể hóa thành những con dao, đâm nát trái tim anh.

Anh hôn lên đầu, vòng tay ôm lấy thắt lưng, ép tôi dựa gần vào anh hơn.

“Anh yêu em.”

15. Chương 15

Tôi lặng im không đáp, sợ một khi mở miệng sẽ lại nói những lời châm chọc, tổn thương nhau.

Anh cũng chẳng nói thêm gì chỉ nhanh chóng lấy khăn tắm lau mình, thoát nhìn chẳng bị ảnh hưởng gì cho lắm.

Chúng tôi thay quần áo sạch sẽ, tựa như những kẻ mặt người dạ thú khoát lên mình lớp da giả tạo, tôi thì lờ đi chuyện xảy ra đêm qua, còn anh do đã đạt được mục đích nên vô cùng thoải mái, thậm chí còn có vẻ rất hài lòng thỏa ý.

Trông anh thế càng làm tôi cảm thấy chán ghét và kinh tởm, tôi hoàn toàn thấu hiểu lý do và động lực thúc đẩy anh làm chuyện này, nếu như người bị hại không phải là mình thì có khi tôi đã âm thầm tán thưởng thủ đoạn của anh.

Thế nhưng cốt tình chuyện này lại gieo lên đầu tôi.

Tôi biết rất rõ phần lớn những người sắm vai đến chứng kiến một màn kia và cả bố mẹ của hai chúng tôi đều biết chuyện gì sẽ xảy ra sáng nay, vậy mà họ vẫn vui vẻ đón kịch, vui vẻ bảo chúng tôi ở bên nhau.

Họ không hề quan tâm điều tôi muốn là gì, tất cả, bao gồm những người bạn của tôi đều vì lý do tình cảm mà lựa chọn đứng về phía Doãn An Thất.

Chẳng khác gì bị hoàn toàn cô lập.

Tôi có thể trở mặt với Doãn An Thất, nhưng chắc một điều là tôi không tài nào cắt đứt quan hệ với gia đình và bạn bè được.

Chúng tôi cùng nhau ăn một bữa sáng thoát nhìn vô cùng thịnh soạn, bàn bạc xong xuôi tất cả những chuyện về địa điểm hưởng tuần trăng mật, nhà thờ tổ chức hôn lễ, đến khi mọi người hài lòng lục tục rời đi hết, trong phòng bấy giờ chỉ còn lại tôi và Doãn An Thất.

Tôi khoác áo vest, cầm lấy điện thoại rồi nói câu chào với Doãn An Thất.

Anh tiễn tôi đến cổng, hỏi tôi muốn đi đâu, tôi cúi đầu quẹt quẹt màn hình Weibo, vừa khéo nhìn thấy tấm ảnh selfie mới đăng của Trần Đông Đông.

Doãn An Thất lặp lại câu hỏi, tôi chỉ đáp đi tìm Trần Đông Đông.

Có một điều rất đáng ghét nhưng lại là sự thật đó là xét về một khía cạnh nào đó thì Trần Đông Đông vô cùng giống Doãn An Thất. Cậu biết đàn guitar, giống với Doãn An Thất năm ấy.

Trong bộ phim truyền hình tôi xem năm đó, vừa nhìn thấy Trần Đông Đông sắm vai một tay đua xe kiêu căng, ngạo mạn, vòng tay ôm người đẹp nói vào ống kính trong màn hình ti vi thì đã thích ngay lập tức.

Tôi rất thích, rất rất thích Doãn An Thất của năm ấy, tuy biết anh là một kẻ ham chơi, chẳng đáng tin gì hết, nhưng ngặt nỗi con người luôn luôn bị thu hút bởi những thứ mà bản thân mình không có.

Anh nâng nặc dẫn tôi đến nơi đua xe trái phép dưới lòng đất, tôi ngồi trên ghế phó lái, còn anh thì không màng sống chết phóng xe như bay giật cúp quán quân, trông ngực tôi đập thành thịch, tuy hơi sợ, thế nhưng ngay khi xoay đầu sang trông thấy nụ cười kiêu ngạo kia của anh thì tim tôi như hẫng đi một nhịp, bên tai văng vẳng một giọng nói vọng vào tâm trí.

Bạch Tề, mày tiêu rồi, mày thích anh ấy.

Doãn An Thất của khi đó nhìn đâu cũng thấy toàn là khuyết điểm, ấy vậy mà tôi lại thích anh, thích đến mức như ngây như dại.

Một Doãn An Thất ra vẻ bảnh bao đứng trong con hẻm nhỏ khi ấy, có lẽ mãi mãi sẽ không biết được từ lâu tôi cũng đã chuẩn bị tất cả mọi thứ để hẹn gặp anh, để được đứng dưới ánh hoàng hôn tỏ tình với anh, nói cho anh biết dù tất cả mọi người bảo anh là kẻ hư hỏng, thì em vẫn muốn được ở bên anh.

Hết chương 15

16. Chương 16

Doãn An Thất không có vẻ gì là mất hứng, chỉ như nhún nhún mày bảo để anh đưa tôi đi.

Nghe qua có vẻ khá hấp dẫn, nhưng mà nếu để anh chở tôi đi thì cũng đủ thỏa mãn vết thương lòng đã lâu của anh. Tôi nhìn anh trong chốc lát rồi bảo: “Tôi tự đi, anh ở nhà đi.”

Doãn An Thất gật gật đầu, ném xâu chìa khóa cho tôi rồi bảo cứ chọn đại một chiếc trong gara xe mà đi, nói xong thì xoay người vào nhà.

Tôi đến gara lái một chiếc ra, lúc chạy ra khỏi gara còn vừa khéo tìm thấy bằng lái xe của mình, tôi nhìn lên kính chiếu hậu, trông thấy hình bóng Doãn An Thất phản chiếu trong đấy.

Người vừa mới vào nhà lúc này giờ đây lại lặng lẽ đứng trước cửa phòng, khoác trên người chiếc áo ngủ, đứng trông theo tôi lái xe rời đi gặp người đàn ông mà anh biết rõ đó là người tôi thích.

Tôi tự nhủ rằng anh chỉ đang diễn khổ nhục kế mà thôi, sau đó nhún chân ga chạy đi để hình dáng của anh mất hút sau kính chiếu hậu.

Tôi phóng xe nhanh như thể đang muốn trốn chạy và tránh mặt anh.

Năm ấy khi tôi từ chối đề nghị làm lại từ đầu và bó hoa tươi của anh, một mình lang thang suốt đêm trên con đường xa lạ, cứ thế cho đến khi trời sáng mới quay về khu nhà trọ, vừa ngã đầu xuống gối là đánh một giấc không biết trời trăng mây gió gì nữa.

Ngày hôm sau lúc xuống lầu đến cửa hàng tiện lợi mua đồ, cậu nhân viên bán hàng vừa thanh toán vừa tò mò hỏi: “Nè, hôm qua có một anh kia đi theo sau lưng anh khoảng mấy chục mét, cứ đi theo đến lúc anh vào nhà trọ luôn, ảnh là bạn anh hả?”

Tôi gật đầu nói ừ.

Tôi chẳng hỏi Doãn An Thất người đó có phải là anh không, người lo lắng tôi có chuyện ở một đất nước xa lạ thế này nên mới theo sau tôi cả đêm chỉ có thể là anh.

Tôi chẳng khác gì một kẻ lòng dạ nhẩn tâm, lý do quay lại và lối thoát không thể tốt hơn như thế đã bày ra sẵn trước mặt mà tôi vẫn không chút động lòng.

Trần Đông Đông đang đóng vai nam thứ một bộ phim điện ảnh, cậu vào vai một thiếu niên theo đuổi ước mơ âm nhạc.

Lúc tôi đến trường quay thì cậu đang trong phòng hóa trang, đạo diễn thấy tôi thì sang bắt chuyện, hỏi tôi có muốn xem cảnh đã quay rồi không —— Tôi đã từng đi ăn một bữa với đạo diễn và nhà đầu tư bộ phim này một lần.

Tôi lắc đầu nói chỉ đến đạo một vòng thôi, đạo diễn nghe thế thì khen Trần Đông Đông đôi ba câu, tôi cảm thấy rất vui, có fan hâm mộ nào khi nghe thần tượng của mình được khen mà chẳng vui chứ.

Ánh sáng được bật lên, Trần Đông Đông thay quần áo, hóa trang trông vô cùng giống một học sinh cấp ba.

Cậu nheo mắt, thốt lên những lời tâm tình, tôi đứng nghe một lát quả thật không nhận được bật cười thành tiếng.

Có lẽ là tôi đã hâm mộ cậu đến mức thành fanti từ lúc nào chẳng hay, vừa yêu thích thần tượng của mình nhưng cũng cực kỳ thích chìm thần tượng bất cứ lúc nào có thể, giờ đây tôi chỉ muốn về nhà sớm để còn làm một bộ emo cho cậu.

17. Chương 17

“Tại sao em lại không yêu anh, anh yêu em đến thế kia mà.”

“Anh với cô ấy chẳng dính dáng gì hết, em đừng hiểu lầm.”

“Trong mắt anh chỉ có mỗi em thôi.”

Trần Đông Đông cầm điện thoại nói chuyện với nữ diễn viên chính, lời giải thích nhạt nhẽo vậy thảo nào cuối cùng chỉ có thể làm nam thứ.

Kỹ năng diễn xuất của cậu rất tuyệt, cho dù lời thoại có dở tệ hay gượng gạo đến thế thì cậu chỉ quay hai lần là xong, đạo diễn ngoắc ngoắc tay bảo cậu sang đây, phó đạo diễn bên kia thì đang đốc thúc quay cảnh tiếp theo.

Trần Đông Đông vừa trông thấy tôi thì lập tức mỉm cười, nụ cười của cậu vô cùng thoải mái và rực rỡ, “Tiểu Bạch, anh qua đây xem em diễn sao?”

“Bạch thiếu gia, tôi là quà sinh nhật của cậu.”

Tôi cầm một xấp giấy ký tên kèm thêm một cây bút đưa sang: “Tôi tên Bạch Tề, Tề trong ngay ngắn, chính tề, Đông Đông ký tên cho tôi nhé?”

Vì tên Trần Đông Đông phía sau lặp lại hai chữ, cho nên fan hâm mộ đều gọi cậu là Đông Đông.

Cậu nhìn xuống xấp giấy, ghi vào tờ đầu tiên câu “Gửi tặng Bạch Tề”, mười mấy tờ còn lại thì chỉ ký tên, ký xong thì đóng nắp bút lại, sắp xếp xấp giấy lại ngay ngắn rồi cầm hai tay đưa cho tôi.

Chúng tôi cư xử như mọi thần tượng và fan hâm mộ bình thường khác, thế nhưng những fan hâm mộ ấy chắc sẽ không thể trực tiếp đến phim trường được giữ kín như thế này, và thần tượng cũng sẽ không khách sáo, giữ kẽ và ngoan ngoãn vâng lời như thế với fan hâm mộ.

Mà cho dù tôi có thích Trần Đông Đông đến cách mấy đi chăng nữa, thì tôi vẫn không thích khi cậu gọi tôi là Tiểu Bạch.

Tôi nán lại phim trường thêm một lát, thấy thế nên đạo diễn lập tức cho người đi sắp xếp bữa trưa, bình thường lúc quay gấp thì ai cũng như ai, bất kể vai lớn vai bé gì thì mỗi người chỉ có một hộp cơm, còn lần

này đạo diễn đặc biệt cho đoàn phim nghỉ cả buổi trưa, sau đó gọi Trần Đông Đông và thêm vài diễn viên khác cùng đi ăn cơm với tôi, xét từ góc độ này thì có thể thấy bộ phim sắp tới chắc không thể trở thành siêu phẩm gì mà chỉ là phim thị trường ăn theo mà thôi.

Không khí trên bàn rượu cũng xem như khá tốt, những diễn viên nổi tiếng thì đều nghiêm trang, dè dặt, chỉ có một diễn viên hạng ba sau khi uống rượu vào thì bắt đầu thoải mái sờ nắn ngực mình.

Đạo diễn vẫn luôn quan sát sắc mặt tôi, một màn này cũng không phải mong tôi vừa mắt rồi kéo ai lên giường cả, đơn thuần chỉ là tiết mục giải trí.

Món cá nấu giấm cho bữa trưa rất ngon miệng, tôi ăn vô cùng vui vẻ, được một lát thì nửa người trên của diễn viên hạng ba kia đã cởi sạch sành sanh, vừa xoa nắn bản thân vừa dựa lại gần tôi.

Đạo diễn thấy thế thì ho nhẹ nhắc nhở, tôi quay sang nói với ông cá ngon lắm.

Trần Đông Đông bật cười, kêu nhân viên phục vụ mang lên thêm một phần cá nấu giấm, lúc nhân viên phục vụ tiến vào, thân thể cô nàng kia thoáng rung nhẹ, tất cả mọi người đang ngồi xung quanh, kể cả tôi đều tỏ vẻ thờ ơ không để ý.

Tôi đứng lên đi vệ sinh, lúc bước ra cửa khoe mắt thoáng lướt thấy bàn tay của đạo diễn đã chạm vào ngực cô nàng kia xoa nắn như một món đồ chơi.

Sau khi đi vệ sinh xong, đoạn tôi đang mở vòi nước rửa tay thì trông thấy có một bóng người đi đến bên cạnh, gương mặt Trần Đông Đông mang nét cười, gọi tôi “Tiểu Bạch”.

Tôi nhú mày, im lặng không nói gì.

Cậu lắc lắc đầu, gọi lại “Bạch Tề”.

Tôi gật đầu một cái, bấy giờ cậu mới mỉm cười, giọng nói vô cùng dễ nghe.

“Đạo diễn Lại sắp tới sẽ quay một bộ phim mới, vẫn chưa quyết định vai nam chính, tôi muốn thử đóng xem sao.”

“Cậu nói chuyện này với tôi làm gì?” Tôi rút khăn giấy lau tay.

“Anh thích tôi, tôi muốn đóng vai nam chính bộ phim ấy nhưng lại không biết số điện thoại anh nên đành nói thẳng ra vậy.” Nói rồi cậu hơi nhích lại gần, mỉm cười, nụ cười ấy giống hệt nụ cười trong bộ phim kia, vừa quyến rũ vừa điên cuồng?

Cậu ngoan ngoãn mặc tôi giơ ngón tay lên chọc chọc đôi gò má xinh đẹp của cậu.

“Được, tôi sẽ cho người gọi hỏi thăm, không làm khó cậu đâu.”

18. Chương 18

Trần Đông Đông nghiêng đầu vươn lưỡi liếm ngón tay tôi, cảm giác ẩm áp và sền sệt, tôi rút tay lại lau thêm lần nữa, chẳng biết sao chợt thấy hơi phiền.

Trần Đông Đông nhún vai, bật cười: “Doãn thiếu gia nói quả không sai, Bạch Tề là người ưa sạch sẽ, không thích bị người khác đụng chạm mà cũng không thích chạm vào người khác.”

Giờ thì tôi bắt đầu thấy vô vị.

Tôi vẫn rất thích Trần Đông Đông, thích dáng vẻ lúc cậu ca hát và đóng phim.

Thế nhưng nét hấp dẫn của thần tượng chỉ nên thưởng thức từ phía xa, một khi đến gần thì cũng đến thế mà thôi.

Tôi muốn tìm kiếm bóng hình Doãn Thất Thất từ Trần Đông Đông, nhưng giờ đây tôi đã sắp kết hôn với Doãn An Thất rồi, vậy nên bóng hình ấy cũng chẳng cần thiết nữa.

Tôi rửa tay, để cho dòng nước cuốn sạch chút yêu thích còn lại ấy.

Trần Đông Đông quay trở lại căn phòng chúng tôi ăn trưa trước, tôi theo sau cậu, lúc vào cửa thì chạm mặt Doãn An Thất, anh ngồi ở vị trí chính giữa tôi và đạo diễn, bây giờ anh đang nghịch điện thoại, nghe thấy tôi bước vào mới ngẩng đầu cười với tôi.

Anh thế này trông bánh trai vô cùng, các ngôi sao ngồi xung quanh bàn không phải không có người đẹp, thế nhưng có lẽ sự khác biệt nằm ở khí chất, chẳng ai có thể thu hút được ánh nhìn của người khác giỏi như anh.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Doãn An Thất, lướt mắt nhìn xung quanh mới phát hiện cô nàng ngôi sao lúc này đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chẳng biết có phải Doãn An Thất dối tính hay không mà còn giả vờ đuổi người đi như thế trước mặt tôi, nhiều năm về trước chính anh là người đã dẫn tôi đến Thiên Thượng Nhân Gian.

Anh không thích đụng chạm mấy cô nàng xinh đẹp ở những nơi đó, chỉ thích hút thuốc, ngồi ở vị trí chính giữa ngắm nhìn cảnh tượng hỗn loạn xung quanh.

Lúc ấy tôi thì uống nước trái cây, cau mày nhìn mọi người nhún nhảy, điên loạn, cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Doãn An Thất dúm điếu thuốc, vươn tay khoác vai tôi: “Tiểu Bạch, em không thấy bọn họ rất thú vị sao?”

Tôi ngược nhìn trong chốc lát, lắc lắc đầu: “Bẩn.”

Doãn An Thất xuất hiện ở đây chỉ để ngồi đó chơi điện thoại, cả bàn đầy người vậy mà anh chẳng thèm để ai vào mắt.

Tôi ngồi ăn hết phần cá nấu giấm còn lại, vừa đặt đũa xuống thì Doãn An Thất bên cạnh tuy vẫn cuối đầu nhìn điện thoại nhưng cánh tay đã giơ lên khoác vai tôi: “Ăn xong chưa? Xong rồi thì mình về.”

“Anh ăn chưa, chưa thì ăn chút gì đi.” Tôi buột miệng nói ra, giờ có muốn rút lại cũng chẳng kịp.

Doãn An Thất cất điện thoại vào túi áo khoác, ngẩng đầu hôn má tôi một cách rất tự nhiên: “Đám Tiểu Diễm Diễm có hẹn gặp nhau, mình qua đó ăn luôn.”

Tôi ừ rồi đứng dậy, cả hai chuẩn bị rời đi.

“Ha ——”

Bỗng có người bật cười, tôi quay đầu lại, quả nhiên người đó là Trần Đông Đông.

Cậu trông thấy tôi nhìn mình, cực kỳ to gan rút một tấm bươm bướm mới tinh từ trong túi áo nhét vào túi áo tôi, sau đó nói vồn vện câu có cơ hội thì liên lạc, luôn luôn chào đón fan đến thăm hỏi.

Tôi không nhìn sắc mặt Doãn An Thất, nhưng trong lòng lại thầm nể sự gan dạ của Trần Đông Đông.

Ngón tay Doãn An Thất luồn vào túi áo tôi, hung ác lục lọi trong túi áo, rút tấm danh thiếp Trần Đông Đông mới vừa nhét vào, chẳng thèm nể nang mặt mũi Trần Đông Đông, giơ ngón tay cái kẹp lấy rồi bật lửa đốt trụi, xong xuôi hết thì quay sang nói với tôi.

“Tiểu Bạch, em đừng làm mình làm mất nữa.”

Tôi cũng nể mặt anh không nói gì đáp trả, mặc anh muốn làm gì thì làm, hai chúng tôi bước ra khỏi phòng, lúc tôi dúm tay vào túi áo khoác bỗng đụng phải một tấm giấy cứng cứng.

Tôi xoay sang nhìn sườn mặt ương bướng của Doãn An Thất, rút lại ý định rút tấm giấy đó đi.

Sao tôi có thể để cho anh sống yên ổn được chứ?

Nếu tôi làm thế thì lấy gì đền bù cho nỗi đau đớn đến chết đi sống lại của tôi năm đó.

19. Chương 19

Tiểu Diễm Diễm gọi hơn hai chục người gồm cả Đông Tử, Lão Bư, Tôn Hải, Chân Phiêu Lượng đến tụ tập, cậu đứng trước mặt mọi người lấy hết dũng khí xin lỗi tôi, xong thì cười hì hì chúc tôi và Doãn An Thất sinh nhật vui vẻ.

Tôi vốn cũng chẳng giận gì cậu, Tiểu Diễm Diễm chơi với tôi từ bé, tôi biết rõ cậu là con người như thế nào. Chuyện tôi không cứng lên được cũng chỉ là nguyên nhân nhỏ xiu xiu, cái chính là người nhà mong bọn tôi ở bên nhau.

Cả đám ăn chơi tiệc tùng đến phần văn nghệ góp vui sau bữa ăn thì Doãn An Thất kéo tôi lại hôn lên má: “Mọi người cứ ở lại chơi, bọn tôi về trước đây.”

Tôi cũng gật đầu bảo được. Sau khi cả hai vừa ra ngoài, tôi lập tức vươn mu bàn tay lên chà chà mặt, sau đó lấy khăn giấy lau tay.

Doãn An Thất châm điếu thuốc, cố ý phả khói về phía tôi: “Em ghét bỏ anh hả?”

Tôi lặng im, cảm thấy chẳng có gì để nói.

Chỗ bọn tôi hẹn nhau có xe chuyên dụng chở tôi về được, thế nhưng Doãn An Thất khẳng khẳng nói muốn dẫn tôi đến một nơi, miệng thì đang đặt điều kiện thế nhưng tay anh vẫn cứ khoác trên vai tôi, trông cứ như bọn lưu manh — Ấy vậy mà trước đây đó lại là đáng về mà tôi yêu đến chết đi sống lại ở anh.

Tôi ngồi vào ghế phó lái, vươn tay thắt đai an toàn một cách nghiêm chỉnh, Doãn An Thất dụi tắt thuốc, đóng cửa sổ xe rồi quay sang nhìn tôi, ra vẻ tùy ý nói.

“Anh bỏ tật đua xe lâu rồi, em không cần phải tuân thủ luật đến mức lên xe là thắt đai an toàn thế đâu.”

“Anh không đua xe không có nghĩa là người khác không đua, mạng của tôi thì tôi tự biết quý trọng.”

Doãn An Thất chắc lưỡi, đạp chân ga, xe dần dần lăn bánh, chạy được một lát thì anh mở nhạc, không phải thể loại nhạc rock EDM như trong trí nhớ của tôi mà là một bản tình ca da diết — Thể loại nhạc tôi thích trước đây.

Tôi vươn tay tắt nhạc, Doãn An Thất cũng chẳng thèm nhìn sang, tựa như chẳng hề để tâm.

Xe chạy không lâu sau đã đến ngoại thành, Doãn An Thất dừng xe, bắt đầu chuyển pháo hoa trong cốp xe xuống, trong cốp chứa đầy là pháo hoa xếp thành một hàng, tôi đứng cạnh bên nhìn, nhìn một lát bỗng cảm thấy khó chịu.

Doãn An Thất của những năm tháng ấy tuy rất khôn kiết, năm hết Tết đến cũng không chừa, đua xe thắng được một mớ tiền chẳng suy nghĩ gì đã đâm đầu đi mua một thùng pháo hoa, hai chúng tôi khiêng thùng pháo hoa lên đỉnh núi, hai tay lạnh cóng đến đỏ bồng. Lúc tôi muốn đốt pháo thì anh kéo tôi che phía sau lưng, bảo tôi ngoan ngoãn đứng đó.

Anh cầm bật lửa thấp một bó nhang, sau đó mới chìa nhang thấp dây pháo hoa.

Pháo hoa nổ lộp bộp bắn lên không trung, thấp sáng cả khoảng trời, Doãn An Thất xoay người lại ôm tôi lên, tôi bảo cho tôi xuống nhưng anh chẳng nghe, cổ sổng cổ chết ôm lấy tôi, hỏi tới hỏi lui câu hỏi mà anh đã biết rõ câu trả lời: “Tiểu Bạch, em thấy đẹp không?”

Khói pháo hoa lừng lờ trước mắt, Doãn An Thất bị sặc khói ho một cái rồi xoay người đốt thêm pháo hoa.

Tôi bước lên trước mấy bước vươn tay về phía anh, Doãn An Thất nghiêng đầu nhìn tôi bảo: “Đi ra sau đứng, coi chừng bị phỏng đấy.”

“Doãn An Thất, anh muốn gì?” Tôi không hiểu được suy nghĩ của anh, không biết anh định làm gì tiếp theo.

Doãn An Thất châm xong dây pháo hoa cuối cùng thì lại muốn ôm tôi lên ra vẻ cool ngầu như hồi trước.

Chắc có lẽ anh đã nhầm sai cân nặng của tôi và sức lực của mình, ôm được một lát thì hết sức, thật sự xấu hổ không biết để đâu cho hết.

Hết chương 19

20. Chương 20

Doãn An Thất không ôm tôi lên nổi, chặc lưỡi một cái rồi muốn thử thêm lần nữa, tôi nhéo nhéo vành tai cứng cứng không khác gì con người bướng bỉnh của anh.

Doãn An Thất trông như đã bị thu phục, không náo loạn đòi ôm tôi lên nữa, tay anh vòng ra sau siết chặt lấy thất lưng tôi.

Cả hai chúng tôi cùng im lặng ngắm nhìn pháo hoa rực sáng trên bầu trời, mấy chòm pháo hoa đầu tiên có hình dáng giống pháo hoa bình thường, đến ba chòm cuối cùng thì bỗng xuất hiện ba chữ to đùng trên bầu trời.

Anh?????em.

Hắn là đã nhìn thấy quá nhiều lần nên giờ đây tôi không còn thấy cảm động trước khung cảnh này nữa, lúc pháo hoa rực sáng nhất cũng là lúc sự dịu dàng trước đây của tôi tan biến theo, tôi tự hỏi tại sao mình lại mặc cho anh ôm thế này mà không bỏ đi cho rồi.

Chút ánh sáng cuối cùng trên bầu trời biến mất, chỉ còn lại ánh sáng đèn xe hơi.

Tôi vỗ vỗ tay Doãn An Thất, anh bấu lấy cơ thể tôi thêm chốc lát rồi nhanh chóng buông ra.

Anh lùi dần từ chỗ đèn xe chiếu sáng cho đến khi khuất bóng, làm tôi không thấy rõ vẻ mặt anh.

Tôi cố ép bản thân không bước lên nhìn anh, chỉ căng mắt nhìn bóng đổ của thùng pháo hoa đã dùng hết.

“Khuya rồi, chúng ta về thôi.”

“Chắc.”

Trong bóng đêm chợt lóe vài đốm lửa, kèm theo cả tiếng đánh lửa, một làn khói nhàn nhạt tản ra —— Doãn An Thất lại hút thuốc.

“Tiểu Bạch, nói cho anh hay, em muốn gì?”

Tôi lắc đầu không nói, tôi cũng chẳng biết mình muốn gì.

Doãn An Thất cứ bật rồi tắt bật lửa, ngọn lửa chớp tắt, lúc sáng lúc tối.

Một lát sau anh cất bật lửa vào, bước lên trước vài bước.

Mặt anh không chút cảm xúc, điềm tĩnh đến mức khiến tôi thấy hoảng hốt, thế nhưng lời anh nói ra lại tựa như lời từ biệt sau cuối.

“Cho dù em muốn gì đi nữa thì anh cũng sẽ đồng ý, em nghĩ ra thì cho anh hay.”

Hết chương 20

21. Chương 21

Tôi muốn hỏi xem Doãn An Thất muốn gì, ấy vậy mà Doãn An Thất lại hỏi ngược lại tôi.

Tôi thấy anh dường như đang cố tình gây sự, mà anh cũng thấy tôi đang như thế, hai người đàn ông so đo tính toán chuyện tình cảm, tính xem tương lai sẽ sống với nhau như thế nào, lúc cảm ghét có khi muốn người kia chết đi cho xong, lúc yêu nhau thì lại thắm thiết mật nồng.

Tôi không muốn thua thiệt chút nào, vô cùng muốn nói anh hãy trả lại Doãn An Thất năm 18 tuổi lại cho tôi, trả lại một Doãn An Thất khôn kiếp, tật xấu đầy mình thế nhưng không bao giờ lừa dối và ngoại tình ấy lại cho tôi.

Nhưng tôi biết mình không thể thốt ra những lời ấy được.

Nói ra thì tức là chịu thua, nói ra thì tức là nhượng bộ, nói ra thì tức là ngu ngốc, có lỗi với chính bản thân mình.

Tôi nhét tay lại vào túi áo khoác ngoài, đựng phải tấm danh thiếp lúc nãy của Trần Đông Đông, ma xui quỷ khiến nói.

“Đạo diễn Lại sắp quay bộ phim mới, Trần Đông Đông muốn đóng vai nam chính, tôi chỉ cần anh làm mỗi chuyện này thôi.”

Chuyện của Trần Đông Đông tôi sắp xếp được, nhưng chẳng biết sao lúc anh bảo tôi đưa ra yêu cầu thì lại nói đến chuyện này, có lẽ tiềm thức mách bảo tôi làm vậy sẽ khiến anh khó chịu.

Doãn An Thất cũng không phụ một phen “hao tâm tổn sức” này của tôi, anh nâng tay lên che trước phần mái tóc và tầm mắt, hai vai run nhẹ, cuối cùng bật cười.

“Được, sau này em muốn cưng chiều cậu ta thế nào anh cũng đồng ý, vậy được chưa?”

Không hiểu sao tôi lại thấy hối hận, chỉ một chút thôi, nhưng tôi lập tức bắt bản thân phải đè nén nỗi hối hận ấy lại.

“Được,” Tôi tỏ vẻ đồng ý sau đó châm dầu vào lửa, “Tôi thích cậu ấy lắm, lúc đóng phim trông cậu ấy chẳng khác gì anh lúc trẻ.”

“Em nói cứ như anh già lắm rồi ấy,” Doãn An Thất hạ tay xuống, ngẩng đầu, vẻ mặt không hề tức giận, “Ngôi sao thần tượng gì đó cũng chỉ đến thế thôi, em trông đẹp hơn cậu ta nhiều.”

Lời này của anh đúng là dối lòng mà, tôi quá lắm chỉ có thể xem là được trai, Doãn An Thất mới đẹp trai thật sự, cả đám người lúc nãy ai cũng len lén nhìn anh.

Anh mở cửa xe bước vào, sau đó mở cửa xe phó lái bảo tôi lên xe, tôi nhấc chân bước lên, vừa ngồi xuống thì anh đã đề lên người tôi.

Tôi ngỡ là anh lại muốn táy máy tay chân thế nhưng anh chỉ thắt đai an toàn cho tôi một cách nghiêm chỉnh, chăm chọc tôi lại bằng câu tôi chăm chọc anh lúc sáng.

“Anh còn lo em gặp tai nạn hơn chính bản thân em đấy, về sau anh sẽ là người thắt đai an toàn cho em.”

“Anh lắm lời thật đấy.” Tôi buột miệng thốt lên.

“Anh yêu em mà.” Doãn An Thất bỗng tiến lại gần hôn má tôi trong tích tắc, khiến tôi ngây ngẩn chẳng kịp phản ứng.

“...”

Mà tôi cũng chẳng biết giờ mình nên phản ứng thế nào nữa.

Trên đường về xe chạy rất vững vàng, Doãn An Thất chẳng làm gì nữa, đàn ông, đứng đắn chở tôi về trước cổng nhà bố mẹ, sau đó bảo tôi xuống xe, vào nhà rồi thì nhớ gửi lời chào của anh đến bố mẹ tôi giúp.

Tôi ngồi yên trong xe không muốn xuống, làm sao mà tôi không biết sau khi vào nhà rồi thì sẽ phải đối mặt với những lời dụ dỗ hồng tủy nào tôi, bảo tôi không nên làm to chuyện, cứ kết hôn cho rồi đi.

Tôi biết việc đến nước này rồi thì đã chẳng còn cơ hội cứu vãn, thế nhưng tôi vẫn muốn tự lừa dối mình, còn kéo dài được ngày nào thì hay ngày ấy.

“Cộp, cộp, cộp.”

Doãn An Thất đang nhíp ngón tay trên tay lái, khóe miệng anh hơi nhếch, chừng như đang rất vui vẻ, nhìn anh như thế thật đáng ghét, khiến người ta giận mà không biết trút đi đâu.

“Anh cười gì thế?”

“Em không muốn kết hôn với anh đến vậy ư?”

“...” Còn cần phải hỏi nữa hả?

Tôi lặng im nhìn anh, ánh mắt như muốn hỏi anh bị ngu đấy à.

Doãn An Thất thôi không nhíp ngón tay nữa, vươn lưỡi liếm môi.

“Hôm nay em về nhà nghe anh nói chuyện, ngày mai anh sẽ giúp em hoãn việc kết hôn này lại, em chịu không?”

Tiếng Trung là một ngôn ngữ cực kỳ thú vị, lời mà tôi nghe được là “chấm dứt”, ngỡ ý anh là kết thúc luôn chuyện kết hôn, tôi suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu đồng ý.

(Chú thích: Chữ “hoãn” và “chấm dứt” trong trường hợp này là hiện tượng đồng âm khác nghĩa trong tiếng Trung)

Doãn An Thất rất ít khi lật lọng, thất hứa, ví như năm ấy tôi nói không muốn thấy anh ở nước ngoài, anh quả thật không xuất hiện trước mắt tôi nữa.

Tôi không biết sao anh lại muốn từ bỏ cuộc hôn nhân thông gia này, hẳn là anh còn có suy nghĩ khác, cho rằng dù có tiếp tục thì cũng vô ích.

Thế nhưng dù bất kể thế nào tôi vẫn thấy cuộc trao đổi này khá có lợi.

Tôi gật gật đầu, Doãn An Thất xoay mặt về, đạp chân ga chạy đi.

Không lâu sau, lúc tôi nhắc lại cuộc nói chuyện này hòng lên án anh thì anh mới cười nhéo mặt tôi, bảo rằng ý anh là “hoãn” chứ không phải “chấm dứt.”

22. Chương 22

Doãn An Thất lái xe quay về căn biệt thự tôi mới rời đi hồi sáng nay, trên đường về còn nhắc tôi gửi tin nhắn về cho bố mẹ, bảo họ đừng lo lắng.

Anh đỗ xe rồi bước xuống, đứng trước đầu xe nhìn tôi cười nhạt, anh thế làm tôi thấy hơi sợ.

Xe cách âm rất tốt, thế là Doãn An Thất cứ như tên điên, rút điện thoại ra gọi cho tôi, tôi bắt máy, nhìn anh qua lớp cửa kính, anh cười hỏi: “Sợ à? Không dám xuống?”

Sợ gì mà sợ, anh cũng chẳng giết tôi, ấy vậy mà linh tính chột mách bảo cho tôi rằng mình không nên xuống.

Doãn An Thất cũng không hỏi thúc, chỉ nhẹ giọng bảo anh yêu tôi, lặp đi lặp lại như niệm kinh bên tai.

Tôi càng nghe càng thấy phiền, đành bảo: “Anh đừng nói nữa.”

Hai chúng tôi cứ thế lẳng lặng nhìn nhau, lát sau anh cúp máy.

“Tút ——”

Doãn An Thất không cho tôi thời gian phản ứng, nhanh như chớp mở cửa xe bên tay phải, chỉ chốc lát thôi tôi với anh đã thật sự mặt đối mặt, anh vươn tay ra, trong lời nói mang theo ý cười: “Tiểu Bạch, em muốn anh bế em ra hả?”

Tôi phớt lờ anh, tháo đai an toàn bước xuống xe. Thật sự là tôi làm vậy là giữ thể diện giúp anh lắm rồi, bằng không lúc anh bế không nổi thì lại xấu hổ.

Hai chúng tôi bước vào nhà, Doãn An Thất bảo tôi tắm dưới lầu một, còn anh thì đi lên lầu hai, tôi cầm khăn tắm lau mình, khoác áo ngủ, nhìn gương mặt tái nhợt trong kính.

Gương mặt ấy chừng như đang oán trách và căm ghét tôi.

Nó nói: “Bạch Tề, mày thật hèn.”

Tôi máng khăn tắm che kín hết mọi kẻ hở trên kính để cho gương mặt kia hoàn toàn biến mất.

Tôi mở cửa phòng tắm thì chợt không thấy đôi dép lê trước cửa đâu, vậy chỉ có thể là Doãn An Thất đã mang đi rồi.

Tôi đi chân trần bước từng bước lên lầu, lầu hai chỉ có mỗi một căn phòng sáng đèn, cửa để hờ.

Tôi đẩy cửa ra, trông thấy đối diện cửa là một chiếc giường rộng đủ cho hai người thỏa sức lăn lộn, Doãn An Thất đang nằm khoả thân, tay nắm lấy thứ phía dưới, thuần thục ve vuốt.

Anh dựa vào đầu giường, hai chân gấp lên dang ra hai bên, mỗi một động tác đều hiện lên rõ rệt trước mắt tôi.

Tôi đứng trước cửa, do dự có nên bước vào hay không, giọng anh khàn khàn cất lên: “Qua đây.”

Tôi mà bước qua thì chắc chắn sẽ phải làm tình, chuyện này đã rõ như ban ngày.

Làm tình lúc mất đi ý thức và làm tình lúc tỉnh táo là hai chuyện khác nhau, cái trước có thể bảo là ngoài ý muốn, thế nhưng cái sau thì không thể lấy gì ra để biện bạch được.

Quan trọng hơn là tôi không thể cứng lên trong tình trạng tỉnh táo.

Tay Doãn An Thất tiếp tục miết hạ thể mình, đầu khất anh bắt đầu tiết ra chất lỏng trong suốt, trông thật đẹp mắt.

Tôi thích đàn ông —— Thích cơ thể, thích dương vật của họ, thích làm và cũng thích được làm.

Nếu tôi xem anh như bạn tình, xem đêm nay chỉ là tình một đêm thì chắc có lẽ sẽ dễ dàng hơn chút ít.

Tôi tự nói với chính mình rồi nhấc chân bước một bước về phía trước, bước thứ hai cũng suôn sẻ hơn, và thế là tôi bước đến cạnh giường.

Anh lặng im nhìn tôi —— Tôi biết anh muốn để tôi tự leo lên giường anh, để tôi biết cuộc làm tình đêm nay hoàn toàn do tôi tự nguyện chứ không phải do anh bắt ép.

Chân tôi dè lên giường, Doãn An Thất chợt nói: “Có phải đêm nay anh muốn làm gì em cũng được không?”

Tôi ngẩn người, cảm thấy hơi hoang mang, chẳng hiểu sao từ chuyện về nhà bỗng biến thành cuộc làm tình chia tay, rồi chốc lát sau lại biến thành muốn làm gì cũng được.

Chắc là tôi bị sắc đẹp làm cho u mê.

Chắc là tôi nói một đằng nghĩ một nẻo.

Chắc là tôi đã không làm tình quá lâu rồi.

Doãn An Thất không hỏi nữa, anh chỉ bình tĩnh nằm đó nhìn tôi, giờ đây tôi không biết liệu mình có nên tiếp tục leo lên chiếc giường này hay không, hai hình nhân bé nhỏ trong đầu không ngừng đấu đá.

Xuống đi, anh ta bản lĩnh, cái đó của anh ta đã tiến vào không biết bao nhiêu cơ thể người khác rồi, cậu không thấy kinh tởm, chán ghét à?

Lên đi chút, làm một lần rồi cắt đứt hết, ngày hôm sau cậu là cậu, anh ta là anh ta, chuyện kết hôn của hai người bùng một phát bay theo gió, thế là cậu được tự do, đợi một thời gian rồi rời khỏi đây là hoàn toàn chấm dứt mọi chuyện.

Tôi do dự, lần nữa không quyết định, Doãn An Thất lại như không thể chờ thêm nữa, thở dài: “Em đi đi, ngày mai anh sẽ nói với mẹ, Tiểu Bạch, em đi đi.”

Anh tỏ vẻ nhượng bộ, chừng như người được hưởng lợi ở đây là tôi, điều đó bỗng chốc khiến tôi thấy tức giận, tuy rằng sau này nghĩ lại chợt chẳng hiểu sao lúc đó mình lại giận sôi lên như thế.

Đến khi tôi tỉnh táo lại thì mới phát hiện mình đã leo lên giường, tay Doãn An Thất đang vuốt ve sau lưng tôi — Động tác như đang vuốt lông thú cưng và nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu.

Cách làm tình của tôi và Doãn An Thất không giống nhau cho lắm, có lẽ vì biểu hiện lúc nằm dưới của chúng tôi cũng không giống.

Doãn An Thất lúc nào cũng bướng bỉnh và hiếu thắng, thế nên tôi thích đè chặt anh dưới thân mình, cắn xé cầu véo anh, thúc mạnh vào cơ thể anh, bắt anh phải rên rỉ, thế nhưng mười lần thì hết chín lần anh lặng im nằm đó chịu đựng, vành mắt đỏ hoe.

Tôi thích làm thế chắc do cái suy nghĩ mình giày vò người ta thì người ta giày vò mình lại là xong thôi, tôi thích làm thế chắc vì cảm thấy khi yêu một người mà được nằm dưới cơ thể người đó cũng là một điều hạnh phúc, đối ngược lại, Doãn An Thất thích nghe tiếng tôi rên rỉ thì tôi cũng không kiềm nén bản thân, anh rất thích làm màn dạo đầu một cách chậm rãi, từ tốn, khơi gợi dục vọng tôi từng chút một — Anh thích nhìn dáng vẻ dần dần mất đi khống chế, vô lực giãy giụa của tôi.

Doãn An Thất vuốt lưng tôi chốc lát, đoạn ôm tôi ngồi lên người mình, xoa đầu tôi rồi ghé môi hôn lên.

Đầu lưỡi anh quét qua mọi góc ngách trong khoang miệng tôi, nói thật hành động này của anh làm tôi thấy hơi ớn ớn, thế nhưng anh lại thích thế, cứ làm hoài không chán, điên cuồng đánh dấu lãnh thổ như loài động vật hoang dã.

Hạ thân nóng rực và cương cứng của anh đặt lên đùi tôi, bàn tay anh chăm chú ve vuốt dương vật tôi — Anh cố thử rất lâu, thế nhưng nơi đó của tôi vẫn chẳng hề mấy may phản ứng, tựa như đã hỏng mất rồi.

“Chắc —”

Anh rời khỏi môi tôi, vươn tay xoa nhẹ ót tôi như muốn vỗ về, an ủi.

Tôi nhếch nhếch khóe môi: “Doãn An thất, lúc tôi tỉnh thì không cứng lên...”

Chưa dứt câu tôi chợt ngưng bật, bởi vì lúc này anh đã nhanh nhẹn trượt người nằm xuống trên chiếc giường mềm mại, đầu nằm giữa hai chân tôi, môi anh tiến lại gần rồi hết sức tự nhiên ngậm lấy dương vật tôi.

!

Tôi ngẩn ra, không biết nên làm gì nữa. Dáng vẻ này của anh trông cứ như tôi mới là người cưỡng ép anh khẩu giao cho mình.

Môi lưỡi anh trực trắc kích thích dương vật tôi, thế nhưng nó vẫn im ỉm như cũ — Chắc nó cũng vừa bị giật mình.

23. Chương 23

Doãn An Thất khẩu giao cho tôi được một lát thì chắc do thấy khẩu giao chẳng có mấy tác dụng nên dứt khoát nâng mông tôi lên — Tôi ngờ là anh muốn hôn lên nơi riêng tư của mình.

Anh đã có thể làm đến thế rồi ư, à phải rồi, những khi yêu thương nồng cháy anh còn có thể hôn cả thân thể tôi không biết bao nhiêu lần kia mà.

Nhưng thế này thì thân mật quá, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng ấy thôi là đầu ngón chân tôi bỗng run lên nhẹ nhàng.

Tôi bấu lấy tóc anh, muốn bảo anh dừng lại, không ngờ anh lại ngoan ngoãn nghe theo, chỉ im lặng nhìn tôi.

Về mặt anh chẳng biểu hiện ra tí ti sắc sảo, hư hỏng hay toan tính gì cả, chỉ ngẩng khuôn mặt mà tôi rất yêu thương kia lên nhìn tôi, ý nói anh có thể làm tất cả vì tôi, mà tôi cũng có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn với anh.

Thế nhưng đó chỉ là giả dối.

Doãn An Thất trước nay không bao giờ làm việc vô ích và thiệt thòi cho bản thân mình.

Tôi vươn tay sờ tóc anh: “Anh muốn làm gì thì cứ làm đi.”

Anh liếm lên phần đùi trong của tôi, cảm giác hơi ngứa ngứa, tôi biết anh đang rất vui.

Doãn An Thất chắc là phát điên rồi, tôi chẳng biết anh học đâu ra cách trói tay chân khi làm tình này, tuy đã có lót một lớp vải bông mềm mại, thế nhưng chân tay tôi vẫn cảm nhận được sự giam cầm của những chiếc còng lạnh lẽo.

Hai tay bị khóa trên đầu giường, hai chân thì bị kéo giãn ra hai bên, chừng như bị kéo đến cực hạn khiến tôi thấy hơi nhoi nhói, phần mông chỉ chạm hờ với chiếc giường bên dưới, nói thật tư thế này làm tôi thấy hơi mệt.

Anh đè lên người, bắt đầu thưởng thức cơ thể tôi, lúc ngón tay anh tiến vào lỗ nhỏ phía sau bỗng thấy rất xa lạ, lập tức kẹp chặt theo phản xạ muốn đẩy tay anh ra.

Tôi nhăn mày, không bảo anh dừng lại, dưới tình hình này thì cho dù tôi có bảo dừng thì chưa chắc anh đã chịu nghe.

Tuyến tiền liệt khi bị kích thích thì sẽ nảy sinh cảm giác, thế nhưng dương vật tôi thì vẫn lặng im nằm trong khu rừng phía trên, chẳng có chút biểu hiện muốn ngóc đầu nào.

Tôi cuối đầu nhìn Doãn An Thất, mặt anh chẳng chút cảm xúc làm tôi không biết anh đang nghĩ gì.

Ngón tay anh mạnh bạo rút ra khỏi cơ thể tôi, ngay sau đó là dương vật cứng rắn và ẩm ướt đặt ngay lối vào, thông thả đâm vào, chờ đợi lúc tiến công.

Tôi cứ ngỡ rằng mình sẽ suy nghĩ rất nhiều chuyện, sẽ giãy giụa, chống cự và chán ghét, thế nhưng Doãn An Thất tiến vào nhanh quá.

Đến lúc tôi kịp phản ứng lại thì phía sau đã vừa sưng và đau, anh còn chẳng cho tôi thời gian để từ chối.

Tôi bỗng thấy mình như cá nằm trên thớt bị một dao ghim chặt, không thể cựa quậy.

Doãn An Thất im lặng làm tôi, tôi lặng im nhìn anh, lẽ ra đây phải là cuộc làm tình mang lại sung sướng cho cả hai vậy mà giờ đây lại biến thành một vở kịch câm.

Mặt anh cúi xuống tiến lại gần, thấy rõ cả những giọt mồ hôi li ti trượt xuống, nhịp thở anh rất nhẹ nhàng, thế nhưng những cú thúc của anh lại mạnh mẽ đến mức khiến tôi phát hoảng.

Khung cảnh hiện giờ có hơi giống lần đầu chúng tôi làm tình, rõ ràng tôi đã đồng ý nằm dưới, ấy vậy mà anh cứ phải ghì chặt tôi xuống, uy hiếp nếu tôi dám chống cự thì anh sẽ nhốt tôi lại căn biệt thự này, không cho tôi ra ngoài, không cho tôi mặc quần áo, để tôi trở thành hoàng tử Rapunzel của riêng mình anh.

Ngoài miệng thì anh uy hiếp tôi vậy, thế nhưng bản thân anh lại chẳng biết tí gì về chuyện này, động tác trúc trắc đến lạ, thậm chí tôi còn nghi ngờ có khi nào anh còn chưa xem GV bao giờ.

Anh không chuẩn bị dung dịch bôi trơn, đến cả bao cao su cũng không mua, chỉ biết đỏ mắt nhìn tôi.

Tôi cố nhin cười, chỉ dạy anh từng chút, vậy mà anh lại tỏ vẻ không vui, hỏi làm sao tôi lại biết nhiều như thế.

Tôi dạy cần vành tai anh bảo: “Mấy chuyện này em tìm hiểu để làm với anh đấy.”

Trong phút chốc vành tai anh đỏ phừng, nghiêng rằng: “Anh làm chết em.”

“Anh làm chết em.” Một Doãn An Thất ngượng đến đỏ chín cả tai đó đã không thấy đâu nữa, tôi nhìn gương mặt cận kề trước mặt mình, anh nhẹ nhàng thốt ra bốn chữ ấy, chừng như phát hiện ra tôi vừa mới thất thần.

Doãn An Thất lớn hơn tôi một tuổi, từ lúc anh mười sáu tuổi đến lúc tôi mười tám, chúng tôi làm tình với nhau suốt ba năm trời, từ sự ngây ngô thuở ban sơ dần trở nên thuần thực, hiểu rõ từng điểm nhạy cảm của nhau như lòng bàn tay.

Nhưng rồi sau khi chuyện đó xảy ra, mỗi khi nghĩ đến những lúc tôi và anh vành tai chạm tóc mai thì đứa con của anh cũng đang ngày một lớn lên trong bụng mẹ là tôi lại thấy quá đỗi nực cười và đốn đau biết mấy.

Cho dù đến cuối cùng bọn họ bảo rằng đứa bé đó không phải con Doãn An Thất, nhưng cảm giác ngây ngất và buồn nôn ấy vẫn không sao xua đi được.

Tôi là Bạch Tề của Doãn An Thất, nhưng Doãn An Thất đã chẳng phải là Doãn An Thất của tôi.

Cuộc làm tình này chừng đã đến hồi kết thúc, đồng thời tình dịch Doãn An Thất cũng bắn vào cơ thể tôi, lúc anh tiến đến hôn lên mặt thì tôi mới chợt nhận ra mặt mình đã ướt đầm.

Ồ, dường như tôi khóc mất rồi, thật chẳng ra làm sao.

24. Chương 24

Anh hôn đi những giọt nước mắt trên mặt tôi từng li từng tí rồi hỏi: “Khó chịu lắm hả?”

Tôi nghĩ trong chốc lát rồi đáp: “Cũng không đến nỗi.”

“Uống tí nước nhé?” Anh lại nhìn tôi bằng vẻ mặt rất biết nghe lời.

Tôi lắc đầu rồi tiếp tục chọc tức anh: “Bây giờ là mười giờ, qua mười hai là tôi đi được phải không?”

Anh cười cười, bắt chước tôi lắc lắc đầu, nhưng lại nói ra một câu tựa như lời thì thầm yêu thương.

“Anh không nỡ để em đi, anh đã chờ em tám năm.”

Dương vật anh nằm trong cơ thể tôi một lúc lại bắt đầu cứng trở lại, anh tiếp tục cuộc làm tình như khám phá cơ thể tôi kia, lần làm tình này vừa dịu dàng nhưng cũng vừa dai dẳng, điều không hoàn hảo duy nhất đó chính là dương vật vẫn luôn mềm oặt từ đầu tới cuối của tôi.

Anh hôn lên mắt, mũi, miệng tôi, tôi để mặc anh hôn tùy thích, còn anh thì như hôn mãi cũng chẳng đủ.

Cơ thể hai chúng tôi hòa làm một, trong phòng không mở máy điều hòa, tôi mơ màng nhích lại gần anh, thế mà ngay lúc cảm nhận được sự ấm áp kia thì lại muốn tránh ra theo phản xạ.

Nhưng phải công nhận rằng cuộc làm tình này rất thoải mái, khoái cảm chạy dọc theo sống lưng lên đến từng lớp tế bào não, cả cơ thể muốn uốn cong lên vì sung sướng, lúc này còng tay lập tức phát huy tác dụng, chiếc còng kim loại va chạm phát ra âm thanh lách cách nho nhỏ, tôi muốn trốn nhưng chẳng thể, cả người chừng như sắp tan chảy.

Làm tình có thể gây nghiện.

Sau khi lần thứ hai kết thúc thì Doãn An Thất lùi ra ngoài, tôi tưởng đêm nay đến đây là xong rồi, bảo anh tháo còng trên tay chân ra, nào ngờ anh lại rút dây lưng ra cột vào mắt tôi, tuy rất khó chịu nhưng may mà anh buộc khá chắc, khiến tôi không tài nào nhìn thấy được dù chỉ là một tia ánh sáng.

Anh nhét một thứ lạnh ngắt vào cơ thể tôi, hơi giống giống nút chặn hậu môn (Butt plug) nhưng lại hoàn toàn chẳng phải.

Được một lát —— Tôi nghĩ là mình biết thứ đó là gì rồi, bởi vì hạ thể đang lặng im của tôi bỗng nhiên bùng bùng sức sống —— Anh chơi thuốc.

Tôi chẳng cảm thấy chút thất vọng nào, thành thật mà nói, Doãn An Thất làm chuyện này cũng là lẽ thường tình thôi.

Anh có một người anh em không muốn để cho tôi gặp, người đó rất biết cách hưởng thụ, bất kể là thứ gì cũng tìm được.

Chuyện làm tôi bất ngờ ấy là anh chợt tiến đến gần tai tôi thì thầm: “Xin lỗi.”

Tôi cảm thấy không cần thiết phải vậy, lúc anh chúc thuốc cho tôi làm anh thì anh đâu có xin lỗi, thế mà giờ đây khi anh chúc thuốc tôi để tiện cho mình thì lại nói xin lỗi.

Thật gượng gạo làm sao.

Tôi tự huỷ hoại bản thân rằng đây đã là lần làm tình cuối rồi mà, cả hai còn là đàn ông nữa, có gì phải thế.

Lúc Doãn An Thất tiến vào, hiệu quả thuốc hình như hơi mạnh, khiến tôi gần như ôm siết lấy anh, kêu rên liên tục, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Trước giây cuối rơi vào bóng tối, Doãn An Thất tháo dây lưng của anh xuống, nắm lấy cầm tôi, cưỡng ép tôi mở mắt ra nhìn anh.

Tôi nhắm nghiền mắt, mặc cho những giọt nước lạnh băng nhỏ xuống mặt mình.

Anh nói: “Anh yêu em.”

Tôi tin anh, tôi vẫn luôn tin, nếu như không thì anh đã chết trong tay tôi từ lâu rồi.

Ngày hôm sau lúc thức giấc, trong biệt thự đã chẳng còn bóng dáng Doãn An Thất, tôi quay về khách sạn mình đang ở tạm. Lúc trời sắp tối thì nhận được tin nhắn của mẹ, đại ý bảo hai đứa lớn hết cả rồi, muốn làm gì thì làm đi, mẹ không quan tâm nữa, sau còn nói thấy tôi dạo này không được vui, bảo tôi tự đi đâu đó chơi cho khuây khỏa đi, đừng xuất hiện chỉ cho chương mắt mẹ.

Tôi đọc đi đọc lại đoạn tin nhắn đó ba lần rồi tiện tay quăng điện thoại sang một bên, ngã người lên một vòng trên chiếc giường mềm mại.

Mọi chuyện dường như đã kết thúc rồi, hi vọng là thế.

25. Chương 25

Tôi ở trong khách sạn ba ngày, Tiểu Diễm Diễm bảo tôi sang nhà cậu dùng bữa, tôi hỏi có chuyện gì thì cậu cứ ập a ập úng không nói, chuyện này quả thật rất kỳ lạ.

Trốn trong phòng suốt ba ngày làm cả cơ thể tôi trở nên rệu rã, thế là gọi điện hỏi vài người bạn khác xem họ có biết chuyện gì không thì cả đám cũng ngỡ ngàng chẳng biết gì, nhưng ít ra thì tôi biết được Tiểu Diễm Diễm còn mời người khác nữa chứ không chỉ mình tôi, những người có quan hệ thân thiết cũng mời đến, bao gồm Doãn An Thất.

Thời gian hẹn ăn trưa là mười hai giờ, tôi nghĩ Tiểu Diễm Diễm và cậu em hờ của mình sống trong căn nhà khá nhỏ, và lại không có người giúp việc, nên định qua sớm tí giúp cậu làm đồ ăn.

Tôi biết nấu ăn, mấy năm trước lúc ra nước ngoài đã phải đổi bao nhiêu đầu bếp thế nhưng chẳng ai nấu đồ Trung Quốc hợp khẩu vị tôi cả, cuối cùng chỉ còn cách tự học lấy.

Tôi vào siêu thị tiện tay mua vài ba loại rau củ và thịt thà, lúc cầm lên nhìn còn thấy hơi ngại, mua ít thế này trông chẳng ra dáng đại gia gì cả, thế nhưng nghĩ lại thì mình đến sớm tí để sắp xếp, xong thì bắt Tiểu Diễm Diễm im miệng là xong chuyện, hẳn cũng không ảnh hưởng gì mấy.

Lúc tôi đến nhà Tiểu Diễm Diễm là chín rưỡi sáng, gọi điện cho cậu nhưng chẳng ai bắt máy, gõ cửa cũng chẳng ai mở, thấy thế tôi cuối người lần tìm chìa khóa cửa dưới chậu hoa nhà cậu rồi mở cửa luôn.

Trong phòng khách không một bóng người, tôi mang dép lê, lắng nghe tiếng động xung quanh, cảm thấy vô cùng im ắng, sau đó vô cùng tự nhiên nhìn khắp nhà một lượt, từ phòng ngủ, nhà vệ sinh đến nhà bếp cũng trống không.

Cũng may, tôi còn sợ mình nhìn thấy cảnh tượng khó xử nào đó, dù sao thì trong tiểu thuyết nào chả viết thế.

Tôi vào nhà bếp bắt tay nấu ăn, sơ chế, xào nấu, chưng hấp hết những món cần thiết, sau đó cởi tạp dề định đi rửa tay.

Thế nhưng lúc tôi đi đến cửa phòng ngủ thì chợt nghe thấy một tiếng động cực kỳ nhỏ và khê, nghe như tiếng chuột gặm cắn gỗ.

Cơ mà khu nhà Tiểu Diễm Diễm có xịt thuốc và vệ sinh sạch sẽ, không thể nào có chuột được.

Tôi hơi chần chừ, cuối cùng quyết định quay vào phòng ngủ chính, âm thanh ấy bỗng chốc ngưng bật, tôi nhìn ga trải giường được trải vô cùng ngay ngắn, đột nhiên thấy có gì đó không đúng cho lắm, ma xui quỷ khiến làm sao khiến tôi đẩy mở cửa tủ quần áo trong phòng ngủ, ngay lập tức nhìn thấy một đôi mắt không thể thân quen hơn được nữa.

Người anh em này, là người bạn cỗi truồng tắm mưa trong hơn hai mươi năm qua của tôi, khi tôi thân thiết gọi cậu bằng biệt danh, cậu chỉ mỉm cười chẳng để ý. Cậu dẫn tôi đi ăn chơi khắp cả các chốn, bảo tôi hãy ngủ với cô nàng xinh đẹp nhất, thưởng thức loại rượu mạnh nhất. Lúc tôi thất tình, cậu chẳng thèm hỏi lý do đã chửi ầm lên, xông vào phòng bệnh của người đàn ông đó nện cho anh ta một trận. Lúc tôi về nước, cậu nửa đêm nửa hôm bật dậy khỏi giường bạn gái, thời tiết đang lúc cuối thu mà cậu chỉ khoác mỗi một chiếc áo sơ mi rồi chạy đến sân bay đón tôi.

Doãn An Thất là người dạy tôi biết tình yêu là gì, còn cậu là người dạy tôi biết thế nào là tình bạn, và người bạn duy nhất này của tôi đang bị người ta lấy dây thừng trói ngay trong tủ quần áo nhà mình, miệng thì bị nhét một cái quần lót chả biết là của ai, nếu như chẳng phải lúc này cả người cậu đều trần truồng, phía sau cậu không ngừng truyền đến âm thanh rừ rừ thì tôi còn có thể tưởng là cậu bị ăn cướp vào nhà.

Thế nhưng người có thể làm thế này, dám làm thế này với cậu chỉ có một mà thôi.

Tôi tiến lại gần muốn cởi dây thừng trên người cậu ra, vừa mới vươn tay thì cậu lại lắc đầu nguầy nguậy khiến tôi tức đến run lên: “Mẹ nó, cậu điên rồi hả Tiểu Diễm Diễm?”

“Mẹ anh mới điên đấy, Bạch Tề, tự nhiên chạy đến nhà chúng tôi làm gì thế?”

Tôi xoay đầu lại trông thấy cậu thanh niên chẳng biết xuất hiện từ lúc nào trước cửa phòng ngủ.

Cậu thanh niên độ chừng hai mươi tuổi, người cao gầy, sắc mặt hơi trắng, để mái dài, tuy vẻ ngoài trông cũng được thể nhưng cả người cậu lại toát lên vẻ u ám và bệnh hoạn.

Tám năm không gặp, cậu bé luôn núp sau lưng Tiểu Diễm Diễm giả vờ cô độc kia đã lớn đến mức này rồi.

Cậu quả thật đã trưởng thành, đã dám cưỡng hiếp người khác, đã dám làm nhục, trói người ta nhốt vào tủ quần áo.

Tôi không muốn phí lời với cậu, dứt khoát bước qua giờ nằm đầm thui vào bụng cậu, cậu lập tức lùi về sau một bước dài, cũng muốn phản kháng, thui một cú lên người tôi.

Sức lực của tôi xem ra vẫn mạnh, mấy năm nay tuy ở nước ngoài nhưng không hề lơ là tập thể dục, không lâu sau cậu đã bị tôi đè xuống thảm đánh.

Cậu nhìn tôi bằng cặp mắt oán hận, nằm chịu trận chẳng thốt tiếng nào, ra vẻ như tôi cố tình kiếm chuyện.

Tôi đánh được một lát thì buông tay thả cậu ra, đứng dậy xoay người đi cởi trói cho người anh em của tôi.

Ngay khi tôi vừa bước lại gần thì bỗng nhìn thấy Tiểu Diễm Diễm lắc đầu dữ dội, tôi tưởng cậu không muốn tôi cởi trói giúp, sợ cậu em trai tốt của mình tức giận nên mở miệng chửi: “Cậu còn hèn hạ hơn được nữa không, nó đối xử với cậu như vậy mà cậu còn nghe lời, muốn bảo vệ nó hả?”

Tôi nói thế cậu lại lắc đầu mạnh hơn, tôi cũng chẳng muốn phí lời nữa, dứt khoát giờ tay cởi trói, còn chưa kịp cởi nút thắt đầu tiên thì chợt thấy phía sau đầu nhói lên, chất lỏng ấm nóng chảy ra trong chớp mắt.

Tuy chẳng kịp nhìn xem hung thủ là ai, nhưng trước khi lâm vào hôn mê thì gương mặt kinh hoàng của Tiểu Diễm Diễm đã nói ra hết tất cả.

26. Chương 26

Lúc tỉnh lại thì tôi đang nằm trên giường, đầu bị băng bó cố định vô cùng chặt, cảm dưới gần như không cách nào nhúc nhích, bác sĩ kiểm tra phát hiện tôi đã tỉnh thì gọi ngay một bác sĩ khác đến.

Bác sĩ hỏi tôi vài ba câu đơn giản, sau đó hỏi tôi thấy thế nào, tôi hơi khát nước và chóng mặt, còn lại thì vẫn ổn, chắc là do chứng sợ máu với chấn động não gây ra.

Vì vẫn còn nằm trong phòng hồi sức, tạm thời không cho người thân đến thăm, nhưng giờ tôi đã tỉnh nên bác sĩ bảo tối nay là có thể chuyển sang phòng bệnh bình thường, bác sĩ cho tôi biết giờ đang là buổi sáng.

Sau khi bác sĩ rời khỏi tầm 10 phút thì có người mặc quần áo khử trùng tiến vào —— Người đó là Doãn An Thất.

Anh đứng ở đầu giường, cúi xuống nhìn tôi, môi mím chặt tựa như đang cực kỳ tức giận.

Cả cảm và đầu tôi đều đang bị cố định, nếu không muốn nhìn thấy anh thì chỉ có cách nhắm mắt, nhưng làm thế thì khó xử quá đi mất.

Tôi suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Thằng nhóc đó anh mang đi đâu rồi? Chưa chết chứ hả?”

Anh im lặng, chỉ gật gật đầu, mọi lo âu trong tôi dần bình tĩnh lại, tôi rất sợ anh gây ra án mạng.

Anh em của Doãn An Thất có một cô em gái, cô em đó gặp phải thằng đàn ông đồn mạt làm cô mang thai rồi đá, Doãn An Thất và các anh em của mình ném thằng khốn đó đến một nơi bí mật, tra tấn đến chút mém xiu nữa là toi mạng, thằng đó còn sống là nhờ tôi nửa đêm nửa hôm chạy đến kịp thời ra sức đập cửa, gào lên với Doãn An Thất giết người là phạm tội đấy.

Thế nhưng con người mà, luôn luôn nghiêm khắc với người ngoài và khoan dung với bản thân, tiêu chuẩn đánh giá cũng thay đổi tùy theo mức độ thân sơ, anh có thể đi đập chết thằng khốn ức hiếp cô em gái mình quen biết, cũng có thể vì tình nghĩa mà nói vài ba câu khuyên can giúp người đàn ông phản bội chị tôi, ấy vậy mà đến lượt anh thì anh lại hi vọng tôi có thể tha thứ cho mình.

Tôi lại lạc đề mất rồi, miễn sao Doãn An Thất không gây ra án mạng là được, tôi suy nghĩ rồi lại hỏi: “Tiểu Diễm Diễm đâu?”

“Cậu ấy chờ bên ngoài, ” Doãn An Thất vươn tay về phía tôi nhưng không dám chạm vào, cứ thế vuốt ve mặt tôi trong không khí, “Anh không cho cậu ấy vào.”

Tôi ừ rồi không nói thêm gì, thế nhưng anh lại như biết tôi còn muốn biết chuyện gì nên nói tiếp.

“Anh đã cứu em.”

Ừ, nghĩ cũng phải, người có thể cứu tôi dường như chỉ có anh, chẳng phải dựa vào căn cứ phán đoán nào cả, đại khái là dựa vào trực giác.

“Này, em có muốn lấy thân báo đáp không?”

Giờ là lúc nào rồi mà Doãn An Thất còn có thể nói đùa thế này, tôi mặc kệ anh, nhưng ít nhất cũng phải nói một câu: “Cảm ơn anh.”

Doãn An Thất cười cười, âm thanh nghe rất lạ, vẻ mặt trông lại càng lạ hơn, thế rồi anh đột ngột bỏ đi không chút nấn ná.

Hết chương 26

27. Chương 27

Lúc xế chiều tôi được chuyển đến phòng bệnh bình thường, thiết bị cố định đã được gỡ ra, Doãn An Thất cùng vài người bạn cũng đến trò chuyện với tôi, người duy nhất không thấy chỉ có Tiểu Diễm Diễm.

Bố mẹ tôi thì nhắm mắt xem như không thấy, đại khái chuyện của chúng tôi thì chúng tôi tự giải quyết, huống chi đây còn là chuyện nằm trong khả năng kiểm soát của chúng tôi.

Y tá là một em gái ngực to, tính tình dịu dàng, đút cháo cho tôi ăn và chăm lo thuốc men, xong thì quay đầu sang nhìn một đám trong phòng căn dặn nói chuyện nhỏ tiếng thôi.

Doãn An Thất khoanh tay trước ngực, đứng ở một nơi không quá xa mà cũng không quá gần với tôi, dường như anh đang bực bội, nhưng tôi thực sự không hiểu tại sao anh lại phải bực.

Một lát sau vẫn không thấy Tiểu Diễm Diễm, tôi đành nghiêng đầu hỏi Bưu Tử: “Tiểu Diễm Diễm đâu, sao không thấy cậu ấy?”

Bưu Tử nghe thế thì quay đầu sang nhìn Doãn An Thất làm tôi cũng phải nhìn theo.

Doãn An Thất hỏi tôi một câu: “Cậu ta muốn xin em tha thứ cho thằng nhóc kia, em còn muốn gặp không?”

Tôi nghe xong thì ừ một tiếng, tôi cảm thấy mình cũng không bị gì cả, không nên làm to chuyện.

Doãn An Thất gật đầu, không lâu sau tôi liền được gặp Tiểu Diễm Diễm.

Sắc mặt cậu trông còn kém hơn cả bệnh nhân là tôi đây, vành mắt thâm quầng, một phần là do tôi, còn phần lớn thì chắc là vì lo lắng cho em vợ của mình.

Cậu em vợ kia tựa như mạng sống của Tiểu Diễm Diễm, chỉ nhìn từ việc sau khi cậu bị cưỡng bức mà thằng nhóc đó vẫn sống sờ sờ thì tôi đã biết chắc là thế rồi.

Cơ thể Tiểu Diễm Diễm rắn rỏi và khỏe khoắn hơn cậu em vợ kia nhiều lắm, tôi không tin chuyện cậu đã ra sức chống cự mà lại có thể bị trói nhốt vào tủ quần áo được.

Hết chương 27

28. Chương 28

Em trai của Tiểu Diễm Diễm họ Tống, tên chỉ có một chữ Thần, chị cậu ta tên Tống Hâm, nếu tính lần gặp mặt mới đây luôn thì trước giờ tôi chỉ gặp cậu ta được hai lần.

Lúc Tiểu Diễm Diễm uống rượu với tôi có khi cũng uống say, những lúc đó cậu hay níu lấy tay tôi lái nhai, đề tài nếu không phải là cô gái kia thì chỉ có thể là về Tống Thần.

Ban đầu Tống Thần và Tiểu Diễm Diễm rất thân thiết với nhau, tuy là Tiểu Diễm Diễm đóng giả thành một kẻ nghèo nhưng nói cho cùng thì cậu cũng chẳng làm gì khác, có những hôm Tống Hâm sáng sớm đã ra khỏi nhà đi làm, lúc Tiểu Diễm Diễm tỉnh lại thì Tống Thần là người đun nước ấm, nấu bữa sáng cho cậu.

Chắc Tống Thần nghĩ rằng nếu cậu đã là người mà chị mình yêu quý, thì Tống Thần cũng sẽ yêu quý cậu, Tiểu Diễm Diễm cảm động lắm, lúc ấy cậu nói với tôi trước giờ mình chưa từng được gặp cặp chị em nào tốt đến thế, cậu rất muốn bảo vệ họ, muốn cho họ ăn sung mặc sướng, sống một cuộc đời không phải lo toan bất cứ điều gì.

Tôi quả thực không thấy điểm hấp dẫn nào ở Tiểu Diễm Diễm lúc cậu giả nghèo cả, khi theo đuổi Tống Hâm cậu cũng chọn cách anh hùng cứu mỹ nhân cũ rích nhất trước giờ, sau lần đó thì cả hai sớm tối bên nhau. Có một lần Tiểu Diễm Diễm thử hỏi dò Tống Hâm rằng tóm lại thì cô yêu cậu ở điểm nào. Tống Hâm đã nói khi nhìn thấy cậu và Tống Thần cùng nhau nằm vùi trên sofa cắn hạt dưa, cô đã thấy khung cảnh ấy thật tốt đẹp làm sao, mong cho cuộc sống cứ mãi như thế.

Có lẽ là cặp chị em đó đã quá cô đơn.

Rất nhiều người chúng tôi đã khuyên Tiểu Diễm Diễm sớm ngày nói rõ sự thật với cô nàng đi, thế nhưng cậu luôn không dám, tình yêu của họ bắt nguồn từ một lý do hoang đường, từ một kế hoạch được dày công tính toán, từ những lời giả dối, cậu không dám thừa nhận, thậm chí còn hỏi tôi một cách vô lý rằng liệu cậu có thể giấu luôn chuyện này đi không — Cậu chẳng muốn gì hơn ngoài cặp chị em ấy nữa.

Mẹ Tiểu Diễm Diễm mất sớm, bố cậu cưới vợ mới, cậu lúc nào cũng là người ngoài cuộc trong gia đình. Cậu giống bố, luôn yêu thích những cơ thể mới mẻ và mềm mại, đó là lần đầu tiên trong đời cậu cảm nhận được thế nào là yêu và không nỡ rời xa một người.

Thế nhưng mọi chuyện không bao giờ có thể xảy ra theo ý muốn, theo khát vọng của mình được.

Tiểu Diễm Diễm nói, trước đây Tống Thần thích gọi cậu là anh rể, nhưng từ khi chị mình mất đi vì chuyện kia thì Tống Thần chuyển sang gọi Tiểu Diễm Diễm là thiếu gia Diễm, một lần gọi là gọi đến chín năm.

Đổi lại, nếu tôi là Tống Thần thì tôi cũng sẽ hận Tiểu Diễm Diễm.

Thế nhưng cố tình tôi lại là anh em của Tiểu Diễm Diễm, nếu Tống Thần muốn giày vò Tiểu Diễm Diễm thì tôi sẽ làm cho cậu tỉnh ra.

Tiểu Diễm Diễm vừa vào đã hỏi tôi cảm thấy thế nào, tôi bảo mình rất khỏe rồi vỗ vỗ giường kêu cậu ngồi xuống.

Cậu ngược mắt nhìn tôi, tôi nháy mắt với cậu, thấy thế cậu lập tức thở phào, trông thoải mái hơn hẳn so với lúc mới vào phòng.

Nếu như tôi khiến cậu nói ra những lời van xin thật thì sẽ có lỗi với tình bạn bấy lâu nay của cả hai lắm.

Nói vài ba chuyện vặt vãnh xong thì Tiểu Diễm Diễm gọt táo cho tôi, không ngờ bị Doãn An Thất ngăn lại, bảo giờ tôi chưa ăn táo được, tôi nghe thấy thế nên ngẩng đầu kêu Doãn An Thất đi làm táo dầm cho tôi, anh nhìn chằm chằm tôi một lát rồi chỉ nói một chữ được.

Táo dầm mà tôi nói đó không phải là loại cho vào máy ép, Doãn An Thất phải cắt nhỏ táo ra trước, sau đó cho thêm sữa chua, lấy muỗng dầm từng chút, cuối cùng đổ phần sữa chua đó vào một cái chén khác là xong.

Lúc Doãn An Thất mười bốn, mười lăm tuổi rất thích nghịch dao, hớ ra là phô diễn gọt táo, hể mà tôi thấy anh dụng vô dao là lại tức giận, mà tức giận là sẽ kêu anh đi làm táo dầm cho mình.

Một lần làm tổn ít nhất cũng cỡ nửa tiếng, khá phiền phức, tôi cũng đã lâu lắm rồi không ăn, lúc này thấy anh vừa lại gần không biết sao lại đưa ra yêu cầu này.

Doãn An Thất cầm trái táo đã được gọt vỏ tiện tay quăng cho Bưu Tử, nói cho cậu ta ăn, sau đó tự mình chọn một trái mới, chẳng thèm nhìn một cái bắt đầu gọt vỏ, trông thoải mái thuận tay như thể trên dao có mắt vậy.

Tiểu Diễm Diễm lại quay sang nói chuyện với tôi một lát đến khi táo dầm được bưng lên, tôi nhìn sang chén thủy tinh có hoa văn xinh đẹp kia nói với anh: “Dẫn cậu ấy đi gặp Tống Thần đi.”

“Ừ.” Doãn An Thất trả lời rất nhanh, làm tôi ngờ ra tại chỗ. Anh dường như không thể nhẫn nhịn hơn nữa, quay sang kêu đám Bưu Tử dẫn Tiểu Diễm Diễm đi gặp Tống Thần, trong phòng bệnh chốc lát chỉ còn lại tôi và anh.

Anh múc một muỗng táo dầm đưa đến bên miệng tôi, tôi nhanh miệng hỏi: “Muốn dứt tôi à?”

“Dứt cho em, một mình em thôi.”

Doãn An Thất nói xong thì đưa muỗng tới gần tôi hơn, tôi ngẩng đầu ăn một miếng, vị giòn ngọt, rất ngon miệng.

Vừa không để ý thì anh đã dứt hết chén, sau đó anh còn lấy khăn ướt lau miệng giúp tôi.

“Em định trả công cho anh thế nào đây?”

Doãn An Thất cầm miếng khăn ướt đã lau miệng tôi lau lau tay mình, bắt đầu tính sổ với tôi.

“... Doãn An Thất, cảm ơn anh.”

“Ngủ thêm với anh vài lần nữa đi, ” Doãn An Thất nói rất thẳng thừng, vừa nói vừa xoa xoa trán tôi, “Hoặc là em cứng lên rồi đề anh vài lần cũng được.”

Tôi há miệng nhưng chẳng thốt ra được câu nào, cuối cùng bị Doãn An Thất cắt ngang.

“Anh chỉ cứng được với em thôi, em ngủ với anh nhiều thêm tí đi.”

29. Chương 29

Ngủ với Doãn An Thất thêm vài lần để báo đáp công sức của anh, tính luôn cả việc anh tha cho Tống Thần, đề nghị này xem ra khá hợp lý.

Thế nhưng một khi mà tôi đồng ý thì tôi cũng chẳng khác gì đám người bán thân ở Thiên Thượng Nhân Gian.

Mua bán sòng phẳng là mua bán sòng phẳng, còn dùng việc lên giường để báo đáp ân tình thì cũng hết như chuyện bán thân chôn cha ngày xưa, vô vị quá đi.

Chắc do đầu óc tôi khá là minh mẫn, mà nguyên nhân chính có thể là do tôi không muốn ngủ với anh nên kiếm đại một cái cớ cho mình.

Cuối cùng tôi chỉ nhìn anh một cái, thẳng thừng nói: “Anh cứng hay không thì thế nào chứ, dù sao cũng chẳng liên quan đến tôi, tôi không ngủ với anh, không chịu thì anh đánh tôi đi.”

Khi thốt ra câu cuối cùng tôi bỗng thấy mặt mặt chết được, cơ mà dù sao thì tôi đã không từ chối quá thẳng thừng, ít ra cũng còn nể mặt anh lắm.

Doãn An Thất thở hắt ra, nghe như vừa bật cười, nhưng anh lại xoay đầu sang chỗ khác, hai vai run nhẹ, rõ là đang cười mà.

Tôi rất kiên nhẫn chờ anh cười cho đã, chờ anh điều chỉnh nét mặt lại đang hoảng quay trở lại, anh ra vẻ vô cùng đứng đắn, nghiêm túc hỏi: “Vậy em cho anh được gì nào? Tiểu Bạch, em không thích thiếu nợ người khác mà.”

Tôi lấy cái gì trả cho anh bây giờ, tiền anh có, quyền anh có, người đẹp thì tôi không muốn cho anh, tìm người khác thế thì anh tổng ngay một câu không cứng được rồi dứt khoát từ chối.

Tôi chỉ đành hỏi: “Vậy thì anh muốn gì hả Doãn An Thất?”

Doãn An Thất giơ ngón tay lên chọc chọc má tôi: “Anh muốn ”Bài ca Tề Thất” kia.”

“Bài ca Tề Thất” à...

Trước kia Doãn An Thất đàn guitar rất điệu nghệ, còn tôi thì chẳng có chút năng khiếu âm nhạc.

Sau đó có lần nghĩ đến nếu là sinh nhật tôi thì Doãn An Thất chắc chắn sẽ chuẩn bị quà hậu hĩnh cho mà xem, thế là cũng muốn làm gì đó tặng anh.

Anh gần như chẳng thiếu thứ gì, đã thế thì cứ động não tí, viết một bài hát có nhạc và lời, đến lúc đó anh đàn guitar, còn tôi thì sẽ hát với chất giọng không hay cũng chẳng dở của mình.

Đáng tiếc buổi tiệc sinh nhật đó nửa đường gãy gánh, bài hát ấy cuối cùng vẫn chưa đưa cho anh.

Cho dù là bây giờ, tôi cũng chẳng muốn đưa.

Hết chương 29

30. Chương 30

Tôi lặng im, bình tĩnh nhìn anh, thật ra tôi đang rất tò mò, sự tồn tại của bài hát kia lẽ ra chỉ có mình tôi biết, ngay cả Tiểu Diễm Diễm còn không biết nữa là.

Về sau trong lúc tức giận tôi đã dứt khoát gom hết từ bản thảo cho đến bản hoàn thành của bài hát ấy thành một chồng thật dày ném hết vào máy cắt giấy, số giấy nhiều đến mức lúc giấy chạy ra thì máy cắt bị kẹt lại, thế là tôi gỡ máy lấy mở giấy đã bị cắt nửa vời ra, sửa máy xong lại tiếp tục cho vào cắt.

Cả một quá trình lặp đi lặp lại như thế, tôi rất chắc chắn là giấy đã bị nghiền thành mảnh vụn, cuối cùng gom hết quăng vào thùng rác — Hành động ấy như thể cắt vụn hết những tình cảm và kỷ niệm còn sót lại đến mảnh cuối cùng.

Tôi cứ ngỡ mình đã quên hết mọi thứ, dù sao cũng đã bấy nhiêu năm trời tôi không nhớ đến sự tồn tại của bản nhạc đó.

Vậy mà giờ đây, Doãn An Thất chỉ vừa mới nhắc tên thì lời nhạc và giai điệu đã hiện lên hết trong đầu tôi, phiền quá, phiền chết đi được.

Anh vẫn giữ im lặng, mà anh càng thế thì tôi càng bức, tôi biết mình lòng dạ ác độc không chút lương tâm, thế nhưng cứ nghĩ đến những chuyện trong quá khứ ấy là tôi chẳng cách nào chịu được nỗi đau đớn vậy kín lấy mình.

Doãn An Thất cúi đầu định tiến đến hôn tôi, anh vốn muốn hôn môi nhưng tôi quay đầu né đi, cuối cùng nụ hôn chỉ rơi trên má.

“Ha.”

Anh bật cười, nghe thật đáng ghét.

Tay tôi ngơ ngẩn, rất muốn đánh anh.

Anh càng táo tợn hơn hôn lên cổ tôi, tôi giãy giụa muốn đạp anh ra nhưng anh chạy nhanh quá, lúc đứng lên còn đưa mu bàn tay lên quệt quệt môi.

Tức muốn chết mà không đánh được, làm tôi muốn mắng chửi bảo anh cút đi, thế nhưng lại thấy không nên nói như thế.

“Anh hát em nghe nhé?” Anh giúp tôi nhét chăn vào, thoát trông như một quý ngài tử tế, lịch thiệp.

“Anh biến giùm cái đi, tôi nằm trên giường bệnh lấy đâu ra sức đánh đàn, anh hát thì có gì hay?” Tôi cực kỳ nghi ngờ đầu óc anh có vấn đề.

Doãn An Thất cười lộ cả hàm răng, cúi người lôi ra một cái hộp đen từ góc khuất, lật hộp lại mở khóa kéo, bên trong là một chiếc guitar vô cùng quen mắt.

Tất nhiên là phải quen rồi, cây guitar này là do tôi tặng anh mà, dùng số tiền đầu tiên mình kiếm được, đặc biệt chạy ra nước ngoài đặt làm, sau đó chính mắt giám sát từng giai đoạn thực hiện cho đến khi nó hoàn thành.

Lúc nhìn thấy chiếc guitar kia tôi chẳng thấy cảm động gì, chỉ thấy xấu hổ.

Có lẽ anh điên thật rồi, à không, bỏ cái phần có lẽ đi, anh điên chắc rồi.

Chừng như anh đã chuẩn bị thật nhiều thuốc tẩy não, muốn nhét hết tất cả những ký ức trước đây trở về trong đầu tôi, làm cho tôi nhớ lại những tháng ngày ngọt ngào hạnh phúc lúc còn yêu nhau.

Đó là những chuyện tôi vẫn luôn cố quên nhưng chẳng thể, chính bởi vì nhớ rõ đến từng chi tiết, cho nên cuối cùng mới khắc cốt铭心.

Mỗi một động tác và biểu cảm nhỏ bé của anh đều khiến tôi thất vọng cùng cực.

Từng có người khuyên tôi nên hiểu cho anh, lúc chuyện xảy ra anh đâu biết gì, mà dù sao chắc cũng do tình cảm cha con, thế nên có lẽ trong phút chốc bất ngờ khiến anh chẳng kịp phản ứng.

Nhưng vào ngày thứ hai sau khi Doãn An Thất xuất viện, hộp thư email của tôi bỗng xuất hiện bức email được gửi từ một người lạ, bên trong chứa rất rất rất nhiều hình ảnh.

Những bức ảnh Doãn An Thất và cô nàng kia ở bên nhau.

Những bức ảnh Doãn An Thất ôm đứa bé đó.

Những bức ảnh có mẹ Doãn An Thất, cô nàng kia và đứa bé cùng đi với nhau.

Làm gì có chuyện say rượu mất lý trí.

Sao mà chẳng biết gì cho được.

Đứa bé không phải con Doãn An Thất có thể do ngoài ý muốn.

Tôi không nói trắng ra, chỉ tiêm vào đầu mình ý nghĩ rằng Doãn An Thất chỉ ngoại tình một lần thôi mà.

Đó có lẽ đã là chút tình cảm cuối cùng còn sót lại của tôi dành cho anh.

Hết chương 30

31. Chương 31

Doãn An Thất cầm guitar, chắc anh định hát để dỗ dành tôi.

Tôi bật cười, nói: “Tôi hát một bài cho anh nghe nhé.”

Doãn An Thất quay sang nhìn tôi với vẻ trông rất vui, tôi hỏi anh hiệu quả cách âm của phòng bệnh này tốt không, anh nói tốt lắm, dù gì cũng là phòng chăm sóc đặc biệt mà.

Thế là tôi bảo anh đàn một bài đi, anh hỏi tôi muốn hát bài gì, tôi bảo anh đàn cái bài trước đây anh đã đàn để chọc tôi, bắt tôi ngẩng đầu tìm anh bằng cách lần theo giai điệu kia.

Nghe xong anh chợt im lặng, thoạt nhìn như biết trước tôi sẽ chẳng hát bài nào dễ nghe đâu.

Nhưng anh vẫn gảy đàn, tôi chẳng có ý định hát hò gì cả, chỉ muốn cuộc tình này được trọn vẹn, có khởi đầu và kết thúc, hợp rồi lại tan thể thôi.

Mẹ bé tôi trên tay đi chúc Tết nhà Doãn An Thất, anh lấy chiếc xe đồ chơi yêu quý của mình ra để chọc tôi cười, còn len lén hôn má tôi, bảo em gái nhỏ trông xinh quá, lúc đấy tôi tức đến khóc òa lên, mọi người xung quanh thì bật cười.

“Doãn An Thất, chuyện hối hận nhất mà tôi làm trong đời mình chính là đã đồng ý quen anh.”

Tôi mặc chiếc áo bông thật dày, đập trên nền tuyết trắng xóa, tay Doãn An Thất siết chặt tay tôi, siết chặt đến mức làm tôi phát đau, bảo anh buông ra nhưng anh cứ khăng khăng không chịu, anh bảo em nhỏ xíu thôi, buông ra một cái là sẽ bị té. Tôi không nghe, nhất quyết rút tay ra, thế là anh khóc rống lên, vừa khóc vừa nói “Em bỏ anh hả.”

“Doãn An Thất, anh không bao giờ biết điều em muốn là gì.”

Vào một ngày nắng đẹp, chúng ta giẫm đôi chân trên bãi cỏ mềm mại, xoay từng vòng nói lỏng dây cước, thả hai con điều dần hồ lên trời, gió chợt nổi làm dây điều quấn vào nhau, tôi muốn gỡ dần mở dây rối ấy, anh lại dứt khoát lấy kéo trong túi ra cắt đứt dây điều của tôi, để hai con điều dính vào nhau cùng bay lên trời cao, xa dần xa dần đến khi không còn trông rõ hình dáng. Anh nói vậy thật tốt biết bao, chúng sẽ mãi mãi không chia lìa.

“Anh kết bạn với những người mà em chỉ nhìn thấy thôi là đã khó chịu, anh làm nhiều chuyện mà em ghét cực kỳ.”

Tôi đang ngồi học trong lớp, Doãn An Thất nhắn tin tìm tôi, tôi viện cớ đau bụng trốn ra ngoài, vất vả lắm mới trèo lên tường được thì nhận ra tường cao quá, không dám nhảy xuống. Doãn An Thất lại nhắn sang hỏi tôi đang ở đâu, tôi nói cho anh hay tôi đang trên bờ tường chỗ cây hòe phía Tây, anh miệng thì ngậm thuốc, tóc nhuộm vàng chói tức tốc chạy sang. Anh vừa trông thấy tôi đã bảo tôi nhát cáy, sau đó xoay người dứt khoát vứt điếu thuốc trong miệng, giang hai tay về phía tôi. Anh bảo, Tiểu Bạch nhảy xuống đi, anh đỡ em.

“Lúc đó chúng ta còn nhỏ quá, nên có thể tôi không rõ ràng thế nào là tình bạn, tình thân và tình yêu.”

Doãn An Thất lái xe máy bảo tôi chờ anh ở vạch đích, anh nói anh sẽ là người đàn ông xuất hiện đầu tiên ở nơi đó, anh sẽ giành huy chương vàng giải quán quân về cho tôi làm đồ chơi. Tôi nói tôi muốn ngồi ở yên sau xe anh, muốn chơi cùng với anh cơ, anh lại vò vò tóc tôi, nghiêm túc mà nói: “Tiểu Bạch, có em ngồi đằng sau thì anh không bao giờ dám chạy nhanh đâu.”

Hôm đó tôi đứng đợi anh ở đích đến, anh bước xuống xe, ôm lấy đầu tôi rồi hôn lên môi tôi trong tiếng reo hò của mọi người, trong giây phút đó thế giới của tôi bỗng ầm ầm sụp đổ, chỉ còn lại mình anh.

“Doãn An Thất, xin lỗi.”

Sau khi từ chối yêu cầu quen lại của anh lần thứ ba, tôi đã lén lút đi theo sau lưng anh, trông thấy anh đi đến bên bờ sông thế là cũng đi theo. Anh cứ thế bước đi về phía trước, tôi tự nói với mình rằng nếu như anh quay đầu lại thì tôi sẽ chạy đến ôm lấy anh, thế nhưng anh chẳng quay lại dù chỉ một lần.

Tiếng guitar chợt dừng lại, dây đàn đã bị đứt, Doãn An Thất siết chặt tay, một dòng chất lỏng màu đỏ chảy xuống theo những kẽ tay.

Tôi hờ hững nhìn Doãn An Thất.

Hai mắt anh đỏ bừng nhìn tôi.

“Em nói gì?” Giọng anh run bần bật.

“Trước giờ em chưa từng yêu anh.”

Doãn An Thất đề lên người tôi, những ngón tay anh điên cuồng lần sờ đến cổ tôi rồi lại run rẩy buông ra. Anh đang do dự, đắn đo liệu có nên bóp chết tôi.

Anh hít sâu mấy hơi, rút những ngón tay về trong sự giãy giụa —— Anh không xuống tay được.

Tôi nhấn nút khẩn cấp, mấy người anh em của bọn tôi cản lại các y tá muốn chạy đến, có rất nhiều người túm tay Doãn An Thất bảo anh đi ra.

Doãn An Thất bị ép buộc ra ngoài, ánh mắt cuối cùng khi anh nhìn tôi chất chứa oán hận ngàn ngút.

Thế thật tốt, tốt cực kỳ.

Cuối cùng trong phòng cũng không còn ai, thanh tĩnh đến vô cùng.

32. Chương 32

Trong tiểu thuyết có ba loại pháp bảo to lớn.

Mất trí nhớ, bệnh nan y, tai nạn xe.

Chừng như chỉ có não loạn như thế mới có thể giải quyết hết tất cả vấn đề một cách dễ dàng, tình yêu có thể làm lại từ đầu như tro tàn bùng cháy, còn ngoại tình thì có thể chọn cách mất trí nhớ, tính cách không hợp thì làm cho hợp, những cách trở giữa sinh tử cũng có thể nhẹ nhàng cho qua.

Tôi vừa thấy tốt lên một chút thì cậu bạn của cả tôi và Doãn An Thất, Bưu Tử gọi điện sang mắng một tràng: “Tiểu Bạch, mẹ nó cậu bị điên rồi có đúng không, Doãn An Thất trên đường về suýt thì bị tai nạn xe đấy, cậu muốn ép nó chết mới thôi phải không?”

“Anh ấy đã chết chưa?” Tôi tự gọt cho mình một quả táo, kẹp điện thoại bên tai hỏi, “Chẳng bị xây xát gì đúng không? Xem đi, cậu còn có tâm trạng gọi sang mắng tôi kia mà.”

Bưu Tử im lặng mất ba giây, đoán chừng là bị tôi chọc cho tức điên, tôi vẫn nhẫn nại chờ cậu ấy bình tĩnh lại.

“Không có gì to tát, xe tông vào cây thôi, túi hơi bị bật ra, cậu ấy thì không sao.”

“Vậy thì gọi cho công ty bảo hiểm đền bù đi, gọi cho tớ làm gì.”

“Cậu ấy mém xiu xảy ra chuyện là tại vì cậu...”

“Bưu Tử, anh ta liên quan gì tới tôi, tại sao lý do lại là tôi? Làm ơn đi, tôi chia tay với anh ta đã tám năm rồi.”

“Bạch Tề, mẹ nó tìm cậu làm bằng sắt đá phải không? Nếu không phải Doãn An Thất đến ngăn tên nhóc kia đâm cậu thêm một nhát thì bây giờ đến cái mạng cậu cũng chẳng còn.”

Động tác gọt táo của tôi chợt khựng lại, ngực bỗng chua xót, nhưng lời nói vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng.

“Bưu Tử, chả lẽ cậu muốn tôi lấy thân báo đáp ân cứu mạng ư.”

“Cũng đâu phải cậu không thích Doãn An Thất, vậy mà cậu còn làm mình làm mẩy cái gì? Đã tám năm rồi, lý do để tha thứ cũng đã sẵn đó, thiệp mời đám cưới Doãn An Thất cũng đã chuẩn bị xong cả rồi, cậu không thể nhún nhường chút sao?” Giọng Bưu Tử nghe có chút khàn khàn và mang theo cả sự ghen ngào.

Tôi không gọt táo tiếp được nữa, dứt khoát đặt dao lại lên bàn, cúi đầu cắn một miếng, rộp ——

“...”

“Tội mình là anh em bấy nhiêu lâu rồi, tóm lại cậu nghĩ thế nào nói tớ nghe thử.”

“Bưư Tử, tớ vốn rất tùy hứng, cậu cũng biết mà, ” Tôi cắn táo vừa ăn vừa nói, “Cả đời này tớ chưa bao giờ chịu tổn thương, cho nên chỉ một chút đau đớn ấy thôi, người khác thì nhận được nhưng tớ thì không bao giờ.”

Quả táo chẳng ngon lành gì hết, giòn muốn chết, thế nhưng tôi cứ ăn như thế bỗng lại thấy bản thân dần dần bình tĩnh lại.

“Bưư Tử, cậu đừng khuyên nữa, tám năm trước lúc tớ uống thuốc tự tử cậu là người đã đưa tớ đi súc ruột mà, tuy rằng việc tớ làm rất ngu, nhưng sau khi súc ruột rồi mới biết thuốc ngủ trong lọ chẳng biết làm sao lại bị đổi thành thuốc vitamin hết.”

“Tớ hơi sợ, Bưư Tử à, tớ sợ rằng bố mẹ nuôi tớ như nuôi con gà con vịt, nếu lần đó không gặp may thì có lẽ tớ đã chết rồi.”

Bưư Tử ho khan vài tiếng, tôi đoán là cậu hơi lúng túng.

“Lúc đó cậu còn nhỏ mà, mới bị kích thích tí đã đòi sống đòi chết.”

Quả thật tôi lúc đấy còn nhỏ, sau khi xem hết email kia liền thấy cuộc đời chẳng còn chút hi vọng, chẳng thêm nghĩ đến cảm nhận của người nhà, chỉ một lòng muốn lấy cái chết của chính mình khiến Doãn An Thất cả đời không yên, suốt đời chẳng quên.

Thế nhưng vấn đề nằm ở chỗ.

“Tớ giờ đây vẫn chưa lớn thêm tí nào đâu Bưư Tử.”

“Tớ không thể học cách kiềm chế cảm xúc và giải quyết mọi chuyện một cách hợp tình hợp lý như người lớn, tớ không quên được quá khứ, và luôn e ngại trước tương lai.”

“Cậu đừng khuyên, cũng xin cậu đừng báo tin anh ta cho tớ hay nữa, một mình tớ vẫn có thể sống rất rất tốt, cậu hiểu không?”

Bưư Tử im lặng không nói gì, thế là tôi chào tạm biệt rồi cúp máy.

33. Chương 33

Không gian dần yên tĩnh lại, không còn những tin tức của Bưư Tử, bạn bè, người nhà và cả Doãn An Thất làm phiền đến tôi.

Tôi lướt Weibo thấy Trần Đông Đông đăng lên tài khoản tuyên truyền của mình báo tin cậu đã ký được hợp đồng vào vai nam chính mà cậu muốn trước đây, lời lẽ còn vô cùng khiêm tốn và ngượng ngùng.

Tôi giờ tay nhấn nút like theo thói quen.

Theo đuổi thần tượng có đôi khi như một thói quen, không thể bỏ được, những lúc nghĩ mình đã chẳng còn yêu thích ngôi sao đó nữa, ấy thế mà chỉ cần lơ đãng tí thôi là đã bị một tin tức nào đó kéo lại vào hố. Trường hợp hay thấy nhất là khi bạn đã trèo lên khỏi hố cũ để đi sang hố mới mà vẫn bị kéo về lại, thế nhưng tôi lọt hố Trần Đông Đông là do tình cờ, cho nên khó mà có chuyện nhảy hố.

Tối hôm đó Trần Đông Đông gọi điện sang cảm ơn tôi, sau đó lại đùa rằng có cần cậu qua hầu hạ không, nghe thế tôi dứt khoát cúp luôn điện thoại.

Cúp xong tôi lại chợt nghĩ dường như mỗi một chuyện mà Trần Đông Đông làm trước mặt mình lúc nào cũng chọc trúng chỗ cấm kỵ, tuy chúng luôn làm tôi thấy phiền phức nhưng không đến mức phải ghê tởm, đó cũng có thể xem như bản lĩnh của cậu ta.

À không... đây hẳn phải là bản lĩnh ấy chứ.

Tôi gửi Weixin nhờ một người chị tìm hiểu giúp chút tin tức, chị đồng ý lia lịa xong thì bắt đầu nhiều chuyện vụ của tôi và Doãn An Thất, lần trước tôi đối phó với đám bạn thân thiết của mình thế nào thì lần này tôi cứ thế lặp lại hết y chang không khác gì với chị.

“Chị cứ xem như mọi chuyện là do em đi, dù gì thì em cũng không muốn sống với anh ta.”

Chẳng mấy chốc bộ phim của Trần Đông Đông đã được chọn vào danh sách phim ở một buổi liên hoan phim điện ảnh Đài Loan, cậu ấy còn có dũng cảm gọi điện thoại trực tiếp sang bảo tôi đi dự với cậu.

Tôi gặm táo cắt tiếng hỏi: “Tôi lấy tư cách gì đi với cậu đây?”

Và câu trả lời của cậu rất chi là tuyệt vời, cậu bảo: “Tôi đang cần một chỗ dựa, còn anh thì đang cần một tấm bia đỡ đạn.”

Đúng là cậu cần chỗ dựa, nhưng tôi thì chẳng cần bia đỡ đạn gì cho lắm.

Tôi đã âm thầm gửi email cho thầy hướng dẫn lúc trước với ý định nhờ thầy giới thiệu cho tôi sang nước ngoài tiếp tục thực hiện công việc nghiên cứu, được thì đi dân sang đấy luôn.

Chuyện này tôi giấu hết mọi người trong gia đình, tôi không muốn cãi nhau với họ bởi thể nào họ cũng sẽ ngăn cản.

Tám năm qua ở nước ngoài tôi cũng tích góp được một số tiền, tuy không nhiều nhưng cũng đủ trang trải một thời gian, nếu đã có ý định đi thì tôi cũng không muốn dùng đến thẻ ngân hàng của gia đình cho nữa, tôi không muốn để họ biết thông tin liên lạc mới của mình và cả nơi tôi sắp đến. Tôi chẳng muốn nói lời tạm biệt với Doãn An Thất một cách nhã nhặn, tốt nhất là không bao giờ gặp lại.

Cả hai đã mang lại cho nhau quá nhiều tổn thương, có lẽ do ban đầu chúng tôi đã không rạch ròi thể nào là đúng mà thể nào mới là sai, hoặc cũng có lẽ sự thỏa hiệp khi về nước năm ngoái của tôi cũng là một sai lầm.

Nhưng may mà giờ vẫn còn dừng lại kịp.

Tôi chẳng muốn quan tâm xem những người khác và anh nghĩ thế nào, tôi chỉ cần biết mình nghĩ thế nào thôi là đủ rồi, tôi muốn đi đâu đó một thời gian ngắn, tôi muốn rời khỏi đây, và chắc cũng phải lâu lắm mới về.

Trước khi đi chỉ cần giải quyết cho xong một vài chuyện nữa thôi.

Tôi đến thăm Tiểu Diễm Diễm và Tống Thần, Tống Thần bị Doãn An Thất đánh gãy chân, cả người cũng bị lụi mấy dao, dù đánh đến thế rồi mà Doãn An Thất vẫn cảm thấy chưa hả giận.

Anh thuốc Tống Thần, bởi vậy nên hôm đó anh mới dễ dàng đồng ý cho Tiểu Diễm Diễm đi gặp Tống Thần — Tiểu Diễm Diễm đã lên giường với Tống Thần.

Có lẽ Doãn An Thất còn hận Tiểu Diễm Diễm hơn cả Tống Thần, cũng có thể không phải là hận mà là một kiểu quan tâm khác.

Anh chuẩn bị rất nhiều thuốc kích dục, bảo Tiểu Diễm Diễm tự thuốc Tống Thần đi, nguyên văn câu nói của anh là “Nó không nghe lời thì làm cho tới khi nào nó nghe thì thôi.”

Đó là một lời đề nghị không hề mang ý ép buộc, Tiểu Diễm Diễm đấu tranh tư tưởng một lúc thì đồng ý.

Có lẽ Tiểu Diễm Diễm đã không còn cách nào khác, biết rằng nếu cứ để mặc Tống Thần tùy ý thế thì trước sau gì cả hai cũng sẽ chẳng sống được.

Tôi không thấy thương cảm hay gì cả, cho dù lý do của Tống Thần là gì thì cái tội cố ý gây thương tích và giết người đã rành rành ra đấy, cậu chẳng những làm tôi bị thương mà suýt chút nữa đã lấy luôn cả mạng Doãn An Thất, cậu chà đạp nhục nhã anh em của tôi, bao nhiêu thương hại và cảm thông cho hoàn cảnh trước đây của cậu giờ cũng chẳng còn nữa.

Tôi có thể nể mặt Tiểu Diễm Diễm mà khuyên Doãn An Thất đừng hành hạ cậu quá mức, khuyên Doãn An Thất cho hai người bọn họ sum họp, về phần hai người sau này sống bên nhau thế nào đã chẳng còn liên quan gì đến tôi nữa.

Hơn thế nữa tôi và Doãn An Thất đã dứt khoát chia tay và cắt đứt liên lạc với nhau rồi.

Tôi đến thăm Tiểu Diễm Diễm vài lần, trông thấy sắc mặt và cuộc sống của cậu đã tốt hơn trước, cậu chuyển sang ở một nơi rộng rãi hơn, thuê thêm nhiều vệ sĩ và người giúp việc, chàng trai u ám kia thì bị trói trên giường, cả người đầu đầu cũng là vết tích tình ái.

Tổng Hâm và Tổng Thần hẳn là xui tận mạng nên mới gặp phải Tiểu Diễm Diễm.

Vào một lần trước khi rời khỏi biệt thự tôi đã hỏi Tiểu Diễm Diễm: “Sau này cậu còn ra ngoài chơi bởi nữa không?”

Tiểu Diễm Diễm ngậy ra một lát, tựa như hiểu tại sao tôi lại hỏi câu này, cậu đáp: “Tớ không ra ngoài chơi bởi nữa, không thì Tổng Hâm sẽ không vui, cô ấy đã giao em trai cho tớ, tớ sẽ chăm sóc nó thật tốt.”

Bỗng nhiên tôi chẳng biết phải nói gì, bởi vì lối suy nghĩ và tư duy của bọn họ thật kỳ lạ —— Đại để là chẳng có ai bình thường cả.

Lúc tôi bận làm thủ tục giấy tờ thì nhận được một cuộc gọi.

Trần Đông Đông lại gọi bảo tôi đi tham gia buổi liên hoan phim kia với cậu.

Sau khi từ chối tôi mới chợt thấy hơi nghi ngờ, làm sao mà cậu lại biết số điện thoại cá nhân của tôi được nhỉ.

34. Chương 34

Có một ý nghĩ phỏng đoán hơi trẻ con nảy ra trong đầu tôi, rằng số điện thoại của mình là do Doãn An Thất cho Trần Đông Đông, nhưng mặc kệ anh nghĩ gì, một khi tôi đã đi thì tất cả những tính toán ấy sẽ tan thành mây khói.

Ngày thứ ba kể từ khi tôi từ chối Trần Đông Đông, lúc còn đang bận bịu nhờ vả người ta lo chuyện làm thị thực thì Trần Đông Đông đã tìm đến tận cửa nhà.

Tìm - đến - thật - luôn.

Cậu đứng trước cửa phòng khách sạn của tôi, còn bắt chước giọng giống trong phim gọi tôi: “Phục vụ phòng đây.”

“...”

Cậu vừa lên tiếng là tôi đã biết ngay, tôi vừa mới tắm xong, chỉ mặc độc một chiếc quần lót nằm trên giường quả thật có hơi lúng túng, không muốn mở cửa cho lắm.

Trần Đông Đông thì cứ như muốn khiêu khích thần kinh tôi, cứ liên tục gõ cửa, đến khi bên ngoài vang lên tiếng khuyên ngăn của bảo vệ khách sạn, nếu tôi còn không ra thì có khi sáng mai Trần Đông Đông sẽ bị đưa mấy cái tìn kỳ quái gì đấy trên trang đầu mắt.

Thế là tôi ngồi dậy mặc quần, khoác thêm áo sơ mi lê đôi dép ra mở cửa.

Trần Đông Đông vù một cái là lủi vào ngay trong phòng, cách một tiếng khóa cửa, che hết tầm mắt của người bên ngoài.

Trông cậu thế này giống một thằng nhóc choai choai chứ nào có phải ngôi sao lớn gì, tôi chợt thấy thích phải một idol như thế này mất mặt quá, thật đấy, mất mặt chết đi được.

Chuyện mất mặt hơn là cậu đã từng dụ dỗ tôi không biết bao nhiêu lần, chẳng bao giờ vươn lên một cách ngay thẳng đàng hoàng, chỉ biết đòi hỏi tài nguyên của chúng tôi.

Càng mất mặt hơn nữa là cho dù đã xảy ra nhiều chuyện như thế rồi mà tôi vẫn chưa rời khỏi group fan, tôi tự thấy có thể trao cho mình giải thưởng một trong mười người đứng đầu group fan Đông Đông rồi.

Trần Đông Đông lại bảo tôi tham gia lễ trao giải với cậu, tôi lại tiếp tục từ chối.

Cậu cứ thể nhìn tôi, ba giây sau nước mắt lăn xuống, quả là kỹ thuật biểu diễn của ảnh để đã qua đào tạo có khác.

Tôi chẳng thấy thương hương tiếc ngọc gì cho cam, có nhìn cũng chẳng có cảm xúc, tôi còn muốn quay clip đăng lên mạng, đến cả tiêu đề cũng đã nghĩ xong cả, đặt là “Chỉ cần ba giây, Trần Đông Đông sẽ dạy bạn cách khóc sao cho đẹp.”

Tôi nghĩ chắc mình là anti-fan thì đúng hơn.

Trần Đông Đông lau mặt, một giây sau là nín khóc, cười nói: “Nếu anh không đi với tôi thì tôi sẽ bị người ta chơi quy tắc ngầm.”

“Vậy thì liên quan gì tới tôi, thứ nhất tôi không phải bạn trai cậu, thứ hai tôi cũng không phải đại gia bao cậu.” Lời này tôi tự nhận mình có thể tự tin nói ra, hợp lý vậy thôi chứ.

Mặt Trần Đông Đông vương nét cười, đáp trả tôi một câu: “Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp mà, Tiểu Bạch, anh mà không giúp thì tôi chết mất.”

“Cậu chết thì lại dính dáng gì tới tôi?” Tôi vẫn kiên định không lung lay.

Trần Đông Đông ngưng cười, nghiêm mặt bảo: “Tôi mà chết thì anh sẽ buồn đấy, giúp tôi đi mà, xin anh đấy.”

Thứ tôi ghét nhất trên đời này là lấy đạo đức ra để trói buộc người khác, nhất quyết không là không, tiện thể đuổi Trần Đông Đông ra khỏi phòng.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, Trần Đông Đông vừa đi không được bao lâu thì mẹ tôi gọi sang, bảo tôi vài ngày tới đi du lịch với mẹ, có cả gia đình Doãn An Thất đi nữa, địa điểm không ngờ lại là quốc gia tôi đang chuẩn bị chạy trốn sang nữa chứ.

Chuyện này trùng hợp quá sức tưởng tượng, như thể đến cả ông trời cũng muốn chống lại tôi, nếu như không muốn bại lộ ý định bỏ trốn của mình và lập tức giải quyết chuyện thị thực thì nhất định phải tìm một lý do hợp lý để từ chối chuyến du lịch này.

Ma xui quỷ khiến làm sao mà tôi buột miệng nói mình phải đi dự liên hoan phim với Trần Đông Đông, hậu quả bị xỉa xối một trận, sau đó còn bị mẹ ném thêm một câu cuối “Muốn đi đâu thì đi đi, con cái lớn rồi không còn nghe lời ai nữa hết”.

Cúp điện thoại xong tôi gọi sang cho Trần Đông Đông bảo mình đồng ý đi với cậu.

Cậu tỏ vẻ vô cùng vui mừng, liên tục cảm ơn làm tôi tức đến suýt chút là đổi ý.

35. Chương 35

Trước giờ tôi chưa đi Đài Loan lần nào, nghe nói Trần Đông Đông cũng là lần đầu tiên được đi, cậu kêu tôi cùng đi làm giấy tờ với cậu. Vốn cho rằng sẽ rất phiền nhưng không ngờ sau khi nộp chứng minh nhân dân, đóng mộc lên bản khai xong thì toàn bộ những phần còn lại chỉ mất khoảng mười phút, nhân viên làm việc nhìn tôi một lát rồi nhìn sang Trần Đông Đông, sau đó dứt khoát hỏi chẳng chút ngần ngại rằng chúng tôi có muốn dùng dịch vụ chuyển phát nhanh nội thành không.

Phí dịch vụ chuyển phát nhanh tốn hai mươi đồng, hơi mắc, nhưng nếu tự giải quyết thì còn phiền phức hơn, vốn những giấy tờ trước đây tôi và Trần Đông Đông đều tự ai nấy trả, giờ đến cửa cuối này thì Trần Đông Đông bỗng quay sang tôi nhe răng cười: “Đại gia ơi, anh trả phí dịch vụ bưu điện cho tôi nhé?”

Trong chớp mắt tôi chợt thấy đầu óc Trần Đông Đông đúng là có vấn đề.

Tất nhiên là tôi có tiền, nhưng nghĩ đến sau này ra nước ngoài sẽ không dùng tiền của gia đình nữa, cho nên dù không muốn nhưng tôi cũng phải học cách tăng tị tiết kiệm, chuyện này không khó lắm, tôi vốn không có thói quen cao quý gì cả — Nếu có thì tôi sẽ chẳng quen với Doãn An Thất được.

Doãn An Thất ấy mà, anh có thể đến Thiên Thượng Nhân Giang tiêu tiền như nước, cũng có thể ngồi quán lẻ đường uống bia, ăn thịt xiên que.

Mỗi khi ấy anh sẽ hẹn tôi đến quán lẻ đường ăn khuya, lúc đầu tôi chẳng nuốt trôi được gì cả, anh thấy thế thì cười nhìn tôi, sau đó tuy tôi cũng tập ăn nhưng anh vẫn cười mãi, anh cứ thế cầm xiên thịt nướng ăn đến nhả nhận, trông chẳng hợp với khung cảnh xung quanh tí nào.

Trong bức email kia có một tấm ảnh, là Doãn An Thất và cô nàng kia ngồi bên cạnh một chiếc bàn tạm bợ, cả hai đang ngồi ăn thịt nướng, tuy chẳng nhìn nhau nhưng khung cảnh trông rất hài hòa.

Tôi khao khát cuộc sống có thể tùy ý làm những điều mình thích giống anh, nhưng tôi sẽ chẳng bao giờ sống được như thế.

Anh đã từng lái xe máy, hỏi đùa tôi rằng có muốn bỏ nhà theo anh không, đi đâu cũng được, miễn là có thể tìm thấy cái gọi là tự do.

Tôi biết anh đang hỏi thật, anh không thích nơi anh đang sống, không thích việc phải lá mặt lá trái với người khác, không thích đi trên con đường bố mẹ đã sắp đặt.

Anh muốn dẫn tôi theo, nhưng tôi muốn giữ anh lại.

Tôi chỉ nói với anh rằng, “Em không muốn bỏ chạy theo anh, chúng ta còn phải cùng nhau lên đại học, đi làm, chăm sóc người thân, rồi cùng nhau nuôi một con mèo và một chú chó.”

Anh chỉ hỏi chơi, còn tôi thì nghiêm túc trả lời, về sau anh chẳng bao giờ nhắc đến chuyện ấy nữa.

Năm ấy, anh mười chín còn tôi mới mười bảy, sau lần đó tôi và Doãn An Thất bỗng có đôi chút xa cách suốt một đoạn thời gian.

Có thể là cuối cùng anh cũng hiểu được tôi với anh chỉ là một sự trói buộc, hoặc cũng có thể là một gánh nặng.

Tôi đang thất thần thì Trần Đông Đông chợt hỏi: “Anh đừng bảo là anh tiếc hai mươi đồng với tôi đấy nhé?”

Tôi lắc đầu lấy tiền ra trả, cầm phiếu thanh toán đưa cho Trần Đông Đông một tờ, tờ còn lại thì tự mình giữ.

Hai chúng tôi sánh vai nhau đi, bỗng dưng Trần Đông Đông đưa tay ra níu lấy góc áo tôi.

“Mới nãy anh sao thế, trông cứ như sắp khóc đến nơi.”

Tôi kéo góc áo ra khỏi ngón tay cậu.

“Không liên quan đến cậu, hẹn gặp ở sân bay.”

Tôi lái xe rời khỏi cục quản lý xuất nhập cảnh, trên đường đi mẹ có gọi cho tôi một cuộc, hỏi tôi thật sự muốn đi Đài Loan, không chịu đi du lịch với mọi người à?

Tôi lái xe tấp vào bên đường, nói chuyện với mẹ chừng ba mươi phút, mẹ nói thế nào tôi cũng không nghe, mà tôi cũng không biết làm sao cho mẹ vui lòng.

Mười ngày trôi qua, tôi nhận được giấy thông hành và thị thực, sau đó đi đổi vé máy bay cho phù hợp với thông tin trên giấy thông hành, Trần Đông Đông bảo tôi đúng là công dân tốt, mấy cái chuyện này chỉ cần nhờ người ta lo giùm là được rồi, cần gì phải tự hành xác.

Bản thân tôi ngoài sự giúp đỡ trước giờ của bạn bè và gia đình thì chẳng có mối quan hệ nào ở nước ngoài hết, chia tay với Doãn An Thất cũng đồng nghĩa với việc cắt đứt hơn phân nửa những mối quan hệ xã giao của tôi, không phải tôi không muốn nhờ người khác lo, thế nhưng khả năng cao là giờ không dễ nhờ được như trước nữa.

Tôi gặp Trần Đông Đông, vệ sĩ an ninh và vài người trợ lý theo cậu ở sân bay, tôi đứng từ xa nhìn thấy thế thì cảm thấy mình chẳng có tư cách nào để làm đại gia cả.

36. Chương 36

Buổi liên hoan phim diễn ra liên tục trong vòng bảy ngày, Trần Đông Đông cần tôi đi theo cậu với tư cách là bạn cặp nam vào buổi tiệc tối ngày cuối cùng, ý nói cho người khác biết Trần Đông Đông là người có đại gia bao, chứ khinh thường hay làm phiền cậu.

Máy bay hạ cánh ở sân bay Tùng Sơn lúc tám giờ tối, công tác sắp xếp của sân bay rất tốt, chẳng cần chờ lâu đã nhận được hành lý, Trần Đông Đông đã về khách sạn trước còn tôi thì tự xách hành lý đến ga tàu điện ngầm, thật ra tôi thấy mình giống người được bao nuôi hơn là đại gia.

Tôi đã từng đi rất nhiều tàu điện ngầm, nơi kiểm tra an ninh gắt nhất là ở Trung Quốc, việc kiểm tra khắt khe như thế mang lại cho tôi một cảm giác an toàn, bởi nên giờ lúc bước vào ga tàu tôi chợt thấy hơi thiếu thốn.

Lúc chờ xe, trong đầu tôi chợt lướt qua một vài bộ phim thần tượng trước đây hoặc là chủ động hoặc có khi vô tình được xem, chẳng hạn như bộ Vườn sao băng siêu nổi tiếng.

Lúc ấy tôi chỉ mới để ý Minh Đạo tí thôi là ngày hôm sau Doãn An Thất đã đi nhuộm mái tóc vốn trông rất ngoan hiền của mình thành kiểu trái dừa, đúng là điên hết sức.

Khi đó anh vẫn chưa tỏ tình với tôi, ấy vậy mà lại chạy đi học mấy câu thoại hết sức ngu ngốc trong phim.

Ví như, nếu lời xin lỗi mà giải quyết được hết thấy thì còn cần cảnh sát làm gì nữa. Có lần anh nói câu này với cậu mình như câu cửa miệng, lúc đó cậu anh, một vị cảnh sát lão làng có thâm niên cả hai chục năm hơn đã kéo anh vào phòng tối tấn cho một trận, ấy cũng là lần đầu tiên tôi trông thấy đáng về ăn đòn như tử của anh.

Tàu điện ngầm đã đến, tôi bước lên, cầm bản đồ kiểm tra lại nơi cần đến, ngày đầu tiên tôi định đến khu phố đi bộ ăn hàng cho qua ngày.

Người nhà và Trần Đông Đông cùng gửi tin nhắn hỏi tôi ở đâu, tôi nhắn lại, “Đang đi chơi, vui lắm.”

Tôi ăn chơi, hưởng thụ như thế suốt bảy ngày trời, đến ngày cuối mới đến khách sạn thay quần áo, tham dự thảm đỏ với Trần Đông Đông.

Tôi chưa từng đi thảm đỏ của các diễn viên, ngôi sao bao giờ, chỉ mới đi ở những bữa tiệc rượu vài lần, lúc đầu Trần Đông Đông muốn quàng tay tôi đi sau bị tôi từ chối.

Nơi cánh tay tôi chỉ dành cho người yêu tôi quàng thôi, Trần Đông Đông không phải.

Thời gian phỏng vấn của cậu khá ngắn, gần như chẳng được bao nhiêu, nhờ thế mà tôi cũng được nhàn hạ, thanh thoi, chúng tôi ngồi gần vị trí cuối phòng tiệc, xung quanh trống không — Đại khái là Trần Đông Đông cũng tự biết mình chẳng có hi vọng đạt được giải thưởng nào nên không lại chỗ đông người.

Những buổi tiệc tối thông thường hay có rất nhiều giải thưởng, đại khái là cảnh tượng trông sẽ vô cùng hoành tráng, Trần Đông Đông chẳng có lấy một giải thưởng nào, dù là giải thưởng nhỏ hay giải thưởng vô cùng quan trọng cũng không, đến cả danh sách đề cử còn không có khả năng lọt vào nữa là.

Nói trắng ra là Trần Đông Đông đến đây chỉ để đi thảm đỏ thôi thì phải?

Mà nếu đã thế thì còn kêu tôi theo làm gì, nếu như nói là sợ gặp phải rắc rối thì chi bằng ở nhà đi, lẽ ra trước khi đi tôi phải tìm hiểu cận kề mới đúng.

Việc đã đến nước này thôi thì ráng đợi cho buổi tiệc kết thúc rồi thân ai nấy lo, nói vậy chứ các món ăn ở đây cũng khá ngon đấy chứ, Trần Đông Đông chào tôi một tiếng rồi đi xung quanh giao thiệp, tôi nói lỏng cà vạt, tập trung vào món ngon trước mắt, sắm vai người vô hình không màng danh lợi.

Thế nhưng cuối cùng vẫn xảy ra chuyện, tôi chỉ mới cuối đầu uống ly sâm banh thôi là Trần Đông Đông biến đâu mất tiêu, mà khoảng thời gian Trần Đông Đông rời đi tối đa chỉ cỡ mười giây.

Tôi đặt ly rượu xuống, đứng lên hỏi những nhân viên phục vụ tới lui xung quanh có thấy Trần Đông Đông đâu không, họ đều lịch sự trả lời không thấy rồi nhắc tôi đến nhà vệ sinh hoặc khu vực nghỉ ngơi xem thử xem thế nào.

Nhưng tôi chắc chắn cậu sẽ không có ở những chỗ đó, từ lúc Trần Đông Đông bước vào đây đã bắt đầu vô cùng căng thẳng và dè dặt, đoán chừng là cậu biết mình sẽ gặp chuyện nên mới gọi tôi theo cùng.

Những lúc xã giao cậu đều chủ động đứng trong phạm vi tôi có thể trông thấy, nếu như cậu muốn rời đi thì xét trên mọi mặt chắc chắn cậu sẽ báo với tôi một tiếng.

Trần Đông Đông đã bị ai đó bắt đi —— Cậu đang gặp nguy hiểm.

37. Chương 37

Gọi điện thoại sang cho cậu thì máy đã tắt.

Tôi liên hệ với người chịu trách nhiệm hỏi tình hình thì bên đó trả lời rằng, “Có lẽ cậu ấy đã về trước rồi, ngài đợi thêm tí hoặc tìm cậu ấy đi”.

Tôi không có số điện thoại liên lạc với người đại diện của Trần Đông Đông, tất cả những mối quan hệ có thể nhờ vả đều ở Trung Quốc cả. Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mù tịt chẳng biết phải làm sao.

Sau khi mờ mịt tôi cũng dần bình tĩnh lại, cậu rõ ràng biết mình sẽ gặp nguy hiểm vậy mà còn muốn sang đây, đã thế còn kéo tôi theo, tôi chỉ đồng ý đi theo làm bạn cặp cho cậu thôi chứ đâu có đồng ý chuyện cứu cậu khi cậu gặp nguy hiểm chứ —— Đặc biệt là giờ đây tôi lại chẳng có khả năng làm được điều đó.

Đối với fan hâm mộ khi theo đuổi một ngôi sao nào đó, họ sẽ luôn có thể dốc hết thời gian và tiền bạc cho idol, nhưng nếu như muốn họ phải đánh đổi mạng sống thì chẳng mấy ai tự nguyện, ví như tôi vậy.

Tôi do dự có nên gọi cho cảnh sát không, nếu thế thì chắc chắn sẽ làm to chuyện.

Ngay khi tôi đang đứng trong góc phòng tiệc thì điện thoại đang ở chế độ im lặng chợt rung lên, có một số máy lạ gọi đến và là số trong khu vực nội địa.

Tôi bắt máy, nghe thấy giọng Doãn An Thất ở bên kia đầu dây: “Đừng lo cho Trần Đông Đông, cậu ấy không sao.”

Doãn An Thất đã nói vậy thì ít nhất cậu ta không bị gì liên lụy đến tính mạng. Tôi không quan tâm chuyện cậu đang ở đâu, đang làm gì, chỉ thấy phục Doãn An Thất.

Tôi đã tổn thương anh đến vậy, những tưởng anh bị tôi dả kích thế thì ít nhất cũng phải hơn nửa năm mới quấy rầy nữa, nào ngờ anh quay lại nhanh thế này.

Anh như vậy khiến tôi muốn đối xử với anh như bấy nhiêu năm nay vẫn làm, bốn chữ thôi, lá mặt lá trái.

“Cám ơn, cậu ấy giờ đang ở đâu?”

“Anh đang ở bãi đậu xe ngầm của khu hội trường, gần cửa ra khu H.”

Tôi hỏi Trần Đông Đông ở đâu, kết quả lại được biết vị trí của Doãn An Thất.

“Ra đây đi, anh nhớ em.”

Tôi cúp máy không thèm để ý đến anh, lúc còn đang đấu tranh có nên tắt máy luôn không thì điện thoại hiện lên một tin nhắn.

Rất nhiều điện thoại thông minh đều có tính năng đáng ghét thế này, tự động hiện nội dung tin nhắn, đã không muốn xem mà vẫn cứ bắt xem.

“Mẹ em cũng đến rồi, mọi người đang thiếu hướng dẫn viên du lịch này.”

Gần như lúc nào tôi cũng gặp phải chuyện khiến người ta phiền lòng và khó xử này, thế nên tới khi lại phải đối mặt với nó thì tôi gần như đã chết lặng.

Tôi biết lẽ ra mình phải thấy khó chịu, thế nhưng thật lòng tôi chẳng thấy sao cả, trống rỗng thế thôi, qua một lát tôi mới nhúc nhích ngón tay nhắn tin lại.

“Ừ.”

Tôi còn làm thế nào được nữa, dù gì thì mẹ cũng đã ngồi máy bay sang, chẳng lẽ giờ tôi lại đi mà không gặp bà?

Chắc, giờ phút này tôi chỉ thấy ghê tởm chính mình, đã sắp xếp hết đường bỏ trốn rồi, vậy mà mẹ vừa đến tìm thôi là tôi đã quên hết mọi thứ.

Tôi xuống bãi đỗ xe, từ xa đã trông thấy Doãn An Thất đang hút thuốc, anh dựa vào một cây cột, không tạo dáng gì hết, chỉ đứng đó, hút hết điếu này tới điếu khác, tàn thuốc đầy dưới chân.

Tôi thấy thế thì tựa như người bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, cúi người xuống, lấy khăn giấy nhặt lên hết gói lại rồi nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy thùng rác đâu.

“Tật sợ bẩn này của em không hết được nhỉ.” Chẳng ngờ đến câu đầu tiên chúng tôi nói với nhau lại là như thế.

“Vứt rác vừa bãi, hút thuốc nơi công cộng, mỗi tội tiền phạt tận hai nghìn Đài tệ, mà anh phạm hết hai lỗi này, hẳn là sẽ bị phạt gấp đôi.” Tôi giải thích với anh xong thì lại thấy không bằng im luôn thì hơn.

Doãn An Thất tăng hắng một tiếng, mở cửa ghế phó lái, tôi cúi người lên xe xong thì anh đóng cửa lại, vòng qua bên kia lên xe.

Đại an toàn đã được tôi thắt ngay ngắn, không cho anh lấy một cơ hội biểu hiện, anh cứ thế im lặng lái xe, thậm chí không thèm mở cả nhạc.

Bầu không khí trong xe có hơi lúng túng, may mà tôi có mang theo điện thoại, thế là cúi đầu trò chuyện với đám bạn nước ngoài.

“Em muốn ra nước ngoài?”

Ngón tay tôi dừng lại đôi chút, không biết có phải anh đã biết gì rồi không, hay là cố ý đến hỏi dò, trường hợp thứ nhất thì có vẻ đúng hơn, nhưng dù thế thì tôi cũng không thể dễ dàng thừa nhận được.

“...”

Tôi im lặng, Doãn An Thất dường như cũng không quan tâm việc tôi có nói hay không.

“Đi đến nước X à?”

Được lắm, anh chắc chắn đã biết gì đó.

“Em có hai sự lựa chọn, một là không đi đâu cả, ngoan ngoãn ở trong nước, hai là anh đi theo em, em đừng hòng chạy đâu cho thoát.”

Doãn An Thất gần như đã mất hết kiên nhẫn, trực tiếp thẳng thắn đe dọa, cách giải quyết sòng phẳng này của anh quả là đã lâu không gặp.

“Vậy tóm lại anh muốn gì?” Tôi tự nhận tính tình mình cũng còn tốt chán, chuyện đến nước này vẫn chưa trở mặt cãi nhau trên đường cao tốc, thậm chí còn chịu trao đổi với anh, “Anh cho là tôi không thể nói

những lời khiến anh khó chịu hơn nữa à, anh cho là tôi không dám giết chết anh ngay đây, giải quyết mọi chuyện, đường ai nấy đi đó hả?

Doãn An Thất không đáp lại, vẫn lái xe một cách điềm tĩnh, không lâu sau đã đến một khách sạn.

Lúc tôi và Doãn An Thất bước vào thì quý bà Bạch — Mẹ tôi đang ngồi uống một tách trà không biết của nhãn hiệu nào.

Tôi nhìn đồng hồ một cái, đã là mười một giờ đêm.

Bà nhìn tôi chẳng nói gì, chỉ bảo mệt rồi muốn về phòng nghỉ ngơi.

38. Chương 38

Doãn An Thất bảo tôi về phòng anh, rằng tất cả đồ đạc của tôi đều đã chuyển đến đó hết.

Tôi vốn không trở lại ở đây, nói cách khác Doãn An Thất đã thừa dịp mấy tiếng tôi đến bữa tiệc kia tự quyết định dọn hết hành lý của tôi.

Chắc chắn đây không phải là ý nghĩ nhất thời, rất có thể lời mời ban đầu kia của Trần Đông Đông chính là do anh bảo cậu ta làm.

Anh đang cố kiềm nén cơn tức giận của mình, bởi vì anh hoài nghi những lời tôi nói với anh hôm đó là thật lòng, cơn giận dữ đó khiến anh không thể tiếp tục lựa chọn làm theo cách ôn hòa như trước, giờ đây anh chọn cách từng bước ép buộc tôi, khiến tôi không sao chạy thoát được.

Tôi tự hỏi mình có tài cán gì mà có thể khiến anh hao tổn bấy nhiêu sức lực như thế, ả nhảm đề nén cơn giận, ra vẻ rộng lượng với tôi, còn cố ý che đậy những câu từ ép buộc, uy hiếp đó bằng một tấm gương hoa rộ rõ.

“Ting ——”

Thang máy đã dừng, Doãn An Thất tiến lên bước vào trong, tôi xoay người lại, nhưng không phải muốn chạy trốn.

Doãn An Thất thấy thế thì nhảy ra trước khi thang máy khép lại, giơ tay nắm lấy tay tôi, ngón tay anh rất to, lòng bàn tay nóng hầm hập: “Em muốn đi đâu?”

“Đến quầy tiếp tân đặt phòng, tôi có mang theo thẻ tín dụng, chúng ta không nên ở cùng nhau thì hơn.”

Doãn An Thất tựa như đã bình tĩnh lại, lời nói ra nghe có vẻ dịu dàng nhưng sự thật thì chẳng hề: “Phòng ở đây phải đặt trước mới được, giờ em có muốn đặt cũng không được đâu, phòng của bác gái tuy là phòng loại nhỏ nhưng em qua đó thì bất tiện lắm, ngoan, nghe lời nào, theo anh về phòng.”

“Ng ngoan, nghe lời nào.”

Trong ba năm quen nhau của chúng tôi không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, có đôi khi Doãn An Thất cũng chọc tôi giận, những khi đó tôi sẽ ôm gối nằm, mang dép lê đi sang phòng khác ngủ, nhưng mỗi lúc như thế tôi đều bị anh dỗ quay trở lại, anh sẽ giường đôi mất đáng thương vô cùng lên, nín lấy góc áo tôi, hoặc vòng tay ôm siết tôi từ đằng sau không cho đi, đây là cách có hiệu quả nhất, hoặc là nắm tay tôi, mười ngón đan nhau, nhìn vào mắt tôi nói như giờ đây.

“Ng ngoan, nghe lời nào, theo anh về phòng.”

Thế nhưng tại sao tôi lại phải ngoan, tại sao tôi phải nghe lời, tôi cần gì phải vứt bỏ nguyên tắc bản thân, cần gì phải theo anh về phòng.

Tôi như con ếch ngồi trong nồi nước ầm, trừng trừng nhìn anh bên đồng lửa, liên tục châm củi, bảo tôi ngoan ngoãn trở thành món ăn của anh.

Xung quanh như có rất nhiều người đang không ngừng xì xào, họ thào vào tai tôi, mỉm cười khuyên nhủ tôi.

Những lời nói ấy dần dần hóa thành những lớp xiềng xích, trói vào người tôi, bảo tôi ráng chịu đựng, bảo tôi học cách tha thứ.

Đến cả bản thân tôi cũng dần mắc lên người mình một sợi xích nặng đến vô cùng, sợi xích ấy có tên là ký ức, thói quen, yêu thương, nó trói chặt lấy tay chân, kiềm hãm hành động của tôi, khiến tôi tự mâu thuẫn với chính mình, không cách nào giữ vững sự kiên định.

Đúng thế, tôi không thể lừa dối bản thân, dù rằng tôi đã quá thất vọng về anh, dù rằng tôi hận anh đến mức chỉ mong anh chết đi thì tôi vẫn không cách nào xua anh ra khỏi thế giới của mình hoàn toàn, bởi vì tôi là kẻ nói một đằng làm một nẻo, bởi vì tôi còn yêu anh.

Thua trắng, khác gì một thằng ngu kia chứ.

Tôi ngẩng ra nhìn anh nắm tay tôi, siết chặt lấy lòng bàn tay, chợt tôi muốn rút tay ra ngay — Không biết sức lực và dũng cảm từ đâu xuất hiện khiến tôi giãy khỏi tay anh.

Tôi chạy ra ngoài như một kẻ điên, Doãn An Thất phát hoảng lên chạy theo gọi tên tôi, tôi xông ra khỏi cửa, bước lên một chiếc xe taxi màu vàng vừa có khách xuống, lúc tôi khóa cửa xe thì Doãn An Thất cũng vừa chạy đến trước cửa khách sạn, tôi bảo taxi lái nhanh lên, tài xế nhìn theo hướng Doãn An Thất một cái rồi không hề do dự tí nào đạp chân ga chạy đi.

Điện thoại tôi run lên, màn hình hiện ba chữ ngay ngắn thẳng hàng, “Doãn An Thất.”

Tôi kéo số điện thoại anh vào danh sách chặn, sau đó xụi lơ ngã vào ghế như mất hết sức lực, bác tài xế quay sang nhắc tôi thắt đai an toàn.

Dùng dằng thất xong chẳng biết sao tôi lại thấy tủi thân vô cùng.

Doãn An Thất dường như đã hủy hoại cả con người tôi, mới có mấy tháng thôi mà anh đã khiến tôi, một Bạch Tề ngông cuồng tự đại biến thành một Bạch Tề yếu đuối, dễ vỡ, chừng như lúc nào cũng có thể vỡ nát thành mảnh vụn.

Anh thật đáng sợ, anh lôi hết tất cả những chuyện tôi vốn tưởng rằng mình đã quên ra, bắt tôi nhìn cho thật rõ, có lẽ anh còn hiểu con người tôi hơn chính mình, tôi vốn không thể quên được anh, cho dù đó là yêu hay hận. Có phải khi anh nhìn tôi ra vẻ bình tĩnh nhưng thật ra bên trong đang điên cuồng giãy giụa, khi tôi lừa anh bảo rằng tôi chẳng còn yêu, những lúc đó phải chăng anh đang cười nhạo tôi hay không.

Anh cười khẩy mà nghĩ rằng, Bạch Tề ấy mà, em ấy là một thằng ngu không bao giờ rời xa mình được.

Tôi không khóc được.

Chẳng biết tôi mất hồn như thế bao lâu, nhưng khi tôi tỉnh lại thì bác tài đã dừng xe bên đường, bác nghiêng người sang cất tiếng phổ thông không chuẩn cho lắm hỏi: “Chàng trai trẻ, cậu muốn đi đâu?”

Tôi cũng chẳng biết mình muốn đi đâu, hay là đến sân bay về Trung Quốc, tránh họ ra thật xa, thế nhưng giấy tờ đều ở khách sạn, thiếu thì không cách nào mua vé máy bay được.

Bác tài rất kiên nhẫn nhìn tôi, tôi suy nghĩ một lát rồi bảo: “Bác tìm chỗ nào trọ được gần đây giúp cháu là được.”

Chiếc xe dần lăn bánh, bác tài vừa lái vừa an ủi tôi, đại khái là còn trẻ mà, khó khăn nào rồi cũng sẽ qua thôi.

Đến khi tới nơi, tôi trả tiền xe xong bác tài còn cười cười chào tôi.

Tôi đứng trước cửa khách sạn, nhìn đèn giao thông chuyển từ xanh sang đỏ, những chiếc xe hơi từ từ dừng lại, chẳng mấy chốc đã đậu hơn trăm chiếc san sát nhau, những chàng trai cô gái khoác trên mình áo lông thật dày, còn phía dưới thì chỉ mặc quần ngắn và mang sandal, thoát nhìn rất đáng yêu và dễ chịu.

Tôi lẳng lặng nhìn đèn chuyển sang xanh, những chiếc xe cũng dần lăn bánh.

Đây là một thành phố rất đẹp và thích hợp cho việc du lịch, nếu chẳng xảy ra những chuyện rối tinh rối mù kia thì có lẽ đây sẽ là một chuyến đi rất vui.

Tôi dần bước về phía khách sạn, tiến vào sảnh làm thủ tục thuê phòng, sau đó lúc đang đứng ở cửa thang máy thì trông thấy bản đồ chỉ khu vực cửa hàng tiện lợi và tiệm thuốc nằm dưới tầng ngầm.

Bố mẹ nuôi tôi chẳng thà nuôi con vịt con gà còn hơn.

Ma xui quỷ khiến làm sao mà tôi vào tiệm mua một hộp thuốc và sang cửa hàng tiện lợi mua mấy chai rượu.

Sau đó về phòng, thả người nằm trên chiếc giường mềm mại, do dự không thể quyết định.

Tôi gửi tin nhắn cho em gái, cho anh trai, cho bố mỗi người một tin nhắn, nói với họ rằng tôi không thích Doãn An Thất, không muốn sống với anh, tôi hỏi họ liệu có thể nghĩ cách đón tôi về không, hoặc là đón mẹ tôi càng tốt.

Em gái im lặng không trả lời, còn anh trai và bố thì gửi cho tôi một tin nhắn y hệt nhau.

“Con nên sống cùng Doãn An Thất, như thế sẽ tốt hơn.”

Tôi rót hai chai rượu sau đó bỏ thuốc vào chai thứ ba.

Đây là một trạng thái rất khó diễn tả.

Tôi không hề do dự, giờ chỉ muốn buông xuôi.

Các người đã không yêu thương tôi thì tôi sống hay chết cũng không dính dáng gì đến các người.

Doãn An Thất anh muốn ép tôi vậy thì tôi chết đi là xong, thoải mái dứt khoát đặt dấu chấm hết cho mọi chuyện.

Tôi lắc lắc chai rượu, chân bước lảo đảo, chỉ mới tưởng tượng về cuộc sống tự do mình sắp đạt được là muốn hát lên thật to.

Chuông điện thoại chợt vang lên, vang mấy lần là tôi tắt bấy nhiêu lần vậy mà nó vẫn vang lên không dứt.

Tôi cầm điện thoại lên định quăng vào tường nhưng không biết ngón tay làm sao lại nhấn nghe, sau đó còn bấm nút loa ngoài.

Giọng Doãn An Thất rõ ràng và thẳng thắn truyền đến, mang theo một chút run rẩy.

“Bạch Tề, em ở đâu làm gì anh không hỏi nữa, em nghe anh nói cho hết rồi hãy quyết định.”

“Bác gái, mẹ của em mắc bệnh nan y, không biết trị bệnh rồi có khỏi được không, không biết còn sống được bao ngày, em tin hay không thì tùy.”

“Người mà bác ấy lo lắng nhất là em, bác ấy mong anh có thể chăm sóc em, Bạch Tề em hiểu ý của mẹ em chứ?”

Chai rượu trượt khỏi tay tôi rơi xuống tấm thảm dày dưới đất phát ra âm thanh va chạm trầm đục nặng nề, chất lỏng lạnh băng lan đến bên chân tôi, sự lạnh lẽo ấy gần như khiến cả người tôi lạnh toát.

Tôi lau mặt nói: “Tôi có thể về nước giải thích cặn kẽ với mẹ, tôi không cần anh, Doãn An Thất, tôi không cần, tôi có thể tự mình sống tốt, có thể tự chăm sóc cho bản thân mình.”

“Bạch Tề à, đây là lý do trên góc độ tình cảm.”

Anh gọi tôi Bạch Tề, cách gọi lịch sự nhất và cũng là cách gọi lạnh lùng nhất.

“Em không màng gì, cứ thế bỏ đi tám năm, tình hình bây giờ là nếu như chúng mình không cưới nhau thì anh sẽ phải cưới em gái em.”

“Bạch Tề, em gái em năm nay mới hai mươi, vừa mới quen người yêu trên đại học, em ấy còn đang nghĩ cách thuyết phục gia đình đồng ý chuyện quen nhau của mình.”

Tôi siết chặt điện thoại, đầu óc đã hoàn toàn tỉnh táo, thậm chí còn trở nên bình tĩnh, liên tục tính toán và tìm cách thăm dò.

“Tôi hỏi anh hai câu, một, chuyện đến giờ phút này thật sự không còn cách nào khác để cứu vãn tình hình sao?”

“Hai, Doãn An Thất anh nói cho tôi biết để tôi còn được chết trong rõ ràng, rằng kết cục hiện tại có phải do một tay anh làm ra không?”

Doãn An Thất lặng im thật lâu, lâu đến vô cùng.

Chợt anh bật cười, tiếng cười đã lâu không nghe tựa như tôi vẫn đang trong cơn mơ kia.

Trong cơn mơ, tôi và Doãn An Thất lỡ dậy trễ bị người nhà đè trên giường, mẹ tôi và mẹ anh cặp tay nhau, cười nhạo chúng tôi là hai con heo lười, tôi lén lút đưa tay nhéo đùi Doãn An Thất, trách anh tối qua một mực quán lấy tôi bắt chơi game điện tử với anh, vậy mà anh lại toét miệng cười, làm tôi càng nhìn càng tức, kết quả chọc cho ba anh nổi trận lôi đình.

Trên chiếc bàn tròn đầy ắp món ăn, tôi và Doãn An Thất ngồi chính giữa, chẳng biết là sinh nhật anh hay tôi, mỗi người đều đội trên đầu một cái vương miện nho nhỏ, trông như hai vị hoàng tử bé, cả hai cùng đếm một, hai, ba, cùng cầu nguyện và thổi nến.

Chớp mắt một cái mọi chuyện đã đổi thay.

Tôi nghe thấy Doãn An Thất nói.

“Em muốn nghĩ sao thì tùy, miễn em thấy vui là được.”

“Tiểu Bạch, anh yêu em.”

Hết chương 38

39. Chương 39

Tối hôm ấy, sau khi tôi cúp điện thoại và rời khách sạn thì xe Doãn An Thất đã đỗ sẵn dưới lầu, anh đeo kính râm che đi ánh mắt và biểu cảm hạ cửa sổ xe xuống.

Anh không xuống xe mà chỉ mở khóa cửa, tôi đi xuống bậc thềm cuối cùng rồi bước lên xe ngồi dựa vào thành ghế.

Doãn An Thất rướn người sang thất đại an toàn sẵn tiện hỏi: “Em uống rượu à?”

“Tự sát thất bại.” Tôi nhẹ nhàng đáp lời, “Anh gọi trễ tí nữa thôi thì chắc tôi chẳng còn sống đâu.”

Xe vẫn chạy rất vững vàng, bầu không khí im lặng đến lạ, tôi suy nghĩ chốc lát rồi cười nhẹ: “Máy nghe trộm?”

Anh im lặng, xe vừa chạy tới ngay ngã tư, anh dừng xe, ngón tay nhẹ nhàng nhịp nhịp trên bánh lái.

Bộ đồ tôi mặc hôm nay là đồ mới, ban nãy cãi nhau với anh xong thì chỉ mang theo điện thoại và ví tiền trên người, ví thì mỏng dính chỉ đựng vừa tiền mặt, còn điện thoại thì hầu như lúc nào cũng mang theo bên mình, tôi suy nghĩ rồi chuyển tầm nhìn xuống chiếc đồng hồ trên tay phải.

Máy nghe trộm chỉ có thể nằm ở đây thôi.

Rất lâu từ mấy năm trước, lẽ ra tôi đã vứt nó đi, thế nhưng sau khi nghĩ tới nghĩ lui thì nghĩ số tiền bỏ ra mua nó cũng không ít tí nào nên thấy tiếc, huống chi nếu vứt chiếc này rồi thì vẫn còn dư một chiếc khác nữa.

Sau khi khoảnh khắc cao trào trong ngày đã qua thì giờ đây tôi chỉ thấy mệt mỏi, uể oải cả người, chẳng muốn suy nghĩ gì nữa, tựa như một người hôn mê bị kích điện quá mạnh thì sau đó dù có cố kích thêm nữa cũng không hiệu quả, chỉ còn lại những tia sáng lập lờ trong tầm mắt.

Ngay khi về đến khách sạn tôi lập tức tắm rửa thay áo ngủ, sau đó ngã người trên chiếc giường mềm mại, Doãn An Thất tiến đến hôn, tôi cũng chỉ nằm yên đó như chết lặng, mặc anh muốn làm gì thì tùy.

Anh nhìn tôi thật sâu rồi cất lời: “Anh lừa em đấy.”

Tôi nhìn sang đợi anh tiếp tục.

“Anh lừa em thôi, mẹ em không sao cả, nếu mẹ em mà bệnh thật thì bố em cũng không cho mẹ em sang đây với anh đâu.”

À, ra là anh đã lừa tôi, thế nhưng như vậy nghe mới hợp lý, mẹ tôi năm nào cũng khám sức khỏe định kỳ ít nhất ba lần, sao mà nói bệnh cái là bệnh được.

“Nếu như em không cam lòng thì anh có thể gây sức ép lên chuyện kết hôn thêm tí nữa, dù sao vẫn chưa đến mức cùng đường tuyệt lộ.”

Anh khe khẽ cất lời, đôi môi anh hôn lên trán, lên mặt và chuyển dần xuống trước ngực tôi.

Tôi nghe thấy âm thanh khàn khàn của mình hỏi anh: “Vậy cuối cùng là có chuyện gì.”

“Kế hoạch lúc trước bị chệch hướng, ” Đầu lưỡi anh liếm lên ngực tôi rồi trượt qua phần bụng, thăm thì như thể đang tâm tình âu yếm, “Mấy việc này em không hiểu đâu, nhưng anh phải thuyết phục gia đình anh đã, dù sao cũng phải đánh cược một lần.”

Tôi vươn tay siết chặt tóc anh ngay khi anh ngậm lấy dương vật tôi.

Máy xông tinh dầu phun ra hương gỗ mộc tản khắp phòng, tôi giờ đây tựa như người đi lạc trên sa mạc trông thấy một hòn đảo lúc sắp cạn kiệt sức lực, dù chẳng biết đấy là ảo cảnh hay phao cứu sinh, dù cho lý trí không ngừng can ngăn nhưng vẫn cầm đầu tiến tới, bởi vì nó là con đường duy nhất để tồn tại.

Anh nhả dương vật hơi cương của tôi ra, tôi nắm vai anh kéo lên ngồi trên người mình, chẳng ngờ anh lại phối hợp vô cùng ăn ý, mắt chùng như loe lóe chút ánh sáng.

Ngón tay tôi khẽ run lên, bàn tay anh vỗ về sau lưng bảo tôi đừng sợ.

40. Chương 40

Trong lồng ngực tôi thể như có một ngọn lửa đang hùng hực bốc cháy, không biết ngọn lửa ấy là lửa giận, tro tàn, hay dục vọng.

Chúng tôi môi chạm môi, ôm siết lấy đối phương như những cặp tình nhân.

Tôi bầu lấy sườn hông anh hằn lên dấu những ngón tay, vùi sâu dương vật vào cơ thể anh, còn anh thì vẫn luôn khe khẽ vỗ về lưng tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt bao dung, dịu dàng.

Trong giây phút tôi chợt thấy anh thật xa lạ, chẳng hiểu sao một Doãn An Thất dễ đoán mấy năm trước giờ đây lại khó hiểu và xa xôi đến nhường này.

Khoảnh khắc tinh dịch bắn ra, đầu óc tôi trở nên trống rỗng trong vài giây, lúc đang muốn lui ra sau theo phản xạ thì bị cánh tay Doãn An Thất siết chặt lấy chân khiến chúng không thể nhúc nhích.

Cả người chúng tôi toàn là mồ hôi, sự ẩm áp khi cơ thể dựa sát vào nhau khiến đầu óc tôi chẳng nghĩ được gì, cứ lảng lảng ngỡ rằng đây là chuyện sung sướng nhất trần đời, anh ghé mặt sang đặt những nụ hôn không dứt lên khóe môi tôi, quyến rũ và chứa chan yêu thương.

Dưới mái tóc ẩm ướt ấy là một ánh mắt trông như chứa đựng vô vàn tình cảm nồng nàn sâu đậm.

Tôi cũng hôn anh, đầu lưỡi quấn quýt, chùng như cơ thể đang trong trạng thái hôn mê tạm thời, dục vọng đang ngủ say kia chậm chậm ngả đầu chạm vào chỗ tinh dịch vẫn chưa kịp lạnh đi và vách tường ẩm nóng làm khoái cảm lẫn át lý trí, lan tràn khắp toàn thân.

Anh vẫn luôn nhìn tôi, gần trong gang tấc, khiến tôi không thể né tránh, bắt buộc phải đối diện với tình cảm chân thành trong đôi mắt kia, và tâm can tôi thì gần như trần trụi trước mắt anh, chẳng thể che giấu được bất cứ điều gì.

Và thế, quyết định tất thủy.

Ngày hôm sau chúng tôi cặp tay nhau bước xuống lầu, lúc đấy mẹ tôi đang uống trà sáng, thấy thế thì mỉm cười rồi bảo làm hòa với nhau là tốt rồi.

Chúng tôi cùng nhau đến sân bay, khi đấy tôi mới hay là vé máy bay đã được đặt sẵn chuyến buổi trưa, tôi vào nhà vệ sinh chỗ phòng chờ rửa mặt, trông thấy gương mặt tái nhợt của mình trong kính.

Gương mặt ấy như thể đang mĩa mai, một lát sau chợt chuyển sang khe khẽ thở dài.

Tôi nhắm mắt lại, những suy nghĩ phức tạp không ngừng cuộn trào, thế nhưng khi mở mắt ra thì trong lòng chợt thấy trống rỗng, chẳng động lại gì.

Cộc cộc cộc.

Doãn An Thất gõ cửa, tôi quay sang nhìn anh, anh lặng lẽ mở vài cúc áo khoát ra, cố ý để lộ những dấu ấn xanh tím, tôi lau sạch tay rồi bước về phía anh, cánh tay anh giơ lên vòng qua khoác vai tôi, dựa cả người mình lên.

Hai chúng tôi sánh vai nhau bước ra, mẹ tôi trông thấy thì mỉm cười đến là vui vẻ, mẹ còn cầm điện thoại lên quay một clip ngắn, chắc là định gửi cho mọi người xem.

Gắm hoa rực rỡ, hòa thuận vui vẻ, gương vỡ lại lành.

Phải chăng thứ tốt nhất chính là thuở ban sơ?

Chúng tôi lên máy bay, Doãn An Thất ngồi bên tay trái tôi, anh cầm lấy miếng che mắt đeo lên mắt tôi, dịu dàng bảo tôi ngủ đi.

Thế nhưng tôi chưa kịp nhắm mắt lại thì đầu ngón tay chợt cảm nhận được một thứ gì đó lạnh lạnh, tôi rút tay về theo phản xạ nhưng ngón tay anh đè chặt lấy khe hở giữa những ngón tay tôi không cho tránh đi.

Thứ lạnh lạnh đó trượt dần xuống các đốt ngón tay, tựa như một con dao bén nhọn đâm thẳng lồng ngực tôi và để lại nơi đó một vết sẹo thật rõ ràng.

Khi chiếc nhẫn đeo vào hết thì ngón tay anh cũng lồng vào tay tôi, mười ngón khăng khít.

Anh và tôi chẳng ai nói gì với nhau, tôi vờ như đã ngủ, anh cũng vờ như tôi đã say giấc, chừng như chút đấu tranh và đàn áp ban nãy chưa từng xảy ra.

Chúng tôi vừa xuống đến sân bay là bận rộn quay vòng như một con quay.

Vô số các hợp đồng, hiệp định trong ngoài đủ thứ tới tấp, ngày nào cũng phải nghe rất nhiều chuyên gia cố vấn tranh luận không biết bao nhiêu là việc, lúc này đây tôi bỗng thấy hối hận về chuyên ngành mình đã chọn lúc ra nước ngoài, bởi giờ tôi chẳng thể hiểu bất cứ những gì họ nói và bàn bạc cả.

Doãn An Thất ấy thế mà lại trông quen thuộc cực kỳ, anh nắm tay tôi đùa nghịch chiếc nhẫn đính hôn trên đó, từ tốn chậm rãi, chẳng chút lo lắng.

Cứ thế ký kết hợp đồng xong cũng mất một tháng, đến khi tôi hồi thần lại thì Doãn An Thất đã kêu tôi đi thử lễ phục, anh bảo hôn lễ sẽ được tổ chức vào tuần sau, tất cả bạn bè quen biết anh đã mời đủ hết, anh bảo tôi đừng lo lắng, sau khi kết hôn mọi việc vẫn như cũ, chẳng khác gì lúc trước đâu, anh vẫn là anh và tôi sẽ vẫn là tôi.

Có lẽ thứ duy nhất khác đi chính là đến lúc đó những rắc rối luôn quấn lấy tôi sẽ hoàn toàn biến mất.

Trong phút chốc tôi chợt bừng tỉnh, hóa ra mình sắp kết hôn.

Tôi cầm điện thoại ngay ra, nghĩ hân là nên báo tin này với bạn bè nước ngoài một tiếng.

Tôi quẹt mở màn hình thì mới thấy lịch sử tin nhắn tràn ngập những lời chúc ấm áp, tôi kéo lên trên nữa thì thấy tài khoản của tôi đã gửi lên một lời mời kết hôn vô cùng trịnh trọng vào mấy hôm trước.

Ngón tay Doãn An Thất xuất hiện che đi tầm nhìn của tôi.

“Em bận quá nên anh thay mặt em gửi thiệp mời cho mọi người rồi, giáo viên hướng dẫn ở nước ngoài của em vừa khéo cũng đang rảnh, ông ấy sẽ sang đây tham dự, đời người kết hôn chỉ có một lần mà, dù sao cũng nên tổ chức chu đáo và trọn vẹn.”

Tôi gật đầu, ghi nhớ từng câu từng chữ của anh.

Anh rút điện thoại trên tay tôi đặt sang một bên rồi cúi đầu trán kề trán, nhìn tôi với ánh mắt chứa chút lo âu.

“Em sao thế, không vui à?”

Tôi máy móc lắc đầu, mặc cho anh hôn lên môi mình, hơn thế tôi còn nhoẻn miệng cười dịu dàng với anh.

Anh rời khỏi phòng.

Hai ngón tay tôi kẹp lấy điện thoại ném vào hồ cá trong phòng.

“Brừm brừm.”

Tôi nhìn những dòng tin nhắn hoặc chân thành hoặc giả dối hiện trên màn hình sáng lên của điện thoại cách tấm kính và làn nước, tôi đứng đó nhìn cho tới khi tất cả những ánh sáng đó tắt ngúm, cho đến khi điện thoại chìm sâu xuống đáy hồ.

Hết chương 40

41. Chương 41

“Anh không vui hả?”

Tôi tưởng mình nghe nhầm nên không nói gì.

“Anh, anh không vui hả?”

Tôi ngẩng đầu trông thấy em gái đứng trước cửa phòng đang mấp máy môi nói gì đó.

“Anh ồ.”

Cô bé mang dép lê bước vào phòng ngồi xuống bên cạnh tôi, sau đó tỉnh ngịch nhún nhún giường.

“Anh không vui chứ gì?”

Tôi mím môi, không biết nên nói gì, có lẽ với tư cách của một người anh trai khi đứng trước mặt em gái thì tôi đã quen giấu hết cảm xúc vào lòng, cho dù em có hỏi thì cũng sẽ bảo mọi chuyện đều ổn.

“Anh không muốn lấy anh ấy thì đừng lấy.”

“Anh, anh có thể từ chối cơ mà, ngày mai em sẽ làm cô dâu thay cho anh, được không anh?”

“Dù sao thì trông anh ấy cũng được, em mà sống với anh thì cũng giống bố mẹ mình đấy, sau này cũng sẽ hạnh phúc thôi...”

“Đừng nói nữa.”

Tôi nhẹ giọng cắt ngang, hàng lông mi em vẫn luôn hấp háy, vô tình vạch trần lời nói dối của em ấy.

Em không biết làm sao để giúp tôi, không biết làm sao cho tôi sống vui vẻ, nên chỉ đành nhờ vào chút xúc động và dùng cảm cồn con còn sót lại đến trò chuyện với tôi.

Cũng hết như đêm đó, em đã lựa chọn im lặng, tuy vô ích nhưng ít ra vẫn an ủi tôi phần nào.

“Anh sẽ sống tốt thôi, ” Tôi giơ tay vỗ nhẹ tay em, chắc nịch và nghiêm túc bảo, “Doãn An Thất yêu anh, anh ấy rất biết cách chăm sóc anh, anh sẽ sống tốt mà.”

Em ấy chừng như đã bị tôi thuyết phục và cũng như đã tìm được một cái cớ không làm bản thân thấy quá áy náy.

Tôi nhìn em giơ tay lau đi nước mắt ngân ngấn, sắc mặt lại trở nên vô cùng vui vẻ.

Em nói: “Bố mẹ không lừa em, hai anh đúng là yêu nhau mà.”

Tôi mỉm cười gật gật đầu, sau đó em cứ quần lấy bắt tôi kể chuyện năm xưa của cả hai cho em nghe.

Tôi kể cho em chuyện năm đó chúng tôi đứng trong con hẻm nhỏ dưới ánh hoàng hôn, tỏ tình rồi yêu nhau.

Tôi kể cho em nghe chuyện bọn tôi đến một nơi gọi là Chân trời góc biển, sau đó bị người ta dụ dỗ chi tiền làm một cái ổ khóa bằng vàng.

Tôi kể cho em nghe rằng thật ra chúng tôi đã kết hôn với nhau từ rất lâu trước đây rồi, trên một cánh đồng thảo nguyên mệnh mông bất ngát.

Em bảo tôi kể rõ chi tiết cho em nghe, xong lại bảo sao hai anh kết hôn mà em ấy chẳng hay biết gì thế.

Tôi hồi tưởng lại khung cảnh năm đó, chọn lựa những chuyện thú vị kể cho em.

Khi ấy chúng tôi mới mười bảy mười tám, cả hai cùng nhau đi một chuyến lên thảo nguyên, chẳng biết sao lại bị dụ tham gia trò chơi lễ thành hôn của người Mông Cổ.

Tôi bẻ gãy cái cổ cừu mọi người đưa đến xong mới phát hiện anh vốn không có xiên sắt vào bên trong.

Anh cười ngựa đuổi theo tôi, nói anh nhất định sẽ chạy về căn lều của tôi trước tiên.

Chúng tôi đứng đối diện lò lửa lạy ba lần, sau đó lần lượt uống một ít rượu trong chén mình và chén đối phương, đây là loại rượu sữa ngựa được ủ trong một vại rượu có bôi bơ trên miệng.

Anh nhìn tôi cười, tôi cũng nhoẻn cười nhìn anh, rồi cả hai cùng mỉm cười nằm cạnh nhau, sau đó bắt đầu vươn tay cởi lớp quần áo thật dày trên người đối phương.

Bên ngoài căn lều có người hát vang lên giai điệu bài ca “Hôn em”.

”Ánh trăng bằng bạc, soi lên gương mặt em. Khuôn trăng tròn nhiên như đứa trẻ.

Tiếng đàn morin khuur du dương, kìa tiếng ai đang hát, xin đừng đánh thức tôi, người mà tôi yêu ơi.

Hôn lên nụ cười em.

Hôn lên nỗi buồn em.

Nơi có em là thiên đường.

Hôn lên bao sóng gió em đã trải.

Hôn lên hương hoa em.

Em sẽ cười lên lưng chú tuần mã của anh, rồi đôi ta cùng nhau du ngoạn khắp thế gian.”

Ghi chú:

(1) (Bài hát: “Hôn em”, trích từ album “Giai điệu Mông Cổ”, ca sĩ Cáp Lâm)

(2) Thông thường, đám cưới ở Mông Cổ thường trải qua bốn giai đoạn gồm nghi lễ Quà đính ước, Thách thức sức mạnh chàng rể, Chạy đua đến đám cưới và cưới chính thức.

Nghi thức Quà đính ước: Khi một chàng trai trẻ người Mông Cổ cảm mến một cô gái và muốn cưới về làm vợ, anh ta sẽ nhờ đến người mai mối đem đến chỗ cô gái ấy đường, lá trà và cổ chân ngựa. Tất cả được gói cẩn thận trong một chiếc khăn tay màu trắng, biểu tượng cho sự hòa hợp, ấm ụt và thịnh vượng.

Nếu những lễ vật đó được chấp nhận, điều đó đồng nghĩa với việc gia đình cô gái cũng tán thành cho sự kết đôi. Sau đó, chàng trai cùng gia đình sẽ tiếp tục mang quà đến nhà gái gồm khăn quàng cổ truyền thống, sữa và đường khối để cầu hôn. Thủ tục này sẽ diễn ra nhiều lần thì cặp đôi mới chính thức đính ước.

Nghi thức Thách thức sức mạnh chàng rể: Khi chú rể và gia đình đến nhà gái để chuẩn bị hộ tống cô dâu, họ sẽ được đối đãi như những vị khách quý. Tại nhà cô dâu, mọi người lúc này sẽ ăn uống linh đình, nhảy múa và ca hát. Một người được nhà gái giao nhiệm vụ chuyển lời sẽ bí mật rời bữa tiệc và đưa chú rể đến phòng cô dâu. Tại đây, các phù dâu sẽ đem ra một cái đầu cừu đã nấu chín và ở giữa được xiên bằng gỗ liễu hoặc sắt, để thách thức chàng trai bẻ bằng tay không. Nếu may mắn được ai đó mách lẻo trước, anh ta có thể phát hiện ra trò đùa này, lấy thanh gỗ ở giữa ra và dễ dàng đáp ứng lời thách thức. Còn nếu không biết, chàng rể sẽ bị mất mặt, trở thành trò đùa của các phù dâu.

Ở đây Doãn An Thất chơi xấu không xiên thanh sắt.

Nghi thức Chạy đua đến lễ cưới: Vào ngày diễn ra đám cưới, hai bên nhà trai và nhà gái sẽ tiến hành cuộc ganh đua khá ầm ĩ để đến nhà chú rể – nơi diễn ra lễ cưới. Họ sẽ xem thử ai đến nơi tổ chức đám cưới trước tiên. Để chiến thắng, những người bên nhà gái sẽ tóm lấy ngựa của chú rể rồi quất vào mông để nó chạy mất nhằm trì hoãn chàng rể vì anh ta sẽ phải mất một thời gian đi kiếm nó. Chàng rể cũng lường trước được sự việc, anh ấy có thể chuẩn bị sẵn một bữa yến tiệc đâu đó gần nhà, để người nhà gái khi nhìn thấy sẽ buộc phải dừng lại và tham dự, cho chú rể có thời gian chạy về nhà trước.

Nghi thức Cưới chính thức: Khi cô dâu đến nhà chú rể vào ngày cưới, hai người sẽ cùng nhau giết chết một con gà để tìm kiếm dấu hiệu may mắn trong gan của nó. Sau đó, cặp đôi tham dự một buổi lễ, ở đó sẽ có một vại rượu có bọt trên miệng được đặt trước mặt. Cô dâu sẽ uống một ít trong chén của mình và uống tiếp trong chén của chú rể. Tương tự, chú rể cũng sẽ uống một ít trong chén của cô dâu. Khi nghi lễ đám cưới kết thúc, cô dâu và chú rể sẽ tiếp đón bà mối và khách khứa. Mọi người hai bên gia đình cùng khách uống rượu chia vui, hát hò và nhảy múa đến nửa đêm

42. Chương 42

Hôn lễ được tổ chức rất long trọng, khách khứa đông đủ, không khí náo nhiệt, theo nghi thức sắp xếp thì Doãn An Thất là người gả cho tôi.

Tiểu Diễm Diễm đến cùng với Tống Thần, vì quá bận nên tôi chỉ kịp thoáng lướt qua bên cạnh cậu, nghe thấy cậu hỏi Tống Thần có muốn làm một hôn lễ giống thế này không?

Tôi chưa kịp nghe câu trả lời của Tống Thần thì Doãn An Thất đã kéo tay tôi đi.

Trên tay chúng tôi đeo nhẫn cưới truyền thống, buổi lễ tổ chức theo đúng nghi thức, đây là một quá trình kéo dài đằng đẵng.

Clip chiếu trên màn hình vô cùng cảm động da diết, diễn viên trong clip trông rất xinh xắn, họ sắm vai tôi và Doãn An Thất, tái hiện lại tất cả quá trình tôi đã trải qua, họ diễn vô cùng chân thật như thể chính họ là người đã đi qua bao thăng trầm sóng gió ấy.

Nghi lễ kết thúc thì đến tiết mục chụp ảnh, đãi tiệc và náo động phòng.

Cả thế giới thể như đang bị ngăn cách bởi một tấm màng trong suốt thật dày, tôi cảm thấy linh hồn mình như đã tách khỏi thân xác đứng ở một nơi khác nhìn cơ thể mình vui đùa, chuyện trò với mọi người.

Đêm dần khuya, mọi người quây phá xong thì cùng nhau rời đi.

Doãn An Thất ngồi trước mặt tôi, tay anh cầm một cái bật lửa bật rồi lại tắt, anh cứ thế nhìn tôi không nói gì.

Tinh thần tôi từ từ đề cao cảnh giác, đối phó với một trăm người còn không mệt bằng đối phó với một mình anh.

Anh châm điều thuốc, khói thuốc lá tản đến chớp mũi làm tôi nhú nhú mày.

Anh thông thả hút hết thuốc rồi dụi đầu lọc vào chiếc gạt tàn bằng thủy tinh để lại một dấu tròn nho nhỏ.

“Tiểu Bạch, em không vui à?”

“Rõ ràng là tôi không vui mà.”

Tôi hắt nhẹ hàm, lông nhím trên người xù hết cả ra.

“Từ lúc anh phản bội tôi thì với tôi anh đã là kẻ chết đi, thế nên có gì vui khi phải kết hôn với một người đã chết chứ?”

Doãn An Thất chỉ “À.” một tiếng, cởi cúc áo khoát ra rồi vứt áo lên tủ đầu giường.

“Thế nhưng em lại thích cái kẻ đã chết ấy, tình nguyện ở góa vì anh.”

Tôi chẳng biết đáp thế nào, tôi hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại không thể cứng với người khác.

Lúc ở nước ngoài tôi cũng từng gặp vài người đàn ông có tiềm năng phát triển mối quan hệ, nhưng bởi vì không có dự vọng cho nên luôn chỉ dừng lại ở mức tán thưởng, yêu thích.

“Người tôi thích là Doãn An Thất trước kia, bây giờ anh là cái thá gì chứ?”

Tôi cố kéo dài đoạn cuối, châm chích mỉa mai.

“Anh là chồng hợp pháp, là người em yêu.”

Anh cởi cúc áo sơ mi, động tác ấy rất cẩn trọng, càng nhìn càng thấy thật quen thuộc.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi cười, đến khi bóng hình anh ánh vào tầm mắt thì tôi mới nhận ra anh đang bắt chước mình.

Trên ngực anh có một vết sẹo nhạt màu, đây là do mảnh vỡ của chai rượu khi ấy rơi xuống cắt trúng. Lúc đấy tôi đứng trước mặt anh nên chai rượu xuống trước ánh mắt kinh ngạc của anh.

Những dòng rượu vang đắt tiền hòa chung với máu chảy xuống, những người xung quanh hét toáng lên, Doãn An Thất thì sững người rồi ngã âm xuống.

Tôi đã trông thấy anh cầm chai rượu đánh nhau rất nhiều lần, cũng đã can ngăn vô số lần anh chẳng màng sống chết, nghịch ngợm bốc đồng, vẫn cứ ngỡ mình là một người không thích bạo lực, tuân thủ phép tắc nhưng nào ngờ vào giây phút ấy tôi có khác gì Doãn An Thất, ngàn ngạt lửa giận chỉ muốn làm cho anh sống không bằng chết.

Liệu có phải là trùng hợp?

Hay là anh cố ý?

“Lách cách ——”

Doãn An Thất tháo mở thắt lưng ra rồi ném đi với một độ cong rất đẹp mắt, thứ to lớn ở thân dưới anh đã ngẩng đầu, thoát nhìn hơi đáng sợ.

Anh xoay người lại, miễn cưỡng để lộ hơn phân nửa tấm lưng, vươn tay từ từ cởi quần tây ra rồi ném xuống tấm thảm dưới đất, cả người anh giờ chỉ còn lại duy nhất chiếc quần lót trắng.

Tôi vẫn luôn nhìn anh, bỗng anh chợt quay đầu lại hỏi: “Đẹp không?”

Tôi im lặng, cơ thể anh rất đẹp, bệnh tôi mấy hôm nay hình như có dấu hiệu khỏi hẳn thì phải, vốn là một người thích đàn ông, thế nên khi nhìn thấy cơ thể xinh đẹp kia thì nơi đó của tôi cũng dần dần thức tỉnh.

Quả là bị sắc đẹp làm mờ mắt mà.

“Chắc.”

Anh nhích lại gần vươn tay vuốt ve gương mặt và cầm tôi, tôi nắm lấy chúng, rủ mắt xuống bảo: “Tôi tự làm.”

“Được.”

Tôi vừa nói lỏng tay mình ra thì anh lập tức đè tôi xuống giường.

Cúc áo bị bứt đứt văng xuống đất nảy lên vài lần, ngón tay tôi bấu chặt lấy ga giường rồi dần dần buông lỏng.

Cả quá trình thể như một vụ cưỡng bức, nhưng cả hai lại như cùng ngầm ưng thuận, cho phép cuộc làm tình trở nên như thế.

Doãn An Thất bước xuống giường cầm lấy ly nước nóng rồi quay sang đỡ tôi ngồi dậy, đưa vành ly đến bên miệng tôi.

Tôi với lấy ly rượu nhấp một ngụp, sau đó trút số rượu còn lại lên đầu anh.

Mặt anh ửng hồng thể nhưng anh lại bật cười ra tiếng, nụ cười làm tim tôi gia tăng nhịp đập.

Đôi môi anh chạm vào trán tôi, làm những giọt nước còn ẩm rơi xuống mặt tôi.

“Tiểu Bạch, anh sẽ nuôi em.”

Chúng tôi cùng nằm trên chiếc giường mềm mại, vừa ăn bỏng ngô vừa xem phim Hồng Kông, trong phim nữ chính đang nước mắt tuôn trào bỏ chạy, nam chính thì hô to: “Anh sẽ nuôi em.”

Doãn An Thất phì cười, co đôi chân dài lên, bộ dạng lười biếng vô cùng.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

Anh bỗng nhiên ôm lấy thắt lưng rồi vùi đầu vào ngực tôi: “Ai mà chẳng phải kiếm sống, làm gì nuôi nổi ai chứ?”

“Em nuôi anh được mà, ” Tôi vuốt ve lưng anh, nghiêm túc nói, “Đợi đến lúc mình lên đại học em sẽ vừa đi học vừa tiếp nhận việc trong nhà em, em kiếm tiền nuôi anh.”

“Em chỉ lo được cho anh về vật chất thôi, còn emotion thì chẳng thể đâu.”

Không chịu nói tiếng mẹ đẻ mà cứ phải chêm thêm tiếng nước ngoài vào làm gì thể không biết, tôi nhéo eo anh, thế là anh ngọ nguậy tới lui hết như một con rắn mềm mại làm tôi đành phải ôm chặt lấy anh.

“Em yêu anh mà, Tiểu Thất, anh muốn emotion thể nào thì em chiều hết.”

Thế là anh mỉm cười, nụ cười vừa ngọt ngào và vương chút cay đắng.

Sau này, chớp mắt khi hai chúng tôi đứng bên bờ sông.

”Ngày mà anh thích nhất là những ngày chúng ta còn trên cánh đồng thảo nguyên, ngày ngày thanh thoi chẳng phải lo nghĩ gì cả, trời đất bao la mênh mông, có người yêu ở bên cạnh.

”Anh ghét việc phải đóng kịch trước mặt bọn họ, anh thích đua xe, thích những ngày tự do tự tại, em đi theo anh có lẽ sẽ cực khổ, nhưng sau này chúng ta sẽ được tự do, muốn làm gì thì làm, chẳng phải sợ ai hết.

”Chúng ta đều là đàn ông, không có con thì làm việc gì cũng thoải mái, tự do không gò bó, anh đi bar hát hò, em thì đứng bên dưới ngắm nhìn, anh sẽ hát bài Yêu em một vạn năm, em chỉ cần lo phần cổ vũ là được.

“Sống những ngày như thế không phải tuyệt lắm sao?”

Tôi nhìn anh, lần đầu tiên thấy kiểu tóc và màu tóc mới của anh khó coi đến thế.

Tôi lắc đầu: “Em không thấy thế, Doãn An Thất, anh hãy mau dẹp bỏ những ý nghĩ điên rồ đó đi.”

Anh là đứa con hợp pháp duy nhất của bố mẹ, trách nhiệm mà anh phải gánh vác còn nặng nề hơn tôi gấp trăm lần, anh không thể trốn tránh mọi chuyện, anh không thể.

Mà đứng trên tình cảm cá nhân của tôi mà nói, thì kế hoạch của tôi là chúng tôi sẽ sống với nhau trong sự vững vàng ổn định, cùng nhau bước vào giai đoạn mới của cuộc đời trong những lời chúc phúc của người nhà, có một công việc thăng tiến ổn định, có một cuộc sống yên bình hạnh phúc, sau đó nuôi thêm thú cưng,

con đường này thuận lợi, trôi chảy biết bao, thế nên tôi không muốn cuộc sống của chúng tôi phải đối diện với những khó khăn.

Tôi yêu một Doãn An Thất bốc đồng dám đối đầu với cả thế giới ấy, nhưng hơn ai hết tôi biết rõ anh sẽ phải trở về đúng vị trí của mình, bằng không anh sẽ tự hủy hoại cuộc đời mình, chúng tôi cũng khó có thể bước tiếp bên nhau.

Tôi khao khát sự bằng bột, bốc đồng và tự do ấy nhưng lại khiếp đảm nhận ra tất cả đều không thuộc về tôi và cuộc sống của tôi.

Đêm đó Doãn An Thất xoay người bỏ đi, tôi gọi to tên anh nhưng anh vẫn không đáp.

Nghe nói đêm hôm đó anh đi uống rượu cả đêm với đám bạn, về sau khi mọi chuyện đã vỡ lở, ngẫm nghĩ lại thì có lẽ đó là đêm anh đã ngoại tình.

“Emotion.”

Tôi chỉ có thể dành cho Doãn An Thất tình yêu của mình, thế nhưng anh lại muốn quá nhiều thứ.

Doãn An Thất nói: “Anh nuôi em nhé.”

Tôi mỉm cười đáp lại duy nhất một từ ấy.

Anh ung dung thông thả, vô cùng bình tĩnh, tinh tế hôn lên mặt tôi.

”Em thích một cuộc sống yên bình, đẹp đẽ.

”Anh sẽ cho em tất cả những gì em muốn, em thích làm gì thì cứ làm.

“Anh sẽ luôn yêu em, luôn ở bên cạnh, mỗi ngày của em sẽ trôi qua nhẹ nhàng yên ả, không có khó khăn, không có sóng gió, anh sẽ thay em che chở đi tất cả.”

Ngón tay anh vuốt ve dục vọng tôi vô cùng thành thạo, cảm giác tinh tế mơn trớn trên bắp đùi.

Anh đè lên người tôi khiến lưng tôi đụng vào ga giường, môi anh đang ở rất gần tôi bỗng dưng dời ra xa.

Dương vật tôi được đặt dưới nơi tư mật kia, anh nâng thắt lưng lên chậm chậm nuốt trọn lấy nó.

Anh ngồi với tư thế cưỡi ngựa, thỏa mãn từng chút dục vọng nơi tôi, tựa như tôi mới là người bị anh điên cuồng làm tình.

”Em yêu anh, Tiểu Bạch.

”Em yêu anh.

”Em yêu anh.

...

“Em yêu anh.”

Thế giới của tôi chấp chờn lung lay chừng như sắp hoàn toàn sụp đổ.

Đường biên giới và nguyên tắc mà tôi vẫn luôn kiên quyết giữ vững đang không người lui về phía sau rồi vỡ vụn.

Trước mắt tôi chớp nhoáng vô số khung cảnh, chúng rách ra thành từng mảnh nhỏ đồng thời xoay vần tua đi tua lại những cảnh tượng của quá khứ.

Có ngọt ngào, có đớn đau, có hạnh phúc, có tuyệt vọng...

Tôi nhắm mắt lại, trút hết dục vọng vào cơ thể anh.

Đầu óc bị những khoảng không trắng xóa lấp đầy, tựa như chẳng còn lại gì.

Tôi mở mắt nhìn những giọt mồ hôi nhỏ xuống trên trán Doãn An Thất.

“Doãn An Thất, anh không yêu tôi nhiều như anh nghĩ đâu.”

43. Chương 43

Tôi nhìn anh, bỗng chốc thốt ra hết những lời vẫn luôn chôn sâu dưới đáy lòng.

”Anh quen cô gái ấy từ lâu lắm rồi mà, hai người cùng nhau đi đưa xe, ăn thịt xiên que và uống rượu.

”Anh nói là anh bị hãm hại, đêm đó là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

“Vậy mà anh ôm đứa bé ấy, trong ánh mắt anh tràn đầy mong chờ.”

Doãn An Thất cúi gầm đầu xuống, cảm anh gần như sắp đụng vào trước ngực, mái tóc dài rủ xuống che đi nét mặt, anh im lặng mặc cho tôi vạch trần những lời dối trá giữa cả hai.

Cơ thể chúng tôi vẫn dính sát vào nhau, dương vật tôi vẫn còn nằm trong nơi mềm mại nhất của cơ thể anh.

Thế nhưng tôi vẫn lạnh căm, tàn nhẫn xé rách hoàn toàn bức màn dày đang bao bọc bầu không khí hài hòa giữa hai chúng tôi.

”Tôi lưu lại từng bức ảnh sau đó đi tìm trung tâm giám định, kết quả đầy đủ là ảnh thật, tôi không dám tin.

”Ngày hôm ấy, lúc kéo hành lý đến cửa an ninh tôi vẫn luôn thấy nếu mình cứ thế mà đi thì thật không cam lòng.

”Tôi ném hành lý lại chạy đi tìm anh, bắt gặp anh và cô gái ấy trước cổng lớn sân bay, hai người đang nói gì đó với nhau, tôi chỉ đứng đó nhìn rồi chợt thấy bản thân mình thừa thãi biết bao.

“Doãn An Thất, anh không hề yêu tôi nhiều như anh nghĩ đâu.”

Tôi nhìn anh, mong chờ anh phản bác lại, hy vọng anh cho tôi biết sự thật không phải là thế, vậy mà anh vẫn giữ im lặng, thật lâu sau mới như vừa hồi thần lại.

“Tiểu Bạch, em đừng khóc.”

Tôi cầm lấy tay anh áp lên má mình.

“Tôi không khóc, không đáng.”

“Vậy thì tốt, mọi chuyện đã qua hết rồi, ” Doãn An Thất chợt rút tay ra như bị điện giật, nhồm dầy, hai cơ thể rốt cuộc cũng rời nhau ra, động tác của anh làm chút tinh dịch chậm rãi chảy ra khỏi nơi đó, “Tiểu Bạch, sau này mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp.”

Anh thò chân xuống mang dép lê dưới thảm trải sàn, tôi bật dậy níu lấy vai anh giơ tay vén tóc anh lên.

Ánh mắt anh sắc bén và ngả ngớn, tôi cứ ngỡ mình sẽ nhìn thấy chút tình cảm nào trong đấy, thế nhưng không, chúng hoàn toàn trống rỗng, không biết sao tôi lại có một cảm giác hoang đường rằng anh có nỗi khổ khó nói nào đó, cảm giác như bản thân bị chính đôi mắt và kinh nghiệm của mình lừa dối.

Doãn An Thất vào phòng tắm xong thì lấy khăn nhúng nước ấm lau mình cho tôi, anh lau rất cẩn thận, đến mức làm tôi thấy hơi xa lạ và kỳ quái.

Anh trước đây rất thích ra vẻ đại gia, ngay cả nước rửa chân còn cần tôi lấy giúp nữa là.

Hai chúng tôi nằm song song trên chiếc giường tân hôn, bầu không khí yên tĩnh đến lạ.

Tôi mở mắt trừng trừng, làm sao cũng không ngủ được, anh thấy thế nâng tay che lên mắt tôi.

”Ngày hôm đấy ở sân bay là lần cuối cùng anh gặp cô ta, nào ngờ vừa khéo bị em bắt gặp.

“Người anh yêu chỉ có mình em thôi, Tiểu Bạch.”

Nói xong anh dời tay đi, mắt tôi vẫn mở trừng trừng như thể có chết cũng không muốn phải nhắm lại.

Trong phòng tối mịt, tôi không sao biết được anh làm cách nào biết tôi vẫn chưa nhắm mắt.

Nhưng rất nhanh sau đó đôi môi anh đã in lên mắt tôi một nụ hôn, anh không ngừng hôn lên, ép tôi phải nhắm chúng lại.

“Em không ngủ thì anh sẽ làm cho em không thức dậy nổi đấy.”

Thế nhưng tôi vẫn không muốn ngủ.

“Lúc đó, lúc anh làm với cô ta, anh đã nghĩ gì thế?”

Căn phòng chìm vào im lặng, đến khi tôi cứ nghĩ anh sẽ không trả lời câu hỏi của mình thì anh đáp.

“Khi ấy anh bị thuốc mê nên chẳng biết gì nữa.”

“Họ đều bảo nếu như say rượu thật thì sẽ không mất lý trí, chỉ khi nửa say nửa tỉnh mới tỉnh táo mà ngoại tình được. Thế nhưng thuốc kích dục quá lắm là kích thích dục vọng thôi, không đến mức làm người ta mất hết lý trí, không biết trời trăng.”

Doãn An Thất lại im lặng một lúc rồi hà hơi như một con mèo hoang gặp phải sinh vật mà nó cảm giác được sự nguy hiểm.

“Ý em là sao, em muốn hỏi anh cái gì?”

“Anh có ngoại tình không?” Tôi hỏi rất nhanh.

“Có.” Anh trả lời chẳng chút do dự, câu trả lời chẳng khác gì một hòn đá to dùng nện thẳng vào ngực tôi.

“Lúc anh làm với cô ta đầu óc anh có tỉnh táo không, anh có nhớ từng chi tiết lúc đấy không?” Tôi không thể kiềm chế đôi môi mình hỏi ra những câu hỏi lung tung rối loạn.

Lòng ngực anh đập phồng dữ dội một chút thế nhưng trong bóng đêm lại vang lên rất rõ ràng.

“Tất cả đã là chuyện quá khứ rồi, em đừng hỏi nữa.”

Trong phút chốc cả người tôi như bị rút đi hết sức lực, mệt mỏi rã rời.

Một đêm không ngủ, ngày hôm sau lúc thức giấc vành mắt tôi xuất hiện một vết thâm quầng đen xỉ, Doãn An Thất gọi bác gái giúp việc luộc một quả trứng gà rồi tự tay lăn mắt cho tôi.

Phòng tân hôn của chúng tôi nằm trong căn biệt thự năm mươi sáu tuổi của Doãn An Thất, buổi lễ kết hôn hôm qua tôi vẫn trong tình trạng mơ màng thế nên hình như chỉ gặp mặt bố mẹ anh một lần duy nhất.

Bữa sáng là món cháo táo đỏ có hàm ý ăn mừng, mỗi người một chén, ăn xong thì anh bảo đưa tôi về nhà thăm bố mẹ tôi.

Tôi nhìn anh hỏi: “Người nhà anh không quan tâm việc anh làm gì à?”

“Mẹ anh không phải là mẹ ruột mà, ” Doãn An Thất cứ thế nói ra, nghĩ một lát lại bổ sung, “Có khi bố anh cũng chẳng phải bố ruột.”

Anh nói như thể đó là sự thật làm tôi không biết mình nên đáp lại thế nào.

44. Chương 44

“Mẹ anh bị vô sinh, ” Có lẽ Doãn An Thất tưởng là tôi đang nghi ngờ cho nên thờ ơ giải thích, “Vừa khéo người phụ nữ bố anh nuôi bên ngoài sinh được một đứa con trai, thế là bà ôm anh về luôn.”

”Bố cũng ngầm cho phép bà làm vậy, dù sao ông cũng thật lòng yêu mẹ.

”Vốn dĩ mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ nhưng không ngờ sau này xảy ra chút chuyện.

“Dòng máu đang chảy trong người anh chẳng phải của bố, cũng chẳng biết của gã đàn ông nào.”

Tuy không đúng lúc cho lắm nhưng trong đầu tôi chợt bật ra một câu, mẹ bà vậy thì chẳng phải khó xử lắm sao.

Tôi nghiêm túc suy nghĩ sau đó hỏi người đàn ông đang đứng chọn quần áo trước tủ: “Anh biết chuyện này khi nào?”

“Khoảng mười năm trước, ” Anh rút một bộ ném ra, xong lại ném thêm bộ khác đến cạnh tôi, “Lúc đấy thấy như cả thế giới của mình đã sụp đổ, nhưng may mà còn có em bên cạnh.”

Mười năm trước, Doãn An Thất mười tám, tôi mười sáu, lúc đó bảo đảm anh đã làm tình với tôi rồi, chẳng nhớ đã bị tôi làm chưa.

Tôi cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt, những thứ như lòng thương hại hay cảm thông không hợp với Doãn An Thất, vả lại giờ anh sống rất tốt, chiếm lấy vị trí người thừa kế vô cùng vững vàng, hẳn là cũng không cần sự an ủi của tôi.

Chúng tôi thay đồ xong thì anh lái xe chở tôi về nhà, xe chạy được nửa đường anh còn dừng lại lễ phép đi mua cả một xe quà.

Người nhà ai nấy đều vui vẻ, chỉ có mỗi em gái tôi trông hơi buồn, nhưng khi tôi nháy nháy mắt với em thì em lập tức mỉm cười.

Chúng tôi cùng nhau dùng bữa trưa, đến tối thì Doãn An Thất bảo còn có hẹn thế là chúng tôi lại lên xe, Doãn An Thất cúi người thắt đai an toàn giúp tôi.

Tôi tưởng anh sẽ dẫn tôi đến tiệc tối của một người bạn nào đó, nhưng không ngờ anh lại chở tôi đến trước một sân vận động.

Tối nay là buổi hòa nhạc đầu tiên của Trần Đông Đông, ấy thế mà tôi lại không để ý.

Anh móc trong túi ra một tấm vé VIP ngay hàng ghế đầu, tôi hỏi vé anh đâu thì anh bảo anh lười nghe lắm.

Anh mở cửa xe phó lái bảo tôi vào nghe đi.

Tôi nhìn anh do dự trong chốc lát rồi xuống xe.

Tôi bước theo dòng người đang xếp hàng tập trung ở lối vào sân vận động, đi được vài bước chẳng biết quỷ xui ma khiến thế nào tôi lại quay đầu về.

Doãn An Thất hạ cửa kính xe xuống hơn nửa, anh đeo kính râm, miệng ngậm điếu thuốc trông như đang nhìn tôi hoặc đang ngẩn người.

Tôi xoay người bỏ chạy về phía trước, lý trí nói với tôi rằng tôi chạy thế này là vì buổi diễn sắp bắt đầu rồi, phải nhanh lên mới kịp nghe bài hát đầu tiên.

Dù thế nhưng tôi không thể lừa dối chính bản thân mình, bởi vì tôi muốn cắt đứt ý nghĩ quay lại bên anh, tôi phải chạy nhanh hơn nữa, chạy cho đến khi không còn nhìn thấy ánh mắt anh nhìn tôi, cho đến khi trong mắt anh không còn bóng dáng tôi nữa, cho đến khi tôi có thể quên đi sự xúc động muốn quay lại trong chớp mắt ấy.

Trần Đông Đông đứng ngay giữa sân khấu, ánh sáng xung quanh dần chuyển tối chỉ còn lại vài ánh đèn chiếu vào cậu.

Cậu đàn guitar hát một ca khúc tiếng Anh, mỗi một câu hát đều như đang chạm vào tiếng lòng người nghe. Trong màn đêm chợt xuất hiện một tia sáng nhỏ, sau đó đến tia thứ hai, thứ ba... Tia sáng ấy dần sáng mạnh lên, tỏa sáng khắp không gian, khi tiếng hát của cậu chấm dứt thì ngàn vạn tia sáng đồng loạt chiếu lên người cậu.

Tôi nghe thấy những tiếng khóc thút thít xung quanh mình, ấy là giọt nước mắt của sự xúc động khi thần tượng mình yêu thích cuối cùng cũng thực hiện được giấc mơ.

Chẳng một ai biết thần tượng mà họ yêu thích ấy đã phải trả giá biết bao công sức và mưu mô mới đặt chân được lên sân khấu kia.

Thế nhưng ít nhất ngay giờ phút này, trong màn đêm tĩnh lặng này đây thì mọi uất ức mà cậu phải chịu đã tan thành mây khói, cậu có thể mặc sức tận hưởng sân khấu chỉ dành cho riêng mình.

Cậu sẽ ngày càng hoàn thiện bản thân, ngày càng có nhiều người yêu thích, đây có lẽ là sức hấp dẫn đặc biệt của một ngôi sao.

Tôi xoay người, lựa chọn rời đi ngay khi buổi hòa nhạc chuẩn bị đến giai đoạn bùng cháy.

Có người nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, dường như họ đang nói cậu chẳng phải thích Trần Đông Đông hay sao mà lại bỏ đi?

Phải, tôi thích cậu ấy.

Nhưng tôi không thích cậu ấy đến thế.

Tôi đứng ở cổng ra mới nhìn thấy có vài fan hâm mộ đang đứng tập trung trước cổng, nhân viên an ninh đang ra sức ngăn không cho họ vào, họ đứng ngoài sân vận động chỉ nghe được tiếng ca xa xa vọng lại.

Tôi nói đôi ba câu với nhân viên an ninh sau đó lấy tấm vé vào cổng vẫn còn ấm trên người mình nhét vào tay một cậu trai đang ôm bạn gái.

Cậu chàng kinh ngạc nhìn tôi, tôi đưa tay lên miệng làm động tác giữ im lặng rồi chỉ chỉ về phía nhân viên an ninh, cậu chàng mỉm cười gật gật đầu.

Đoạn tôi tiếp tục bước ra ngoài, nghe thấy tiếng cười ngạc nhiên và vui sướng của cô nàng đằng sau lưng.

Gió đêm có hơi lạnh, tôi khẹp lại áo khoác tăng nhanh bước chân.

Tôi đi một vòng quanh sân vận động mới ra đến cổng vào đằng trước, xe của Doãn An Thất vẫn đỗ ở đó, trông lặng lẽ và kiên định.

“Cạch.”

Anh mở cửa phó lái ra thế nhưng tôi lại chẳng muốn vào.

Tôi đứng trước cửa sổ xe chỗ anh ngồi, khom lưng gõ gõ vào mặt kính chắn gió phía trước, anh lặng im nhìn tôi, tôi cũng lẳng lẳng nhìn anh.

“Cạch.”

Anh mở cửa bước xuống xe.

Tôi đứng thẳng người quay lưng người bước đi, dưới ánh đèn đường vốn chỉ có một cái bóng bước đi, không lâu sau lại xuất hiện thêm một cái, khoảng cách giữa hai cái bóng ngày càng ngắn lại cho đến khi bao trùm lên nhau.

Anh quàng tay qua vai tôi dựa cả người lên. Chúng tôi chẳng ai nói gì, cứ thế im lặng bước đi trên con đường quen thuộc đến trước một quán bar.

Không khí quán bar ngọt ngào ồn ào, khắp nơi toàn là mùi rượu và khói thuốc lá, những cặp trai gái điên cuồng nhảy múa thỏa mãn dục vọng dưới ánh đèn chớp nhoáng.

Chúng tôi sánh vai chen qua đám đông tiếp tục đi đến trước quầy bar. Thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là một đôi bàn tay vô cùng trắng trẻo và mềm mại, tiếp sau đó là gương mặt ngây thơ vô hại, có thể gọi là dịu dàng như ngọc.

“Lâu không gặp.”

Tôi và Doãn An Thất ngả người dựa vào thành ghế rồi đáp lời cậu.

“Tô Dật, đã lâu không gặp.”

Tô Dật gật nhẹ đầu, xắn ống tay áo lên pha hai ly rượu đưa cho chúng tôi.

Ly của tôi là Margaret còn ly của Doãn An Thất lại là Manhattan.

Hết chương 44

45. Chương 45

Tô Dật là bạn của tôi và Doãn An Thất, cậu ta là một bartender mà chẳng giống bartender tí nào, quán bar này cũng do cậu mở, thế nhưng cậu lại luôn muốn làm một bartender trông dễ bắt nạt, mê hoặc người khác đến trêu chọc và gây sự, xong lại đánh từng đứa một vứt ra ngoài — May mà cậu còn có chỗ dựa, đổi lại là người khác thì quán bar này dẹp tiệm lâu rồi.

Tôi và cậu mất liên lạc cũng đã lâu, lỗi không phải do cậu mà vì đây là nơi Doãn An Thất bị người ta hại, uống phải một ly rượu có thuốc trong đấy — Tất nhiên những lời này đều do Doãn An Thất nói.

Tô Dật gọi một tên đệ tử trong phòng nghỉ ra làm thay mình rồi bưng một ly nước ép ngồi xuống cạnh tôi, cậu ngậm ống hút hút một ngụm rồi hỏi.

“Hai người tìm tôi chi vậy?”

“Vừa mới nghe hòa nhạc xong, thói quen trước đây là mỗi khi nghe xong lại đến chỗ cậu làm một ly, hôm nay chả biết sao nghe xong thì chân tớ tự chạy đến chỗ cậu đấy chứ, không ngờ quán cậu vậy mà chưa bị dẹp, chắc cũng vất vả lắm nhỉ.”

Tôi giải thích mấy câu, Doãn An Thất thì cúi đầu uống rượu không nói gì.

Tô Dật giơ tay chỉnh chỉnh lại lát chanh bị lệch trên ly rượu của tôi sau đó không khách khí bật lại tôi một câu.

“Tớ cứ tưởng cậu tìm tớ tính sổ chứ, chuyện xảy ra trên địa bàn của tớ mà, tớ chờ cậu tám năm rồi giờ cậu mới đến.”

Lúc đó tôi có gọi điện cho Tô Dật nhưng máy cậu lại tắt, về sau vì có quá nhiều chuyện xảy ra thế là quên bống luôn.

“Bạch Tề, đám cưới cậu tớ không đến dự nên chắc cũng không cần phải chúc tân hôn vui vẻ đâu nhỉ?”

“Phải chúc, hơn nữa phải bỏ sung quà mừng cưới còn thiếu nữa.” Tôi chưa nói gì thì Doãn An Thất đã chen miệng.

Tô Dật nhìn Doãn An Thất khoảng ba giây, ngay lúc tôi định mở lời thì cậu bảo.

“Ok, chơi lớn luôn, dù sao cũng là bạn bè lâu năm mà.”

Câu nói của cậu nghe cứ quái gở thế nào ấy, trông chẳng giống dáng vẻ dịu dàng như ngọc trong ký ức trước đây của tôi gì cả, phàm là quan hệ càng tốt thì cậu càng khách sáo, câu nệ, còn với người lạ thì cậu sẽ khoác thêm một lớp ngụy trang, gương nanh múa vuốt với người ta.

Trực giác mách bảo tôi rằng giữa Doãn An Thất và Tô Dật đã có mâu thuẫn nào đó, thế nhưng trong trí nhớ của tôi thì họ còn chưa đánh nhau bao giờ mà.

Rượu trong ly Doãn An Thất đã cạn đấy, anh rút ví tiền trong túi áo khoác lấy một xấp tiền mặt lót dưới đáy ly — Ý của anh hẳn là muốn đi về.

Tôi vẫn chưa đụng ly rượu của mình lấy một lần nên thấy hơi do dự, dù sao cũng là bạn bè lâu năm không gặp mà mới nói mấy câu đã về thì cũng hơi có lỗi với người anh em Tô Dật này.

Tô Dật nhích ly rượu ra, giơ tay sờ sờ xấp tiền dày xong thì quay người vẫy vẫy tay với một nhân viên phục vụ đằng xa bảo cậu mang ra hai thùng bia ướp đá, sau đó mới lạnh giọng nói thêm một câu.

“Doãn An Thất cậu cứ đi đi, đi rồi thì tớ khỏi giữ bí mật giúp cậu nữa, để cho Bạch Tề biết cậu đã giấu cậu ấy chuyện gì suốt bấy lâu nay.”

Doãn An Thất nhìn Tô Dật, giơ tay cài từng chiếc cúc áo khoác: “Nếu như cậu muốn nói thì tớ cũng không cần.”

Tôi nghe mà chẳng hiểu mô tê gì, bèn chen miệng: “Ô Dật, cậu giấu tớ chuyện gì, hôm nay nói cho tớ cũng chưa muộn đâu.”

Tô Dật cầm ly rượu của tôi lên trút một hơi cạn sạch rồi lấy tay áo trắng tinh lau miệng, tức giận đến mức đầu ngón tay phát run: “Không có gì, Bạch Tề, cả đời này tớ cũng sẽ không nói cho cậu.”

Hai người họ kể xướng người họa như thế càng khiến tôi thêm tò mò, tôi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem rốt cuộc thì họ đang che giấu tôi chuyện gì.

Tôi không tin trên đời có nhiều chuyện tình cờ đến vậy, cho nên đây chắc chắn là một kế hoạch được sắp xếp kỹ càng, tại sao Doãn An Thất lại cho tôi biết chuyện gia đình anh, rồi tại sao lại dẫn tôi đến sân vận động bảo tôi tự đi nghe hòa nhạc.

Chừng như anh đang muốn dẫn dắt tôi đi tìm sự thật đang bị che giấu nào đó, không tìm thấy cũng chẳng sao mà tìm thấy cũng không vấn đề, thái độ của anh chính là như vậy.

Bình tĩnh thờ ơ như đang hạ từng nước cờ và đặt bẫy, mà tôi lại chính là quân cờ và con mồi trong tay anh.

Thật vô vị quá đổi.

Cho dù có bao nhiêu nỗi khổ và lý do đi chẳng nữa thì chuyện ngoại tình vẫn là thật —— Và tôi thì sẽ không bao giờ dễ dàng tha thứ cho anh.

Mối quan hệ giữa hai người một khi đã có sự nhúng vào của người thứ ba thì cho dù làm thế nào cũng không thể cứu vãn.

Không, cũng không thể nói thế được, chẳng phải Doãn An Thất đã kết hôn với tôi rồi sao, chúng tôi còn khăng khít dính vào nhau đây này, có khi còn phải duy trì tình trạng này thêm một thời gian dài đằng đẳng nữa là đằng khác.

Doãn An Thất bước ra ngoài chẳng chút do dự, Tô Dật nắm cổ tay tôi bảo tôi uống với cậu, tôi do dự vài giây rồi lấy điện thoại nhắn với Doãn An Thất là tôi sẽ về trễ tí.

Hai thùng bia, bốn mươi tám chai, tôi và Tô Dật cứ thế vừa trò chuyện vừa nốc sạch.

Tô Dật hỏi: “Cậu sống ở nước ngoài tốt chứ? Mọi chuyện có suôn sẻ không?”

Thế là tôi kể cho cậu nghe vài ba chuyện thú vị rồi hỏi thăm việc làm ăn của cậu mấy năm nay thế nào, sao mà vẫn còn độc thân thế này, đã có người mình thích chưa.

Đầu tôi thấy hơi choáng, cuối cùng cũng uống say mất rồi, Tô Dật đỡ vai tôi loạng choạng đi về một hướng.

Cậu bảo tôi ngủ ở chỗ cậu một đêm đi, tôi nói được, tớ không đọc chữ điện thoại được nữa, say quá rồi, cậu giúp tớ nhắn tin cho anh ấy, báo với anh đêm nay tớ không về.

Dường như tôi nghe thấy tiếng cười của Tô Dật.

Tiếng cười ấy chẳng hiểu sao lại làm cho người nghe thấy rất khó chịu.

Mắt tôi trĩu nặng, cảm thấy lưng mình chạm vào đệm giường mềm mại, có một đôi tay đang cởi quần áo tôi.

Tôi quơ quào hai tay đánh cái tay ấy mấy phát, mơ màng nói: “Đi ra coi...”

Lại có ai đó đang cười, tiếng cười đó không giống của Tô Dật mà nghe như Doãn An Thất.

Tôi cố ép mình phải mở mắt ra, cảm thấy như trời đất đang quay cuồng...

Trên môi tôi cảm nhận được có thứ gì đó ấm nóng chạm vào, mặt Doãn An Thất hiện ra trước mắt tôi, tôi không thể kiềm chế đôi tay mình ôm lấy cơ thể anh, rất mát mẻ... rất thoải mái...

Cảm xúc mềm mại chạm vào cơ thể tôi, hình như có gì đó không phải cho lắm... chắc là tôi nghĩ hơi nhiều rồi...

Tôi đè Doãn An Thất xuống dưới người, gấp gáp hôn lên xương quai xanh của anh, còn dục vọng thì đang đặt ngay sát bắp đùi anh...

“Rằm ——”

Đó là ——

Âm thanh cửa bị tông mở.

Da đầu tôi chợt cảm thấy đau đớn vô cùng, nỗi đau như châm chích ấy kéo lý trí tôi tỉnh táo trở lại, giây tiếp theo tôi ngạc nhiên sững sờ trừng lớn mắt.

Người trước mặt tôi là một cô gái hoàn toàn xa lạ mà không phải Doãn An Thất.

Cổ cô nàng vẫn còn hằn dấu hôn của tôi, tay tôi vẫn còn đặt trên eo cô, chỉ cần muợn thêm mười giây nữa thôi thì tôi đã làm ra chuyện chẳng thể cứu vãn ——

Tôi còn chưa kịp làm gì thì cơ thể chợt bị xách cao lên, gần như là bị ai đó cưỡng ép ghì chặt vào lòng.

Trên cơ thể người đó tràn ngập mùi hương quen thuộc, áo khoác và chiếc sơ mi đang mặc là những thứ mà sáng nay anh mới chọn trước mắt tôi.

“Doãn An Thất...”

Tôi chợt nhận ra mình đang run lên, không biết là vì sợ hay là vì tác dụng của thuốc, tôi như hóa điên mà ôm siết lấy anh.

Doãn An Thất ôm tôi, cả hai loạng choạng ra ngoài, dư quang khóe mắt tôi lướt thấy Tô Dật, tay cậu đang kẹp một điều thuốc đứng đằng sau cánh cửa lẳng lặng nhìn chúng tôi.

”Tô Dật...”

“Tớ hận cậu đến mức muốn giết chết cậu...”

Tô Dật thờ ơ vẫy tay với tôi, không biết Doãn An Thất nghĩ gì mà cũng không hỏi cậu ta cho ra lẽ, tôi suy nghĩ bằng chút lý trí còn sót lại của mình, có lẽ anh muốn xử tôi trước rồi mới bàn đến chuyện khác.

Chuyện còn lại tôi chẳng nhớ rõ gì nữa.

Tôi không biết Doãn An Thất đã đưa tôi đi đâu, chỉ biết nơi đó có một chiếc giường rất mềm mại, chúng tôi đã hôn nhau, làm tình và tận hưởng cơ thể của cả hai, sau đó thì mệt mỏi thiếp đi.

Lúc tỉnh lại tôi đang nằm trong lòng Doãn An Thất, trên người anh toàn là dấu vết tôi để lại, trong không khí vẫn còn vương vấn mùi xạ hương.

Tôi ngẩng nhìn gương mặt say ngủ của Doãn An Thất, dù cho biết rằng chuyện tối qua có lẽ là một vở kịch, thế nhưng đây là lần đầu tiên tôi nảy sinh một tia dao động.

Lỡ đâu Doãn An Thất vốn không thích cô nàng kia, lỡ đâu tất cả những gì tôi nhìn thấy đều là sự sắp đặt, lỡ đâu họ nảy sinh quan hệ xác thật là vì tác dụng của thuốc thì sao.

Có lẽ Doãn An Thất chẳng làm gì sai cả, có lẽ tôi không nên cực đoan quá mức như thế.

Tôi biết nếu mình nghĩ thế thì thế giới của tôi sẽ trở nên sáng tỏ thông suốt, chẳng còn nỗi buồn và phiền não nữa.

Nhưng tôi luôn luôn từ chối lối suy nghĩ đó.

Tất cả những chuyện tối qua nếu như là một vở kịch thì quả là đáng sợ vô cùng.

Bởi vì tôi đang rất nghiêm túc suy nghĩ xem có phải là tôi đã sai rồi hay không.

46. Chương 46

Tôi bỗng không còn có ý chống đối và ghét bỏ Doãn An Thất nhiều như trước nữa, con người vốn là thế đấy, chỉ cần có lần dao động thứ nhất, thì không lâu sau sẽ lại dao động lần thứ hai. Sau khi thử bước được một bước thì sẽ phát hiện à, hóa ra chặng đường không khó khăn đến mức ấy, và cứ thế khám phá bước tiếp theo.

Cuộc sống dần trở nên suôn sẻ hơn khi tôi đã trút hết lớp gai nhọn trên mình và không còn cự tuyệt khi Doãn An Thất dựa gần nữa.

Tôi nộp đơn xin làm giảng viên vào một trường học trong vùng, áp lực công việc không nặng và các em học sinh đều rất dễ mến.

Doãn An Thất quay trở lại nhịp sống hằng ngày, sáng chín giờ đi làm tối sáu giờ về nhà, có khi đến công ty, có khi đến chi nhánh khác làm việc, có khi anh đi đâu tôi cũng chẳng biết, tóm lại là mỗi ngày vẫn kiên trì về nhà ăn cơm tối với tôi.

Thỉnh thoảng vào thứ bảy cuối tuần chúng tôi sẽ tụ tập với đám bạn, không khí trò chuyện rất hài hòa và vui vẻ.

Số lần làm tình một tuần khoảng bốn năm lần, chúng tôi thay phiên nhau, anh ở trên một lần rồi lại đến lượt tôi, đời sống tình dục khá ổn định, không hề gây gổ hay xích mích gì.

Khi nhịp sống trở nên có quy luật thì thời gian cũng trôi rất nhanh, mới chớp mắt đã hơn nửa năm trôi qua. Sắp đến sinh nhật lần thứ ba mươi của Doãn An Thất.

Vào khoảng thời gian này năm ngoái tôi và anh vẫn còn xa cách nhau, tôi đã tưởng cả đời này mình sẽ không sống với anh nữa.

Thế nhưng sự đời khó lường, giữa cả hai, tôi là người đã đi sai một nước cờ.

Tôi gặp bố mẹ Doãn An Thất trong bữa tiệc tối, nghe bảo họ rất bận rộn, lần trước chúng tôi gặp mặt là trong buổi lễ kết hôn, gương mặt mà lúc nhỏ tôi vẫn thấy rất hòa nhã, hiền lành chẳng hiểu sao giờ đây lại hiện diện chút gương gạo, miễn cưỡng trên nét cười của họ.

Tôi lễ phép chào hỏi và trò chuyện với họ đôi ba câu, đoạn Doãn An Thất khoác tay tôi đi bảo tiệc khiêu vũ sắp bắt đầu.

Buổi tiệc sinh nhật hôm nay Doãn An Thất đã mời Trần Đông Đông đến, hiện giờ giá cát-xê của cậu cao chót vót, chính thức xếp vào hàng ngũ những gương mặt trẻ có triển vọng, có thể xem như đứng trong top đầu.

Tôi và Doãn An Thất lót đường cho cậu không biết bao nhiêu là tiền của, người trong giới đều bảo Trần Đông Đông là chàng trai có hai vị đại gia chống lưng cho.

Có đôi khi tôi cảm thấy tất cả dừng lại đối đầu với thế giới và sự điên cuồng, bướng bỉnh của mình đã hoàn toàn kiệt quệ, khi tất cả những góc cạnh đã bị mài mòn thì giờ đây tôi bắt đầu tìm cho mình một con đường và môi trường sống thoải mái nhất, phù hợp với mình nhất.

Tôi dần thôi miên bản thân, không ngừng tự nói với mình rằng tôi rất yêu Doãn An Thất, và Doãn An Thất cũng rất yêu tôi, hãy để những khúc mắc trong quá khứ ấy dần tan biến và quên chúng đi thôi.

Và hãy để tình yêu xóa nhòa mọi đau khổ, dung hòa mọi xa cách, thế rồi tôi dần xem nhẹ những ký ức ấy, cố gắng thay đổi chúng và trang hoàng cho cuộc sống của mình.

Tôi nói với chính mình nếu đổi lại tôi là Doãn An Thất thì có lẽ tôi sẽ không giải quyết mọi chuyện tốt được như anh.

Có lẽ tôi sẽ dần biến thành con người mà tôi đã từng rất căm ghét, âu cũng do số phận.

Thế nhưng số phận vẫn không bao giờ cho tôi được như ý.

Khi tôi và Doãn An Thất cùng nhau cầm con dao nhựa chuẩn bị cắt bánh kem thì trong sảnh chợt vang lên tiếng ồn.

Chúng tôi nhìn sang sân khấu, nơi lẽ ra phải chẳng có ai nay bỗng xuất hiện một bé trai đang đứng ngay chính giữa.

Bé trai mặc một bộ quần áo màu trắng rất xinh đẹp, ngoại hình thanh tú, đầu để húi cua hệt như Doãn An Thất lúc bé, có ai đó lao đến định bế cậu bé xuống —— Người đó là mẹ của Doãn An Thất.

Cậu bé mỉm cười với chúng tôi, trên mặt cậu có hai cái má lúm đồng tiền be bé, cậu mỉm cười ngọt ngào: “Bố ơi, chúc bố sinh nhật vui vẻ.”

Thế giới tôi gầy dựng gần như sắp hoàn mỹ bỗng chốc rầm rầm đổ nát.

Đầu óc tôi như đơ ra mất mấy giây, bởi vì tất cả những thông tin sau khi trải qua chất lọc chảy đến trung tâm não tôi thì chỉ còn sót lại duy nhất một từ.

LIE

Anh nói, đứa trẻ ấy là việc ngoài ý muốn.

Anh nói, đứa trẻ ấy không phải con ruột mình.

Anh nói, anh sẽ chẳng quan tâm đến đứa trẻ và mẹ nó.

Anh đang lừa dối tôi.

Họ đều lừa dối tôi.

Tôi không dám nhìn về mặt anh lúc này, tôi sợ mình sẽ nhìn thấy nét mặt mình không muốn thấy.

Cảm giác tuyệt vọng chỉ cần ném trái một lần thôi là đủ rồi, con người ai cũng nên đối xử tử tế với chính mình mà, phải không?

Tôi đã trưởng thành, không còn là tôi hoang mang bối rối của tám năm trước nữa, không còn là kẻ chỉ biết trút hết tức giận bằng một chai rượu, không còn là một tôi cực đoan, quá khích đến mức muốn cả thế giới này phải trở thành vật hiến tế cho tình yêu của mình nữa.

Tôi sải bước về phía trước, tay áo tôi bị ai đó kéo lại, tôi không quay đầu nhìn người đàn ông đang kéo áo tôi, cứ thế cố chấp tiến thêm bước thứ hai về phía trước.

“Tiểu Bạch, đừng qua đó.”

Chắc là tôi điên rồi.

Tôi vẫn cố chấp bước tiếp, chất lượng vải cũng không bền chắc gì mấy, mới thế thôi mà đã rách toạc.

Người đó không còn ngăn tôi lại nữa, có rất nhiều gương mặt quen thuộc định khuyên nhủ tôi, thế nhưng khi bị tôi nhìn thì họ chầm chậm tránh đường cho tôi đi.

Mẹ Doãn An Thất định bế đứa bé lên nhưng nó lại đang chơi trò trốn tìm với bà trên sân khấu, đến khi tôi bước đến mép sân khấu thì cậu bé cười với tôi, nhảy từ trên sân khấu cao hơn một mét xuống.

Tôi giang hai tay vững vàng đón lấy đứa bé, nó choàng hai tay ôm cổ tôi, gương đôi mắt tò mò lên ngắm nhìn tôi.

Gần như đồng thời có vô số người vừa mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi bế đứa bé bước từng bước về bên cạnh Doãn An Thất, buổi tiệc tiếp tục diễn ra, khách khứa và chủ tiệc ai nấy đều vui vẻ, hòa thuận ấm áp, không những thế còn có rất nhiều bạn bè trong giới truyền thông chụp cả tá ảnh cho chúng tôi.

Khi tiệc kết thúc đứa bé cũng đã mệt mỏi buồn ngủ, Doãn An Thất ôm lấy đứa bé từ trong lòng tôi đưa sang cho người giúp việc.

Mọi người dần dần ra về, chỉ còn lại tôi và Doãn An Thất.

Khung cảnh này gần như trùng khớp với năm ngoái, cả hai trầm mặc nhìn nhau, không ai muốn làm người đầu tiên phá vỡ sự im lặng.

Qua một lúc lâu sau Doãn An Thất mới mở miệng.

“Anh cứ tưởng em sẽ cầm chai rượu lên đập vào đầu anh giống năm đó chứ.”

“Khi đó còn nhỏ, chưa hiểu chuyện.”

Gương mặt tôi vương nét cười hời hợt, Doãn An Thất thì mím chặt môi.

“Anh có muốn giải thích gì với em không?”

Tôi đợi khoảng vài phút, có vô vàn suy nghĩ cuộn trào trong lòng tôi.

“Đã là chuyện của quá khứ cả rồi...”

“Ừ nhỉ, mọi chuyện đều đã qua hết rồi mà.”

Chúng tôi quay về phòng ngủ, cởi quần áo, hôn môi, làm tình.

Sau cùng cả hai nằm song song trên chiếc giường mềm mại, cơ thể gần trong gang tấc nhưng trái tim lại xa cách nghìn trùng.

Doãn An Thất châm một điếu thuốc, rít vài hơi rồi dập, lại châm thêm một điếu, rít rồi dập.

Khắp căn phòng tràn ngập mùi thuốc lá anh hay dùng.

”Tiểu Bạch, nếu như anh đón đứa bé ấy về nhà mình thì em có chấp nhận được không?

Nếu là trước đây thì tôi sẽ không tin Doãn An Thất có thể nói thế, nhưng giờ đã khác, có lẽ cho dù anh nói gì đi nữa thì tôi cũng sẽ không bao giờ ngạc nhiên.

Lòng ngực tôi như bị khoét mất một lỗ thật to, kêu gào tôi phải đau đớn và khóc lóc, thế nhưng phần nhiều lại là một cảm giác trống rỗng, nó như thể đang nhắc nhở rằng một bộ phận trên cơ thể tôi đã biến đâu mất rồi.

Một Doãn An Thất mình yêu và từng yêu mình đã hoàn toàn thay đổi, chẳng thấy đâu nữa.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, gơ tay che kín hai tai bày ra tư thế chống cự.

Doãn An Thất ôm lấy tôi, cầm anh đặt lên trán tôi, những giọt nước lạnh buốt trên gương mặt anh nhỏ xuống lưng tôi.

Lạnh thấu xương cốt.

Thật lâu sau tôi mới nghe tiếng Doãn An Thất cất lên.

“Thôi, ngày mai mình ly dị vậy, em cứ đi đi, anh không giữ em lại nữa.”

Giọng điệu anh như thể chỉ đang trò chuyện xem thời tiết ngày mai thế nào, bình tĩnh đến mức khiến tôi cảm ghét tột cùng.

Thế này thì tính là gì nhỉ.

Khi giữa tôi và con anh nảy ra mâu thuẫn thì anh cứ thế dễ dàng vứt bỏ tôi thế ư?

Muôn vàn thủ đoạn lúc trước của anh dùng để làm gì, có phải đây là trò đùa trả đũa do chính anh sắp đặt?

Dáng vẻ nồng nàn yêu thương của anh thì sao, có phải anh muốn khiến tôi lại tin tưởng vào tình yêu sâu đậm nơi anh để rồi đập nát nó thêm lần nữa?

Tôi muốn bắt lấy tay anh hỏi cho ra lẽ, thế mà anh lại bình tĩnh đứng dậy quay đi bỏ lại cho tôi một bóng lưng.

“Em nghỉ đi, sáng mai anh sẽ chở em đi.”

Tôi như phát điên nắm lấy tóc mình, sau đó điên cuồng cầu xé ga giường, thế nhưng ngày hôm sau mặt trời vẫn mọc, tôi nghe thấy tiếng súc miệng trong nhà vệ sinh.

Tôi chậm rãi ngồi dậy như một chiếc máy đã rệu rã, thay quần áo rồi vội mở cửa.

Về mặt tôi trong gương trông trắng bệch chẳng khác gì cô hồn dã quỷ.

Gương mặt ấy đang cười nhạo tôi, nó nói, “Tôi đã chẳng còn muốn nói thêm gì với cậu nữa.”

Tôi ra khỏi phòng, Doãn An Thất đang ăn cháo, hai tay tôi bưng chén cháo lên hộp từng hộp đến cạnh đây.

Anh đi đằng trước còn tôi theo sau, cả đoạn đường từ cửa nhà đến ga ra vốn rất dài, nhưng chẳng biết sao hôm nay lại trở nên ngắn đến vô cùng.

“Doãn An Thất, anh có yêu tôi không?”

Tôi không thể ngăn được mình muốn hỏi cho rõ.

“Thế em thì sao?”

Anh hỏi ngược lại tôi.

Vào rất lâu rất lâu trước đây, dưới ánh hoàng hôn, tôi đè trên người Doãn An Thất, anh thở hồng hộc, quần áo ướt đầm.

Tôi lau mồ hôi cho anh, sau đó ngộ ngộ muốn tiếp tục nhưng anh lại không chịu.

Anh hỏi: “Tiểu Bạch, em có yêu anh không?”

Tôi hốt hốt hỏi lại: “Thế anh thì sao?”

“Anh yêu em.” Anh vô cùng nghiêm túc quay đầu sang nhìn tôi, “Cho dù em có yêu anh hay không thì anh vẫn yêu em.”

“Anh yêu em.”

Bước chân Doãn An Thất không hề dừng lại, anh vẫn cứ thế đi về phía trước, chẳng có bất kỳ lời nói hay sự ràng buộc nào có thể níu kéo bước chân anh trong chớp mắt ấy.

Chúng tôi lên xe.

Doãn An Thất đạp chân ga.

Tôi bắt đầu liên tục xoa ngón tay như thể bị ma nhập.

Anh định chở tôi đi đâu đây, có lẽ là công ty, nơi đó tiện cho việc phân chia tài sản, có lẽ là nhà tôi, đến đó thì dễ bề giải thích, hoặc có lẽ là một nơi nào đó, nói tóm lại là một nơi cho chúng tôi hoàn toàn cắt đứt mối quan hệ này.

Trong thoáng chốc tôi vừa mới trút hết lớp áo giáp và phòng ngự của mình xuống, vừa tìm lại được cảm giác mới yêu để bắt đầu mọi thứ thêm lần nữa thì anh chợt bảo trò chơi đã đến hồi kết.

Anh thật nhẫn tâm, tôi thật ngu ngốc, cứ thế rơi xuống một cái hố những hai lần.

Tôi nhắm hai mắt lại.

Anh luôn thích đứng sau lưng vòng tay che lấy hai mắt tôi rồi giả giọng thành người khác hỏi tôi anh là ai.

Mỗi khi tôi nói là Doãn An Thất anh sẽ cười bảo không, không phải.

Tôi nói anh là hoàng tử bé đẹp trai anh lại nói thế cũng không phải.

Tôi nói anh là người mà tôi yêu thương, những khi đó anh luôn lặng im dựa gần đến và hôn lên sườn mặt tôi.

Có lẽ thời gian thật sự có thể thay đổi tất cả.

Làm phai nhòa đi tình yêu sâu đậm, biến mất chẳng còn.

Tôi mở mắt xoay đầu sang nhìn thì thấy Doãn An Thất đang nhắm mắt.

Vành mắt anh cũng có vết thâm quầng thật đậm, có lẽ đêm qua anh cũng không chợp mắt.

Tôi biết giờ phút này mình nên gọi anh dậy, anh vẫn đang đạp chân ga, một trăm mét trước mặt chúng tôi là một lối rẽ.

Ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại nghĩ đây là một cơ hội tuyệt vời biết mấy, hôm nay Doãn An Thất lại lái ngay chiếc xe không có túi hơi.

Anh chết, tôi chết, thế là được đoàn tụ nơi chín suối.

Chiếc xe lao nhanh về phía trước, vách tường cao đằng xa ngày càng gần hơn, Doãn An Thất vẫn nhắm hai mắt, thậm chí còn ngáy nhỏ.

Mọi chuyện đã hoàn mỹ không chút thiếu sót.

Chỉ trừ việc ngay vào giây cuối cùng cơ thể tôi chợt không nghe theo điều khiển của mình nữa mà nhào vào người Doãn An Thất — Cảm giác đau đớn thấu xương lan tràn từ sau lưng đến khắp cả người.

Anh mở bừng mắt hoảng sợ nhìn tôi.

Tôi chẳng thể hiểu được tại sao cơ thể mình lại không muốn anh chết.

Hết chương 46

47. Chương 47

Tôi nằm mơ thấy một giấc mơ hoang đường, trong mơ tôi và Doãn An Thất triền miên không dứt, thế nhưng đến gần cuối tôi chợt nhìn thấy gương mặt bên dưới cơ thể mình không phải là Doãn An Thất, thậm chí chẳng có gì giống anh — Đó là một gương mặt tôi không nhớ tên nhưng lại vô cùng quen thuộc.

Tôi mở choàng mắt ra, nghe thấy tiếng tí tí tí bên tai, trông thấy những bóng trắng xa lạ lúc ẩn lúc hiện, phải mất một lúc sau tôi mới nhận ra họ là các y tá và bác sĩ.

Tôi ngây ra nhìn bọn họ, vì bị ngăn bởi mặt nạ dưỡng khí nên không nói chuyện được, có thể họ tưởng tôi đang lo cho Doãn An Thất nên vô cùng chủ động cho tôi hay người trên xe cùng tôi chỉ bị thương nhẹ, nhưng hiện tại vẫn chưa thể vào được.

Trái tim tôi có lẽ làm bằng sắt đá, bởi vì khi hay tin anh chỉ bị thương nhẹ thì chẳng có chút cảm xúc vui mừng nào, thậm chí còn giận hành động không tự chủ lúc đó của bản thân, cơ hội tốt vậy mà lại bỏ qua.

Cơ thể tôi bị gãy xương rất nhiều chỗ, sau lưng và bắp đùi bị mảnh vỡ đâm trúng và bồng, chắc chắn sau này sẽ để lại sẹo, có khi còn để lại di chứng nặng nề về sau.

Thế nhưng tôi vẫn còn sống, có lẽ tôi là kẻ muốn chết nhất trên đời này, ấy vậy mà tôi vẫn sống.

Tuy vậy phòng hồi sức được chăm coi rất cẩn thận, và tôi cũng chẳng còn chút sức lực hay dũng khí nào để chết thêm lần nữa.

Huống chi tôi còn ôm hận với Doãn An Thất, tôi muốn kéo anh chết chung mới không uổng phí công sức bày mưu tính kế của anh.

Doãn An Thất dường như rất bận rộn, hoặc cũng có thể là chẳng thèm quan tâm nữa, anh chẳng xuất hiện trước giường bệnh tôi lấy một lần.

Sau khi tôi được chuyển từ phòng hồi sức sang phòng bệnh bình thường thì mới lục tục có người đến thăm, đa số là bạn bè, gia đình không thấy ai, chắc là họ không hay tin hoặc có lẽ là không muốn đến.

Vì cơ thể tôi bị gãy nhiều nơi nên bác sĩ đề nghị tạm thời ngồi xe lăn, thỉnh thoảng tôi cũng tự lăn xe ra ngoài hành lang hóng gió.

Lúc gặp Tiểu Diễm Diễm tôi còn đang lăn xe về phía trước, trông cậu như vừa mới hay tin và đang xông ra từ trong thang máy.

Cậu mồ hôi nhễ nhại nhìn tôi, tôi ngồi trên xe lăn ngẩng đầu nhìn cậu: “Đã lâu không gặp, Tiểu Diễm Diễm.”

Trong chớp mắt tôi thấy cậu như bị giật mình, cả người run rẩy, cậu giơ tay ra nhưng không sờ tôi mà lại sờ chiếc xe lăn.

“Chuyện... chuyện gì xảy ra thế này? Sao cậu ngồi xe lăn vậy?”

Tôi nhìn gương mặt hoảng hốt lo sợ của cậu mà chẳng biết làm sao, nếu giải thích thì sẽ bị hiểu nhầm mất.

“Đừng lo, may mà không chết, nhất về được cái mạng.”

Trong phút chốc trông cậu như hoàn toàn sụp đổ, cậu ngồi xồm xuống ôm lấy chân tôi khóc thút thít.

Cậu thế làm tôi thấy hơi ăn năn, giơ tay ra vỗ về ót cậu định nói sự thật.

Cậu ngẩng đầu lên cắt ngang lời tôi đang định nói: “Doãn An Thất thì sao? Anh ấy đâu?”

“Chả biết nữa, ” Tôi mím môi rồi kể cho cậu nghe những chuyện trọng tâm gần đây, “Tiệc sinh nhật hôm ấy xảy ra chút chuyện, thì ra đứa con của Doãn An Thất là con ruột, nếu hôm nay không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì có lẽ chúng tớ đã đi ly...”

“Đứa trẻ đó làm sao mà là con của Doãn An Thất được?” Tiểu Diễm Diễm nhanh chóng chen lời, trên mặt cậu hiện lên nét phủ nhận vô cùng chắc chắn, phản ứng của cậu khác hoàn toàn so với tưởng tượng của tôi.

Về mặt Tiểu Diễm Diễm như thể không tin, mà chiếm phần nhiều là nổi tức giận và trách móc, nét mặt ấy như đang nói với tôi những gì cậu nói là sự thật, cậu có chứng cứ xác thực để chứng minh cho những gì cậu nói.

Tại sao cậu có thể chắc chắn đến thế? Trừ khi cậu biết chuyện mà tôi không biết.

Một chút nghi ngờ xẹt qua trước mắt tôi: Có gì mà Tiểu Diễm Diễm lại ra sức tác hợp cho tôi và Doãn An Thất? Cậu là anh em tốt nhất của tôi, là người chứng kiến tất cả những chuyện lúc đó, là người đã xộc vào phòng bệnh Doãn An Thất muốn đánh chết anh kia cơ mà.

Điều gì đã khiến cậu thôi trách móc Doãn An Thất và chuyển sang giúp đỡ anh.

Tôi nhìn Tiểu Diễm Diễm, cậu né tránh ánh mắt tôi, dường như phát hiện ra phản ứng ban nãy của mình không phải.

“Anh ấy không phải là bố của đứa bé thì là ai, bọn tôi đâu phải nhà từ thiện mà nuôi con của người ta như con ruột mình chứ.”

Tiểu Diễm Diễm xoay sang nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, thế nhưng vẫn im lặng không nói gì.

Tôi không hỏi cậu nữa, với tay xoay tay cầm định đổi hướng rồi đi.

Tiểu Diễm Diễm không cản, cậu bước tới giúp tôi đẩy xe.

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu: “Cậu có chuyện giấu tớ.”

Cậu im lặng, khớp hàm kéo căng, cổ chấp khư khư không nói ra sự thật.

“Không nói thì thôi vậy, cậu cứ giữ bí mật đi dù sao thì tớ cũng chẳng sống thêm được bao lâu nữa.”

“Cậu nói bậy bạ gì thế, ” Tiểu Diễm Diễm quát to thoát nhìn như vô cùng tức giận, “Chỉ là chuyện tình cảm gặp khó khăn thôi mà đã đòi sống đòi chết, khó coi chết mẹ.”

Tôi cúi đầu bật cười: “Tớ chỉ thấy vô vị, cậu xem Doãn An Thất nào có yêu tớ, gia đình cũng chẳng thêm quan tâm, có được vài người bạn thì họ cũng có cuộc sống riêng, chỉ có một mình tớ, chẳng ai yêu thương, cũng chẳng ai mong chờ.”

Bầu không khí im lặng lan tràn khắp không gian, có lẽ cậu đang tìm cách khuyên nhủ tôi, hoặc có lẽ đang đấu tranh liệu có nên nói cho tôi hay sự thật mà cậu biết.

Tôi rất tốt tính ngồi chờ cậu.

Cho đến khi nghe thấy giọng nói run rẩy của cậu ——

Tiểu Bạch, đứa bé đó là con cậu, cậu mới là bố của nó.

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe giọng nói ngoan cố của Doãn An Thất chen vào.

“Cậu ta bịa đặt lừa em đấy, em đừng tin.”

Doãn An Thất gầy đi trông thấy, trên đầu còn quấn băng vải, anh bước nhanh qua, trên gương mặt vẫn là vẻ điềm tĩnh như trước.

Khi bước đến gần anh còn lặp lại thêm một lần.

“Nó là con anh, em đừng tin những lời bịa đặt của cậu ta.”

Doãn An Thất như thể đang nói một sự thật hết sức hiển nhiên, từ giọng nói cho đến cử chỉ của anh đều như muốn nói với tôi rằng anh đang nói thật.

Thế nhưng tôi vẫn tin lời Tiểu Diễm Diễm.

Tôi hít sâu một hơi sau đó tự nói với mình, tôi là cha ruột của đứa trẻ mà mình vẫn tưởng là do Doãn An Thất ngoại tình kia, đứa trẻ làm tôi đau khổ suốt chín năm trời cho tới tận hôm nay.

Mẹ kiếp, chẳng khác gì một vở hài kịch.

Những vết thương trên người như đang nứt toác, đau đến mức khớp hàm run rẩy, không cách nào suy nghĩ.

Tôi siết chặt tay, cố gồng hết sức lực toàn thân để chấp nhận sự thật này.

Bố của đứa trẻ đó là tôi ư?

Vậy Doãn An Thất có ngoại tình hay không?

Tại sao lại có đứa trẻ ấy được?

Tôi có ngoại tình hay chưa?

Ở đâu, khi nào?

Tại sao tôi chẳng nhớ gì cả?

Những bức ảnh không hề chỉnh sửa ấy tóm lại là thế nào?

Tại sao Doãn An Thất lại gặp cô nàng kia ở sân bay?

Tại sao Doãn An Thất luôn tự nhận mình là người ngoại tình, tại sao anh vẫn luôn che giấu tôi sự thật?

Tại sao anh không giải thích, tại sao anh cứ mặc cho tôi hiểu lầm như thế?

Tại sao đột nhiên lại muốn ly dị với tôi?

Sự thật chín năm trước đến sau cùng là như thế nào? Tất cả những người ở đây rốt cuộc đang sắm vai gì?

Tô Dật... Tô Dật thì sao? Cậu cũng biết chuyện ư?

Doãn An Thất...

Doãn An Thất...

Doãn An Thất...

Doãn An Thất, cuối cùng thì anh giấu tôi chuyện gì?

Tôi muốn tự mình hỏi anh thế nhưng trước mắt bỗng nhiên tối sầm, sau đó lâm vào hôn mê...

48. Chương 48

Thứ có thể phá tan một mối quan hệ giữa hai người đó là sự xuất hiện của người thứ ba.

Tôi mở choàng mắt thì gặp ngay Doãn An Thất đang ngồi ở đầu giường, anh đang gọt vỏ táo, lớp vỏ mỏng được cắt men theo con dao trên tay anh, cắt xong vòng cuối cùng anh ngẩng đầu lên vừa khéo bắt gặp ánh mắt tôi.

Thế giới này có lẽ đều là giả dối.

Tất cả những thứ tôi cho là thật đều đã bị người đàn ông này tô vẽ, đổi thay rồi bày ra trước mắt mình.

Chín năm trước anh mới bao nhiêu? Chẳng qua chỉ là một chàng trai vừa lên đôi mươi mà đã có thể đùa bốn xoay tôi quay mòng mòng, khiến tôi sướng vui, đón đầu, điên cuồng vì anh.

Nếu như anh đã muốn giấu vậy tại sao không giấu đến cùng, tại sao anh cứ phải xé ra một lỗ hổng để tôi tìm kiếm sự thật.

Chuyện bất ngờ trong buổi tiệc sinh nhật có thể là thật nên mới làm rối loạn kế hoạch của anh, thế kế hoạch ban đầu của anh là gì, có phải anh định xem tôi như con ếch trong nồi nước ấm từng chút một như mỗi lần dắt tôi đi tìm sự thật năm đó, để rồi khiến tôi không cách nào phủ nhận tất cả những điều tôi cho là đúng, tất cả những thứ tôi cho là mình biết rõ đều là sự giả dối?

Anh vô cùng bình tĩnh dưới ánh nhìn chất vấn của tôi, như thể cảnh tượng này đã diễn ra không biết bao lần trong đầu anh.

“Tại sao?” Tôi chẳng tài nào hiểu được tại sao anh phải làm nhiều trò như thế.

“Vì làm thế tội mình mới có hi vọng ở bên nhau.”

Tôi đã nghĩ ra rất nhiều câu trả lời nhưng chẳng có cái nào giống của anh. Động tác gọt táo của anh nhanh gọn và rất quen tay.

“Anh có thể kể cho tôi nghe không?”

”Em muốn biết điều gì?”

Tôi xoa xoa ngón tay: “Tất cả.”

“Em muốn biết mình có ngoại tình, có lên giường với cô ta không?”

“Ừ.”

“Ha, ” Doãn An Thất ngược lên cười nhạt nhìn tôi, “Nếu phải thì sao, em định làm gì.”

Nếu như tôi ngoại tình...

Mọi ràng buộc đều đến từ hai phía, chứng ư sạch sẽ của tôi không phải chỉ với Doãn An Thất mà còn với chính mình, có thể tôi sẽ nói toàn bộ sự thật với Doãn An Thất rồi yêu cầu chia tay, lý do là vì tình cảm giữa hai chúng tôi không còn trong sạch nữa, tôi đã phản bội anh, tôi không có tư cách ở lại bên cạnh anh.

“Em sẽ bỏ anh, cho dù người tổn thương phải là anh còn em mới là người ngoại tình, ” Doãn An Thất ném hột táo đi, cắt táo thành từng miếng, “Anh sẽ bảo rằng anh không để tâm và níu kéo em lại, nhưng em sẽ luôn trốn tránh, sẽ không ngừng xin lỗi anh, cho dù sau này có quay lại thì trong lòng em sẽ luôn tồn tại một vết nhơ khó xóa khiến em sầu lo, đau khổ.”

Tôi há miệng nhưng không sao phản bác được, hơn ai hết tôi biết mình sẽ trách móc bản thân hơn bất kỳ ai khác, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế có thể sẽ buộc tôi làm ra chuyện như Doãn An Thất nói.

Nhưng chừng nào chuyện còn chưa nghiêm trọng đến thế thì tôi cũng không biết mình sẽ hành động ra sao, hoặc có lẽ sẽ không nát bét như những gì anh tưởng tượng —

“Anh không dám đánh cược Tiểu Bạch à, ” táo đã được cắt thành từng miếng nhỏ, Doãn An Thất đặt dao xuống cầm chiếc muỗng inox lên nghiền táo một cách từ tốn, “Anh không dám đánh cược xem em sẽ làm gì, thế nên lúc Tô Dật gọi điện bảo anh sang thì việc anh làm đầu tiên là tiêu hủy hết dấu vết, niêm phong toàn bộ sự việc, em chưa ngoại tình, em vẫn rất sạch sẽ, em chẳng làm gì cả.”

“Lẽ ra anh nên nói cho tôi biết, tôi mới là người có lỗi...”

“Không, em vô tội, ” Doãn An Thất ngẩng đầu, hàng mi dài của anh run run, “Họ luôn muốn chia cắt chúng ta, anh cứ tưởng mục tiêu của cô ta là anh nên mới diễn trò đánh lừa cô ta, nào ngờ tối hôm đó em đến quán bar uống rượu lại bị sập bẫy, là lỗi của anh đã không bảo vệ được em.”

“Đó là chuyện của tôi...” Tôi không tài nào hiểu được lối suy nghĩ của anh, tại sao anh cứ phải đổ hết mọi tội lỗi lên đầu mình.

“Im đi, ” Doãn An Thất nhẹ nhàng bật thốt lên hai chữ ấy, chừng như đã kiềm nén đến cực hạn, “Tiểu Bạch anh không muốn phải hận em.”

Có lẽ lỗi lầm lớn nhất giữa hai chúng tôi đó là đã quá yêu nhau.

“Về sau thì thế nào, đứa trẻ là sao thế?”

“Cô ta đã đồng ý điều kiện của anh và quay về nói với bà chủ của mình người cô lên giường cùng là anh.”

“Bà chủ của cô ta là ai?”

“Mẹ anh.”

“Tại sao bác gái lại phải làm vậy?”

“Cuối cùng thì bà cũng biết anh không phải con trai của chồng mình, bà yêu ông ấy hơn anh, định hạ bệ anh rồi đón một đứa con riêng khác về nuôi nấng, em xem, tình cảm của bà vĩ đại biết bao.”

Trong nháy mắt tôi chẳng nói được gì, cũng chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

“Lúc bà còn chưa biết chuyện, hầu như lúc nào cũng dặn anh phải giữ chặt lấy em, có rất nhiều người muốn có được vị trí của anh, tính tình bướng bỉnh và những rắc rối anh gây ra chỉ có em mới giải quyết được,” Doãn An Thất vừa nói vừa mở nắp hộp sữa chua rót vào, “Sau này khi biết được sự thật thì bà nhận ra nếu muốn giải quyết anh thì điều kiện tiên quyết là không có em ngáng đường mới được, thế nên bà quyết định gài bẫy chia cắt chúng ta.”

“Không còn em thì anh sẽ trở nên trơ trọi, chẳng nơi nương tựa, bà những tưởng rằng chuyện thất tình sẽ khiến anh suy sụp tinh thần.”

“Chuyện tôi ngoại tình xảy ra lúc nào, anh giấu tôi bao lâu rồi?”

“Vài ngày trước khi em nghi ngờ anh ngoại tình, lâu quá rồi anh không nhớ rõ, ” Anh lấy muỗng khuấy đều những miếng táo nhỏ và sữa chua, chút xúc động khi này chẳng còn thấy đâu, giờ phút này anh thờ ơ đến lạ, “Lúc đó anh muốn dẫn em bỏ đi nhưng em không chịu, sau này nghĩ lại mới nhận ra lúc đó mình nói chuyện ngu ghê.”

“Tôi vốn là người trong cuộc, lẽ ra phải có quyền được biết sự thật chứ, vậy mà tôi lại chẳng hay biết chút gì.” Lòng ngực tôi quặn thắt, chẳng biết vì anh hay vì chính mình.

“Em muốn anh nói với em chuyện cô ta mang thai à?” Doãn An Thất múc một muỗng táo dầm lên đưa đến bên miệng tôi, “Để rồi em nhấm tâm bảo cô ta phá thai? Hay là để cô ta sinh con ra rồi nó sẽ gọi em là bố và em cứ thế đón luôn mẹ nó về nhà?”

“Tôi sẽ không làm vậy, Doãn An Thất lẽ ra anh nên tin tưởng tôi.” Những ngón tay tôi run lên nhẹ nhẹ, tôi đang tức giận và cảm phẫn.

Doãn An Thất rút muỗng về tự mình ăn một miếng rồi dứt khoát vứt chén thủy tinh xuống đất vỡ choang.

“Tiểu Bạch, em mềm lòng hơn anh nhiều lắm, đến anh còn không nỡ giết con em thì làm sao em nhẫn tâm cho được?”

Tôi không biết, tôi không thể biết lúc đó mình sẽ giải quyết thế nào.

“Lúc đứa bé sinh ra trông giống em lắm, anh vừa trông thấy đã yêu thích không thôi, ” Doãn An Thất dém góc chăn cho tôi, trông anh như đang hồi tưởng lại quá khứ, “Thế là anh nghĩ hay là mình trộm nuôi nó, đợi khi hai chúng ta kết hôn rồi sẽ lấy danh nghĩa con nuôi để nhận nó về...”

“Doãn An Thất, tại sao anh không nói cho tôi biết, ” Tôi cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, há hốc miệng thở hồng hộc, “Nếu như những gì anh nói là sự thật thì tại sao khi cô ta ôm đứa bé đến anh lại không nói cho tôi hay mà lại trốn tránh ánh mắt tôi.”

“Lúc đó anh không kịp làm gì cả...”

“Đến lúc kịp làm gì thì bị tôi cầm chai rượu đập đầu rồi phải không?”

Đấy nghe qua quả là một cái cớ và lý do không thể tuyệt vời hơn được nữa.

“Vậy sau này mỗi lần chúng ta gặp nhau đó tại sao anh không nói? Tại sao cứ mặc cho tôi hiểu lầm, tại sao lại xin lỗi tôi, tại sao luôn dùng những lời nói nỉu kéo ấy để đẩy tôi ra xa?”

Doãn An Thất mím môi không nói gì, thoát nhìn như bị tôi hỏi đến không biết làm sao trả lời.

Tôi siết chặt ga giường, trong đầu như đang có vô số cây kim điên cuồng đâm chích.

“Doãn An Thất, tôi vẫn luôn không hiểu cái email mật danh đó dường như chỉ có hai chúng ta biết đến.”

“Sao lại trùng hợp như vậy, sao lại có chuyện ảnh được gửi vào ngay hòm thư của tôi chứ.”

Doãn An Thất vẫn luôn nhìn tôi, chừng như muốn cổ vũ tôi tiếp tục.

“Là anh đã gửi chúng, là anh đã vạch trần tội lỗi của mình, anh muốn khiến tôi đau khổ, anh muốn khiến tôi hoàn toàn rời bỏ anh.”

“Lúc đó anh không biết cuộc đời mình sẽ đi về đâu, ” Doãn An Thất cười cười, “Có thể ngay khi anh vừa xuất viện là sẽ bị đuổi luôn ra khỏi nhà, bởi vì lúc nằm trong phòng bệnh anh đã nghe mẹ nói hết sự thật với bố, mà ông thì chẳng nói gì cả.”

“Có thể ngay hôm sau thôi anh sẽ biến thành một kẻ nghèo kiết xác không còn một xu dính túi, hoặc có khi gặp chuyện bất trắc nào đó rồi biến mất không chút vết tích trong bệnh viện luôn cũng nên.”

“Thế nên lúc Tiểu Diễm Diễm đi gặp anh thì anh nói hết sự thật cho cậu ấy, gửi gắm đứa bé cho cậu có đúng không?”

“Đại khái là vậy.”

“Vậy tại sao sau này anh không nói với tôi, bây giờ anh cứ luôn né tránh chuyện này.”

“Anh vừa bảo rồi đấy thôi, có thể anh sẽ trở thành một thằng nghèo rớt mồng tơi, em sẽ không ở bên cạnh anh nữa.”

“Em sẽ luôn bên anh mà, Doãn An Thất...” Những chuyện khác có thể tôi không dám chắc, nhưng tôi biết cho dù Doãn An Thất có trở nên nghèo đến thế nào đi nữa thì tôi vẫn sẽ yêu anh, vẫn sẽ bên cạnh anh.

“Em quên là em mắc chứng ưa sạch sẽ sao?” Doãn An Thất cắt lời tôi, “Em rất xem trọng gia đình mình, gia đình em sẽ ngăn cản chúng ta đến với nhau, có lẽ em sẽ chọn đứng về phía anh, nhưng rồi em cũng sẽ vô cùng khổ sở.”

Anh nói như thể đấy là sự thật, lại như đang muốn giấu giếm tôi chuyện gì.

“Về sau thì thế nào?”

“Cũng chẳng có gì, bố bảo ông vẫn thích anh, dù sao thì anh là đứa con do chính ông nuôi nấng, thế là mẹ cũng xem anh và đứa bé như con cháu mình.”

Vì đã lỡ yêu ai nên yêu cả đường đi lối về, vì không thủy chung mà hành hạ người mình yêu để rồi hình thành nên mối quan hệ hoang đường phi lý.

“Mọi chuyện đã giải quyết cả rồi vậy sao anh còn không chịu nói.”

Anh nâng ngón tay lên chọc chọc má tôi: “Em phải hỏi cho bằng được à?”

Ngón tay anh lạnh buốt, cái lạnh hết như nhiệt độ bỗng chốc thay đổi trở nên cực kỳ đáng ghét của trái đất.

“Em muốn biết, tại sao vậy?”

Anh bật cười, đó chẳng phải nụ cười mỉa mai hay giả tạo mà là tiếng cười to thoải mái, vui thích.

Tôi im lặng chờ anh cười cho đã, chờ anh lau chút nước mắt nơi khóe mắt.

”Vì anh yêu em, em là người anh yêu nhất trên cõi đời này, anh không nhẫn tâm để em phải tự trách và hổ thẹn.

”Vì anh hận em, tại sao em lại uống ly rượu đó, tại sao em lại phản bội anh, tại sao em lại làm cho cô ta sinh ra đứa trẻ ấy chứ.

”Anh biết cách khiến em không thể quên được anh, khiến em phải chịu đựng sự dằn vặt vừa yêu vừa hận.

”Mỗi lần anh tìm em muốn quay lại là anh vừa mong em tha thứ lại vừa mong em từ chối anh.

”Anh biết em giống anh, là người không dễ dàng tha thứ cho người đã phản bội mình.

”Anh biết em giống anh, chỉ hận không thể đẩy em vào vũng axit để chúng mài mòn, tẩy sạch cả cơ thể em.

“Vậy nên anh bỗng luyến tiếc nói ra sự thật.”

Tôi nhìn Doãn An Thất, anh điên cuồng xé toạc vết thương của tôi, cũng điên cuồng cào xé chính vết thương nơi mình, tôi chẳng hiểu sao chúng tôi lại trở nên thế này, tôi cũng không ngờ được thì ra sự thật lại đáng ghét đến thế.

“Em ra nước ngoài tám năm, lỡ như em yêu ai khác thì mọi toan tính của anh chẳng phải thành công cốc sao, em sẽ sống cuộc sống của riêng mình, chẳng chút hổ thẹn và áy náy, rồi sau đó quên mất anh, vứt bỏ anh.”

“Em cho rằng tám năm nay em không cứng lên được chỉ vì nguyên nhân tâm lý đấy à?”

Hết chương 48

49. Chương 49

Nếu vậy thì dễ hiểu rồi. Nếu nói tôi chỉ có thể cứng với anh nghe quả là hoang đường, phải nói là anh ngưng cho tôi uống thuốc thì đúng hơn.

Tôi vẫn luôn cho rằng Doãn An Thất đã thay đổi, thế nhưng sự thật là do trước giờ tôi không nhìn rõ được con người anh.

“Sáng hôm đó anh định chở em đi ly dị thật sao?”

“Anh không muốn trả lời vấn đề này.”

Bầu không khí trong phòng chợt trở nên im lặng, những gì cần đã nói gần hết, tựa như chơi game qua màn vậy, không biết tiếp theo nên làm gì, nên nói gì.

“Sáng hôm đó em cố ý không gọi anh dậy, định để cả hai chết chung, cứ thế chấm dứt tất cả.”

“Anh biết.”

“Anh biết?”

“Anh hiểu em mà.”

“Nhưng em chẳng hiểu anh chút nào cả.”

Doãn An Thất dựa lại gần tỉ mỉ nhìn như thể đang quan sát tôi, sau đó anh cúi người hôn lên môi tôi, chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

“Nếu như em hiểu anh thì chắc là em sẽ không chịu ở bên cạnh anh đâu.”

“Ai biết được, khi quyền lựa chọn không đặt ở trước mắt mình thì làm sao biết em sẽ hành động thế nào.”

Tôi cố gắng nâng tay lên, động tác này kéo theo vết thương đang sau lưng của tôi hơi nhói lên.

Tôi áp lòng bàn tay vào sau gáy anh: “Tuy có lẽ đã muộn nhưng em vẫn muốn nói với anh.”

“Xin lỗi vì đã làm anh buồn lòng.”

Anh lắc đầu, những lọn tóc sượt qua làm lòng bàn tay ngứa ngứa.

”Em lúc nào cũng tốt bụng và dịu dàng như thế.

”Em xem, anh đã phá hủy cuộc sống của em đến thế, anh khiến cho em sống trong những sự giả dối, khiến cho em không ngừng khổ sở vậy mà đến sau cùng em lại còn xin lỗi anh.

“Bạch Tề, em ngốc thật đấy.”

Anh bảo tôi ngốc vậy anh thì hơn gì. Có biết bao con đường để đi vậy mà anh lại chọn con đường làm anh khổ đau nhất.

Anh có thể chất vấn, đánh mắng tôi, khiến tôi phải sống với anh trong nỗi hổ thẹn và áy náy, hoặc có thể dứt khoát buông tay tôi ra, bảo tôi rời khỏi anh.

Mười mấy tuổi anh đã tự kiếm ra tiền, biết đua xe, biết đánh bài, nếu như chẳng có tôi thì cho dù anh có nghèo đi nữa thì cũng có thể tự sống tốt.

Anh không muốn để tôi nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác khó coi của mình nên mới cố chấp đẩy tôi ra, rồi hết lần này đến lần khác chọn sai cách để kéo tôi về bên cạnh.

Ngoại trừ sự căm hận có lẽ còn thứ gì đó khác.

Tôi ghì chặt lấy tóc anh.

“Lúc em về nước tại sao anh lại khua chiêng gióng trống muốn em quay lại, chẳng phải anh vẫn luôn tận hưởng cảm giác vừa yêu vừa hận của em dành cho anh sao?”

Anh không nói gì, muốn dùng sự im lặng bình tĩnh ấy để che lấp đi bản thân.

“Anh sợ đúng không? Anh sợ em thích phải một ngôi sao nhỏ bé nào đó, anh sợ cho dù có kiềm chế được dục vọng của em thì cũng không thể giữ được lòng em thay đổi đúng không?”

Doãn An Thất xoay mặt sang nơi khác, tôi trông thấy vành tai anh đỏ bừng, thoát nhìn thật đáng yêu.

“Em đã làm rất nhiều chuyện có lỗi...”

“Không, em không làm gì sai...” Doãn An Thất lập tức phản bác.

“Anh biết em là người rất dễ tự trách mình mà, lỗi của ai người nấy nhận, xin lỗi anh.” Tôi châm chọc câu từ, buông bàn tay đang nắm tóc anh ra, sau đó ôm lấy lưng anh vuốt ve như đang dỗ dành một chú mèo, “Chẳng phải anh cũng nên nói một câu xin lỗi với em sao?”

Anh mập máy môi, lời nói ra tuy cũng là ba chữ, nhưng chẳng phải tiếng xin lỗi.

“Anh yêu em.”

Con người tôi rất cực đoan, không dễ dàng tha thứ người khác, cũng chẳng dễ tha thứ cho bản thân.

Lúc tôi tưởng Doãn An Thất phản bội mình, ngày nào tôi cũng mong anh chết đi, hi vọng anh hoàn toàn rời xa khỏi thế giới của tôi, cho rằng anh đã chẳng còn như trước, không cho anh lại gần, không cách nào gần bản thân mình dùng mọi thủ đoạn để giày vò anh đến tận cùng.

Thế nhưng khi tất cả sự thật đã được phơi bày, khi tôi biết được người phản bội là tôi, Doãn An Thất mới là người thủy chung, kiên cường đến tận giờ phút này, anh chưa hề phản bội tôi cho dù là trên xác thịt hay tinh thần.

Nếu đổi lại là tôi, ngay cả khi không áp đặt tiêu chuẩn của mình lên người khác thì chuyện này vẫn khó khăn vô cùng, đặc biệt là khi đối với chính bản thân mình, con người ta thường có xu hướng khoan hồng hơn là đối với người khác.

Doãn An Thất che giấu tôi chín năm trời, khiến cho thế giới tôi đâu đâu cũng là sự giả dối.

Doãn An Thất thỉnh thoảng chuốc thuốc tôi, gây tổn hại cho sức khỏe tôi.

Doãn An Thất từng bước ép sát, khiến tôi đau đớn tuyệt vọng, nhiều lần tự sát không thành.

Doãn An Thất giả vờ làm một kẻ phong lưu đa tình, cố ý trêu hoa ghẹo nguyệt, khiến tôi ở nước ngoài cũng không được yên, không ngừng khiêu khích tôi.

Bản thân Doãn An Thất không thể vượt qua nên anh cũng không tha cho tôi, cứ cố kéo tôi lại, trói buộc tôi, không cho tôi kiếm tìm cuộc sống mới.

...

Dường như tôi có rất nhiều lý do để tự biện hộ cho mình, tôi chỉ cần đặt mình vào vị trí người bị hại là có thể dễ dàng khinh bỉ trách mắng người có lỗi là anh, sau đó đẩy anh ra xa, làm cho anh đau đớn tuyệt vọng, điên cuồng không lối thoát.

Nhìn xem, ngay cả lời xin lỗi anh cũng không chịu nói.

Nhưng anh bảo.

Anh yêu tôi.

Tôi chẳng phải loại người chỉ cần anh nói anh yêu tôi là có thể bỏ qua tất cả.

Thế nhưng từ tận đáy lòng mình tôi biết rằng.

Tôi yêu anh.

Anh yêu tôi, tôi yêu anh, hà cớ gì phải hành hạ lẫn nhau, phí hoài thời gian thêm nữa.

Doãn An Thất tha thứ cho sự phản bội của tôi, thế nên anh mới lựa chọn đến gần tôi thêm lần nữa.

Tạm thời tôi chưa thể tha thứ chuyện anh giấu giếm tôi, nhưng tôi muốn ôm chặt lấy anh.

Thế là tôi thật sự ôm chặt anh, hai tay vòng quanh thắt lưng anh.

”Em cũng yêu anh.

“Nếu anh đồng ý vậy chúng ta làm lại từ đầu nhé.”

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Doãn An Thất khóc ngay trước mắt tôi.

Chẳng phải nước mắt do cười mà ra, cũng chẳng phải giọt nước mắt tránh ánh nhìn của tôi rồi lén lút lau đi.

Anh phơi bày toàn bộ mặt yếu đuối của mình ra.

Sau lại cố nói thêm một câu.

“Ngốc, bị người ta bán đi rồi mà còn đếm tiền cho người ta.”

“Vậy thì anh càng phải trông chừng em cho kỹ vào, phải giữ lấy em, không có anh thì cả tâm trí em cũng trở nên trống rỗng.”

Anh không nói gì nữa, cúi người hôn tôi, môi lưỡi quấn quít, tình cảm đã lâu không thấy giờ phút này chợt hòa quyện vào nhau.

Số phận xem ra vẫn đối xử tốt với tôi. Nó không bắt tôi phải tự giải quyết vấn đề bản thân không thể tìm ra lời giải mà nó ném sang cho người yêu tôi.

Anh bị nó giầy vò đến hấp hối, điên cuồng, tuyệt vọng, rồi kéo tôi trầm luân vào địa ngục.

Thế nhưng sau cơn mưa trời lại sáng, khi tất cả sự thật được giải đáp thì chúng tôi vẫn còn dũng khí để bước tiếp.

Có lẽ đây là mục đích của Doãn An Thất, anh thông minh hơn tôi nhiều lắm, suy nghĩ cũng thấu đáo, anh muốn chúng tôi có một cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng thế thì sao chứ, khi khúc mắc trong lòng tôi đã được hóa giải thì trái tim tôi bỗng hoàn toàn bị nổi xót xa và yêu thương dành cho anh chiếm lấy.

Tôi thả làm một kẻ ngốc cứ thế sa vào cái bẫy của anh.

Tựa như trò chơi trốn tìm chúng tôi đã từng chơi với nhau từ rất lâu.

Mắt anh bật một miếng vải, cố mọi cách nhưng không sao bắt được tôi, gấp đến độ khóc òa lên.

Tôi bước ra khỏi chỗ đang nấp bước từng bước về phía anh.

Đầu ngón tay anh vừa nắm được áo tôi đã mừng rỡ hò reo: “Bắt được em rồi này.”

Tôi giơ tay tháo bật mắt ra rồi mỉm cười ôm lấy anh.

“Anh giỏi quá.”

Hết chương 49

50. Chương 50

Tiểu Diễm Diễm chuẩn bị tiễn Tống Thần, cậu gọi điện thoại cho tôi bảo tôi đi đưa cùng.

Tôi vừa vỗ lưng Doãn An Thất vừa mắng cậu: “Thằng nhóc đó suýt thì tiễn tôi đi gặp Diễm Vương rồi, đã vậy còn đâm Doãn An Thất một nhát nữa chứ, thế mà cậu còn muốn tớ đi tiễn nó hả?”

“Tớ đưa em ấy ra nước ngoài, trả lại cho em ấy sự tự do, cậu đi đi mà, lỡ lúc đó tớ không kiềm lòng được thì cậu cho tớ mượn vai khóc chút.”

Doãn An Thất cắn vai làm tôi hừ lên một tiếng, không khéo bị Tiểu Diễm Diễm nghe thấy.

“Địch mợ Tiểu Bạch cậu được lắm, thả ở nhà lăn giường cũng không chịu qua đây giải cứu anh em.”

Tôi cầu mong Doãn An Thất một cái làm anh hừ cười.

“Tớ nói này, nếu như cậu thật sự không đành lòng thì đừng diễn tuồng lạt mềm buộc chặt ấy nữa. Thời gian quý giá lắm đấy, một lần đi là mấy năm, ai mà biết được thằng nhóc đó sẽ trở thành người thế nào.”

“Chẳng phải cậu không thay đổi đó sao, Doãn An Thất cũng thế còn gì?”

Tôi định bảo tôi không đổi thay là vì anh ấy chuốc thuốc tôi, còn anh thì là vì hận tôi muốn chết nên mới được vậy, thế nhưng sau cùng vẫn không nói ra.

“Ok, giờ tụi tớ đi, tầng T2 phải không?”

“Ừ, tớ đón em ấy xong là vào sân bay luôn rồi.”

Tôi đẩy đẩy Doãn An Thất, anh chậm rì rì ưỡn thẳng người dậy, giữa bắp đùi anh và tôi còn lưu lại mấy vệt tinh định.

Từ khi nói rõ mọi chuyện thì cuộc sống theo quy luật trước đây của chúng tôi đã hoàn toàn biến mất, mỗi ngày muốn điên loạn đảo phượng lúc nào là điên loạn đảo phượng lúc đó.

Tôi làm anh một lát lại đến anh làm tôi một tẹo, chúng tôi ỷ vào chút sức khỏe còn sót lại của tuổi trẻ mà tha hồ thỏa sức tận hưởng thêm vài ba năm nữa.

Có khi đi tắm thôi cũng cạ súng bắn pháo cho được.

Doãn An Thất chọn hai bộ quần áo ném lên giường, thay đồ xong thì cũng gần đến giờ hẹn.

Người lái xe vẫn là Doãn An Thất, tôi ngồi bên ghế phó lái còn anh thì cúi đầu thất đai an toàn cho tôi.

Tôi bỗng nhớ đến buổi sáng hôm chúng tôi định đi ly dị, hình như đây là lần duy nhất tôi không thất đai an toàn mà anh cũng không tỏ ý thất giúp, chiếc xe đẩy cũng không hề có túi khí.

“Đang nghĩ gì đấy?” Doãn An Thất hỏi.

“Đang nghĩ về anh.” Tôi buột miệng.

Doãn An Thất ghé sang hôn tôi một cái: “Vây em tiếp tục đi.”

Lúc chúng tôi đến sân bay thì Tiểu Diễm Diễm đang nói lời tạm biệt với Tống Thần.

Trông Tiểu Diễm Diễm như đã quay trở về giống lúc trước, cậu chỉnh lại dây đeo vai, rồi lại chuyển sang vuốt thẳng nếp nhăn trên tay áo Tống Thần.

Như thể người cưỡng ép Tống Thần lúc trước không phải là cậu.

Như thể người bị Tống Thần cưỡng ép lúc trước cũng chẳng phải cậu ấy.

Tống Thần ngoảnh sang nhìn tôi và Doãn An Thất rồi bỗng nhoẻn miệng cười một cách khó hiểu.

Tiểu Diễm Diễm dặn dò Tống Thần rất lâu, cậu ta chỉ cuối đầu thờ ơ nghe. Đến khi sắp đến giờ thì quay ngoắt bỏ đi, đoạn Tiểu Diễm Diễm chọt nhào tới ôm lấy cậu từ phía sau.

Chúng tôi đứng cách nhau hơi xa cho nên chỉ thấy họ đang nói gì đó nhưng không nghe rõ nội dung.

Tiểu Diễm Diễm không muốn buông ra thế nhưng Tống Thần thì cứ thế gỡ từng ngón tay cậu xuống.

Tôi trông thấy thế thì rất khó chịu nhưng tôi biết mình không thể nhúng tay vào chuyện của họ được.

Tống Thần dứt khoát bỏ đi không quay đầu lại.

Tôi bước sang hỏi thăm Tiểu Diễm Diễm: “Có cần mượn bờ vai của tớ không, muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Tiểu Diễm Diễm nhún vai bảo: “Tớ bay chuyến tiếp theo, gọi cậu đến là để nói lời tạm biệt.”

“...”

Tôi hoàn toàn câm nín, tự nhiên thấy mình rảnh hơi đi lo cho cậu thật là thiếu năng hết sức.

Tô Dật gửi cho tôi một phần quà to đùng, giá trị có khi phải bằng số lợi nhuận mà quán bar cậu kiếm được trong hơn nửa năm.

Tôi không hỏi cậu có dính dáng gì trong chuyện ban đầu không, nhưng tôi biết chuyện tôi bị chuốc thuốc mấy hôm trước là vở kịch cậu và Doãn An Thất dựng nên.

Dù sao thì cũng không phải muốn nhắm vào tôi, cốt yếu là để Doãn An Thất dễ chịu một tí, lúc anh xông vào vừa khéo chỉ mới muộn mười mấy giây nhưng ít ra anh vẫn đến kịp được một lần.

Sau này tôi có hỏi Tô Dật tại sao đều là anh em với nhau mà cậu lại đi giúp Doãn An Thất không giúp tôi.

Cậu nhìn tôi rồi chợt bật cười, cậu bảo: “Tiểu Bạch à, đây là vì tớ mong cậu được hạnh phúc nhất chứ sao.”

Trần Đông Đông cũng không còn nhờ chúng tôi giúp đỡ, tôi gọi điện hỏi cậu sao lại thế, cậu bảo giờ cậu đã leo lên được vị trí mình mong muốn, sau này cho dù không có đại gia hậu thuẫn thì cũng sống được.

Thế là tôi thật lòng nói với cậu: “Chúc mừng cậu nhé.”

Cậu đáp: “Cám ơn anh.”

Sắp tới cậu sẽ có một buổi lưu diễn thế giới, điểm đến đầu tiên là một sân vận động, cậu cho tôi hai vé VIP, dặn tôi nhất định phải đến, không đến là không nể mặt cậu.

Tôi trầm nghĩ cậu làm gì có mặt mũi đâu mà nể với chả nang.

Nhưng có lẽ vì xuất phát từ tấm lòng fan hâm mộ, hoặc cũng có thể là từ tấm lòng của một vị đại gia, cuối cùng tôi vẫn hỏi Doãn An Thất có muốn đi cùng hay không?

Doãn An Thất kiểm tra lịch trình trong điện thoại rồi bảo hôm đấy có hẹn nên không đi được.

Tôi hơi thất vọng nhưng nghĩ lại thời gian còn dài mà, vẫn còn cơ hội.

Doãn An Thất lại chở tôi đến trước cổng sân vận động, tôi đi được mấy bước thì ngoảnh lại, lúc trông thấy anh đang ngậm điều thuốc nhìn mình chẳng biết sao không thể bước tiếp được nữa.

Tôi vừa vòng về được hai bước thì tên chết tiệt ấy dám đóng cửa sổ xe rồi đạp chân ga phóng đi mất.

Đệch.

Đúng là khốn kiếp mà!

Tôi viết một tin nhắn dài hai trăm chữ mắng anh đủ mọi kiểu trên đời xong thì dứt khoát xoay người đi vào tham dự buổi hòa nhạc.

Chỗ ngồi của tôi được sắp xếp rất tốt, ngay vị trí chính giữa hàng ghế đầu.

Phong độ của Trần Đông Đông đã trở nên vững vàng hơn, khung cảnh nhảy múa trên sân khấu cực kỳ sôi động, sau khi bài hát vừa kết thúc Trần Đông Đông thở hồng hộc cất lời, nói rằng hôm nay có một vị khách mời đặc biệt đến tham dự, xin mọi người cho một tràng pháo tay.

Tôi nghĩ chắc là khách mời đến hát góp vui gì đấy thôi nên vỗ tay vài cái cho có.

Toàn bộ ánh đèn chợt chuyển tối, chỉ chừa lại một ngọn đèn chiếu thẳng vào chính giữa sân khấu, bàn nâng sân khấu nâng lên chậm chậm, tiếng tim thình thịch thình thịch của tôi đập càng lúc càng nhanh...

Người đó là...

Doãn An Thất mà.

Chúng tôi mới tạm biệt nhau hơn một giờ mà anh đã làm tóc thành kiểu xoắn lộn đở chóc, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng tinh và chiếc quần bò rách lỗ, chân anh mang một chiếc giày thể thao có kiểu dáng thịnh hành lúc mười năm trước, anh ngồi trên một chiếc ghế chân cao chỉnh chỉnh chiếc guitar trong tay.

Tôi nghe thấy tiếng xì xào xung quanh, họ đang thắc mắc người trên sân khấu kia là ai, tại sao lại ăn mặc như vậy lên sân khấu.

Tôi thiết tha muốn nói cho họ biết người trên sân khấu ấy là Doãn An Thất, tôi cũng chẳng biết anh lấy đâu ra dũng cảm để mà lên sân khấu với tạo hình thế kia.

Anh gảy dây đàn làm vang lên khúc dạo đầu quen thuộc đến đáng sợ.

“Ai đó bảo rằng hôm nay tôi lại già thêm một tuổi.”

“Sao chúng ta lại bên nhau lâu thế nhỉ?”

“Anh đáng ghét, phá phách nghịch ngợm~”

“Dỡ ngời nhà người ta~ Đua xe đánh lộn~ Còn bảo cô bé kia thơm thật là thơm ~”

“Em lúc trước đâu biết cúp học.”
“Em lúc trước đâu biết nói dối.”
“Em cũng chẳng biết tại sao~”
“Mình lại đi thích cái tên khốn kiếp nhà anh~”
“Anh ngâm điệu thuốc quàng lấy vai em~”
“Anh lái xe chở em đi chơi xa~”
“Tay nắm tay, lưng đón ánh hoàng hôn không do dự~”
“Em muốn cùng anh chơi trốn tìm~”
“Em muốn cùng anh chạy nhảy trên cánh đồng cỏ~”
“Em muốn cùng anh đi đến chân trời góc bể~”
“Bởi vì em đã thua cuộc từ lâu mất rồi~”
“Bạch Tề yêu Doãn An Thất~”
“Tình yêu ấy có ngọt ngào và cả đắng cay~”
“Tương lai hẳn sẽ có nhiều sóng gió~”
“Em chỉ muốn nói~”
“Em chỉ muốn nói~”
“Em chỉ muốn nói~”
“Chúng ta hãy nắm lấy tay nhau mãi không dẫn đo nhé~”
“Chúng ta hãy nắm lấy tay nhau mãi không dẫn đo nhé~”
Tôi cất tiếng ca hòa cùng giọng hát anh những câu từ sau cuối.

51. Chương 51: Phiên Ngoại?? Chuyện Sau Đó

Bài hát ấy của Doãn An Thất đã làm tôi cảm động nhưng lại không làm cảm động được những khán giả xung quanh, bởi vì lời nhạc quá sức ngây thơ, cuối cùng chỉ được lắng đọng vài ba tiếng vỗ tay.

Anh đàn xong thì bước xuống sân khấu, hậu cần ánh sáng rất có lòng soi ánh đèn đuổi theo bước chân anh, anh cứ thế bước đến trước mặt đưa đàn guitar cho tôi, sau đó ngồi vào chỗ trống bên cạnh.

Vốn dĩ mọi chuyện đến đây là kết thúc được rồi, vậy mà Trần Đông Đông trên sân khấu lại cố tình quấy rối, bảo hi vọng hai người bạn của tôi có thể hôn nhau một cái, sức kêu gọi của cậu luôn luôn mạnh mẽ như vậy, trong chốc lát gần như có hơn phân nửa fan hâm mộ xung quanh cùng gào thét “Hôn đi, hôn đi.”

Tôi thấy hơi đau đầu, chỉ đành ghé sang hôn một cái lên môi anh.

Anh lại không bằng lòng bỏ qua dễ dàng như thế, đưa tay nâng mặt tôi ghé sang hôn lại, ước chừng hôn khoảng tận mấy phút.

Trần Đông Đông nhân lúc chúng tôi hôn nhau hát một ca khúc mới, cũng có thể là hit single mới của cậu, chẳng biết ai có lòng ghi lại clip cảnh hôn nhau của chúng tôi trên màn hình sân khấu cùng với tiếng hát của Trần Đông Đông, sau đó đăng tải lên mạng, suốt một khoảng thời gian dài sau đó điện thoại tôi hầu như không lúc nào ngừng rung.

Bạn bè gửi cả tá tin nhắn với nội dung y hệt như nhau: Được lắm, tôi nói hai người các cậu biết hưởng thụ thật đấy.

Mối quan hệ giữa tôi và gia đình cũng dần bớt căng thẳng, tuy không thể hòa thuận như ban đầu nhưng ít ra vẫn đỡ hơn nhiều so với lúc trước. Em gái tôi dẫn bạn trai về nhà một lần nhưng chẳng được bao lâu thì cả hai chia tay, lý do vì người bạn trai kia không chịu được áp lực nặng nề nên chấm dứt, thế là tôi đi an ủi em mình.

Thế nhưng em ấy thoát trông như chẳng cần tôi an ủi, em nói duyên số của con người có đôi khi do số phận quyết định, do bản thân không cách nào bước tiếp chứ chẳng phải không thể đòi hỏi.

Tôi vẫn thấy em còn có ý gì khác nhưng sau đó lại cho rằng chắc tại mình cả nghĩ.

Mấy tháng sau khi mới quay lại với nhau Doãn An Thất có nhắc đến chuyện đứa trẻ với tôi một lần, cả hai cùng nhau đến gặp thằng bé, Doãn An Thất giới thiệu tôi với nó thế này: “Chú ấy là một người bố nữa của con.”

Thằng bé lơ mơ gật đầu rồi bảo sắp đến tiết học âm nhạc nên xoay người rời đi.

Tôi có hơi không thích thằng bé nhưng Doãn An Thất lại chẳng chút khúc mắc, anh bá vai dẫn tôi đi xem hình lúc nhỏ của nó, đã thế anh còn ghi nhớ không sót chút nào những chuyện nghịch ngợm, quậy phá của thằng bé.

“Anh không ghét nó sao, nó là minh chứng cho việc em ngoại tình mà.” Tôi hỏi Doãn An Thất.

“Mới đầu cũng ghét lắm chứ, ” Doãn An Thất đập lên cái thang nhỏ với lấy chiếc hộp trên cùng, “Nhưng dù sao người ngằm chấp nhận giữ nó lại là anh, về sau trông nó ngày càng giống em nên anh chẳng ghét được nữa. Lúc ấy không được nhìn thấy em thì ngấm con em đỡ cũng xem như an ủi.”

Anh cầm lấy chiếc hộp rồi cứ thế nhảy đại xuống đất, tôi sợ hú hồn mắng anh bộ anh tưởng anh còn khỏe như lúc mười bảy, mười tám hay sao.

Anh đưa chiếc hộp sang cho tôi, mở ra mới thấy bên trong là một căn biệt thự làm bằng đồ chơi đã được lắp ráp đầu vào đấy.

Doãn An Thất cầm hai con búp bê lên đưa cho tôi xem, trông thấy trên người chúng có dán hai miếng giấy nhỏ, một miếng ghi Doãn An Thất, miếng còn lại ghi Bạch Tề.

Tôi hỏi Doãn An Thất anh lắp căn biệt thự này lúc nào.

Anh chẳng trả lời câu hỏi ấy mà lại bảo căn biệt thự này là anh với thằng bé lắp chung.

Tôi biết là anh thật lòng yêu tôi nên mới có thể dung túng, yêu thương luôn cả đứa bé đến nhường này.

Tiểu Diễm Diễm ở nước ngoài có vẻ như sống rất tốt, lúc nào cũng đăng mấy tấm ảnh tụ tập với mấy chàng trai, cô gái tóc vàng mắt xanh. Tôi cũng vì vậy mà lo lắng cho chuyện tình cảm của cậu với Tống Thần mất một thời gian.

Sau này vào đợt nghỉ phép, tôi và Doãn An Thất sang đó ở nhờ nhà cậu một khoảng thời gian. Lúc đấy mới biết mỗi lần Tiểu Diễm Diễm tụ tập với đám trai gái kia là trong vòng chưa đầy nửa tiếng sau Tống Thần sẽ xông xộc xông vào như muốn giết người đến nơi dứt khoát kéo cậu về, đến sáng ngày hôm sau Tiểu Diễm Diễm sẽ vừa xoa thắt lưng vừa đăng hình tụ tập vào nhóm chat bạn bè trong nước như thể bị nghiện.

À quên mất, sau khi hai người họ sang nước ngoài thì chẳng lâu sau Tiểu Diễm Diễm đã cực kỳ vô liêm sỉ mà thêm tài khoản Tống Thần vào nhóm chat luôn.

Tôi không biết cách chung sống kỳ quái này của họ liệu có thể hài hòa như thế được thêm bao lâu, nhưng tạm thời thì có vẻ Tiểu Diễm Diễm và Tống Thần đều rất hài lòng và vui vẻ, vậy nên với tư cách là một người bạn tôi chỉ có thể gửi đến họ lời chúc phúc chân thành nhất mà thôi.

Về sau tôi có dùng bữa với bố mẹ Doãn An Thất vài lần, cả hai người đều hòa nhã và dễ gần, họ liên tục gấp thức ăn cho tôi hệt như lúc còn bé. Nếu như chẳng phải Doãn An Thất nói tôi nghe vài bí mật trong quá

khứ của họ thì cho dù có đánh chết tôi cũng không tin rằng đôi vợ chồng trước mắt tôi đây đã làm nhiều chuyện hại người như thế.

Thế nhưng nếu Doãn An Thất còn gọi họ là bố mẹ ngày nào, thì tôi sẽ kính trọng họ như bố mẹ của mình đến ngày ấy, chúng tôi chung sống hòa thuận với nhau và không hề có chuyện mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu giống trong mấy bộ phim truyền hình tám giờ cũ rích nào cả.

Mẹ của Doãn An Thất thỉnh thoảng còn căn dặn tôi rằng trời trở lạnh rồi, phải nhớ nhắc Doãn An Thất mặc thêm quần áo. Bất kể sự quan tâm đó của bà xuất phát từ việc nuôi nấng Doãn An Thất lâu ngày nên yêu thương như con, hay là yêu ai yêu cả đường đi thì tôi đều sẽ cảm kích và biết ơn những người quan tâm Doãn An Thất.

Xem chừng những việc cần nhắc nhở đều đã nói hết cả rồi, thôi dừng ở đây vậy, Doãn An Thất đang gọi tôi đi hóng gió với anh.

Tóm lại, tôi và Doãn An Thất vẫn đang sống với nhau rất hạnh phúc và suôn sẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-chang-dai-gia>